

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Wells, H. G.; autoriseret Oversættelse [efter et af Forfatteren for denne Udgave gennemset og ændret Eksempel] ved A. Halling.

Titel | Title:

Doktor Moreaus Ø : satirisk Fortælling

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : V. Pio's Boghandel, 1898

Fysiske størrelse | Physical extent:

244 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

H. G. WELLS

DOKTOR MOREAUS

Ø

OM HÆ OMSLAGETS
TREDJE SIDE

V. PIO'S BOGHANDEL

V. PIO'S BOGHANDEL.

RUDYARD KIPLING:

ENGELSKMÆND I INDIEN.

3.25.

FRA INDIEN.

3.25.

NATIONALTIDENDE: Hvilken af disse Historier man læser, vil man sige: den er *fortræffelig, morsom, rørende*, mer eller mindre *ny* og *fængslende*, stedse *ejendommelig* og *vindende* i sin Stil.

LYS OG SKYGGE.

4.00.

POLITIKEN: En Samling Fortællinger, der er *ligesaa fortræffelige* som *Forfatterens tidligere*.

JUNGLE-BOGEN.

3.00.

POLITIKEN: En *henrivende* Bog.

MORGENBLADET (Kristiania):

Læseren vil *følge Bogens Sider med aandeløs Spænding* og *højt beundre dens vilde, mægtige Poesi*.

DEN NYE JUNGLE-BOG.

3.00.

DANNEBROG: En *original, fortræffelig* Bog. Der er en *forunderlig Poesi og Stemning* over disse Skildringer, som er af en *egen betagende Virkning*.

H. G. WELLS

I DOKTOR MOREAUS Ø

SATIRISK FORTÆLLING

AUTORISERET OVERSÆTTELSE

VED

A. HALLING

KØBENHAVN

FORLAGT AF V. PIO'S BOGHANDEL

SALLY B. SALOMON'S BOSTR.

1898

Oversat efter et af Forfatteren for denne Udgave gennemset
og ændret Eksempplar.

INDHOLD.

		Side
Kap.	1. Øen uden Navn	I
—	2. Den sorte Mands Ansigt	9
—	3. Ved Skonnertens Ræling	19
—	4. Manden, som intet Sted havde at ty hen	26
—	5. De hæslige Mænd i Baaden	34
—	6. Den aflaaede Dør	44
—	7. Pumaens Hyl	54
—	8. I Skoven	60
—	9. Menneskestemmen	77
—	10. Menneskejagt	84
—	11. Loven	94
—	12. Underhandlinger	109
—	13. Menneskefabrikation	119
—	14. Dyrefolkene	141
—	15. Hvorledes Dyrefolkene smagte Blod	151
—	16. En Katastrofe	174
—	17. Moreau findes	184
—	18. Montgomerys »blaa Mandag«	192
—	19. Alene blandt Dyrefolkene	206
—	20. Dyrefolkenes Tilbagefald	216
—	21. Mennesket alene	238

Første Kapitel.

Øen uden Navn.

Jeg laa tværs over en af Tofterne, jeg ved ikke hvor længe, og tænkte paa, at dersom jeg havde Kræfter nok til det, vilde jeg drikke Søvand for at blive vanvittig og faa en hurtig Ende paa det. Og medens jeg laa der, saa jeg — skønt uden større Interesse end om det havde været et Billede, jeg betragtede — et Sejl hæve sig op over Horisonten og komme nærmere. Jeg maa have været fra Forstanden, men alligevel har jeg en fuldstændigt tydelig Erindring om alt, hvad der hændte. Jeg kan huske, hvorledes mit Hoved steg og sank i Bølgegangen, og Synskredsen med Sejlet ovenover dansede op og ned. Men jeg husker ogsaa ligesaa tydeligt, at jeg var overbevist om, at jeg var død, og at jeg tænkte paa, hvor komisk det var, at de skulde komme saa faa Øjeblikke for sent til at finde mig i Live.

I en uendelig Tid, forekom det mig, laa jeg

med Hovedet paa Toften og holdt Øje med den gyngende Skonnert — det var et lille Skib, taklet som en For- og Agter-Skonnert — efterhaanden som den hævede sig op af Søen. Den kom nærmere, idet den krydsede sig fremad med Stagvendinger, thi den sejlede stik imod Vinden. Det faldt mig aldeles ikke ind at forsøge paa at tiltrække mig Opmærksomhed, og jeg husker ikke tydeligt, hvad der skete, efter at jeg havde faaet dens Skrog i Sigte, førend jeg befandt mig i en lille Kahyt agterude. Jeg har en uklar og forstyrret Erindring om, at jeg blev løftet op til Falderebet, og om et stort, rødt, fregnet Ansigt, der var omgivet af rødt Haar, og som stirrede paa mig over Skanseklædningen. Jeg fik ogsaa et ubestemt Indtryk af et mørkt Ansigt med et Par mærkværdige Øjne, der bøjede sig tæt ned til mit, men det ansaa jeg for en uhyggelig Fantasi, indtil jeg traf det igen. Jeg tror at kunne huske, at et eller andet blev hældt ind mellem mine Tænder. Men det er ogsaa det Hele.

Jeg var bevidstløs i lang Tid. Den Kahyt, i hvilken jeg tilsidst opdagede, at jeg laa, var lille og temmelig smudsig. En ung Mand med hørgult Haar, stridt blondt Overskæg og nedhængende Underlæbe sad og holdt mig om Haandleddet. I et Minut stir-

rede vi paa hinanden uden at sige noget. Hans Øjne var vandede, graa, udtryksløse.

Saa lød der lige over mit Hoved en Støj, som om en Jærnseng blev kastet hid og did, og en lav, vred Brummen af et eller andet stort Dyr. I det samme talte Manden.

Han gentog et Spørgsmaal, som han allerede havde gjort: »Hvordan befinder De Dem nu?»

Jeg tror, at jeg sagde, at jeg befandt mig fortræffeligt. Jeg kunde ikke mindes, hvordan jeg var kommen derhen. Han maa have læst Spørgsmaalet i mit Ansigt, thi Stemmen svigtede mig.

»De blev funden drivende i en Baad, halv død af Sult. Det Navn, der var malet paa Baaden, var »Lady Vain«, og der var nogle sære Pletter paa dens Ræling.« I det samme faldt mit Blik paa min Haand; den var saa udmagret, at den lignede en snavset Skindpose fuld af løse Knokler. Alle mine Oplevelser i Baaden stod nu igen klart for mig.

»Tag lidt af dette her,« sagde han og gav mig en Dosis af en rød, iskold Vædske.

»Det var et Held for Dem,« sagde han, »at De blev funden af et Skib med en Læge om Bord.« Han havde en løjerlig, slubrende Udtale og en ganske svag Læspen.

»Hvad er dette for et Skib?« sagde jeg lang-

somt. Min Stemme var helt hæs, fordi jeg i saa lang Tid ikke havde brugt den.

»Det er en lille Koffardiskude fra Arica eller Callao. »Lykken« hedder den. Jeg har aldrig spurgt om, hvor den oprindelig hører hjemme. I Fæhovedernes Land formodentlig. Jeg er Passager og kommer fra Arica.«

Støjen ovenover begyndte igen. Det var den snærende Brummen fra før og en Menneskestemme. Saa lød en anden Stemme, der befalede en eller anden »forbandet Idiot« at holde op.

»De var ikke langt fra at dø,« sagde Manden, som jeg talte med. »Sandt at sige meget nær ved det. Men nu har jeg hældt lidt Medicin i Dem. De ser paa de Saar paa Deres Arme? Ja, jeg maatte give Dem nogle Indsprøjtninger. De har ligget uden Bevidsthed i næsten tredive Timer.«

Jeg tænkte mig langsomt om. Hylene fra en Mængde Hunde generede mig nu. »Tør jeg faa noget fast Føde?« spurgte jeg.

»Ja, og det kan De takke mig for,« svarede han. »Lammekøddet er allerede puttet i Gryden.«

»Javel,« sagde jeg med Overbevisning, »jeg kunde nok have Lyst til noget kogt Lammekød.«

»Men,« sagde han med et Øjeblikks Tøven,

»— ser De — jeg længes svært efter at høre, hvordan det gik til, at De var ganske alene i Baaden.« Jeg troede at bemærke en vis Mistanke i hans Øjne.

»Gid Fanden havde de Hyl!«

Han forlod hurtigt Kahytten, og jeg hørte ham i voldsomt Skænderi med en eller anden, der syntes mig at svare noget uforstaaeligt Kavdervælsk. Det lød, som om Ordstriden endte med Slag, men jeg antog, at jeg hørte fejl i saa Henseende. Derpaa raabte han noget til Hundene og vendte saa tilbage til Kahytten.

»Naa?« sagde han, idet han viste sig i Døren. »De var netop i Færd med at begynde Deres Fortælling.«

Jeg sagde ham mit Navn, Edward Prendick, og fortalte, hvorledes jeg havde kastet mig over Naturvidenskaberne, fordi jeg fandt mit magelige, uafhængige Liv kedeligt. Dette synes at interessere ham. »Jeg har ogsaa lagt mig efter Videnskaben,« sagde han. »Jeg har studeret Biologi ved Universitetskollegiet — undersøgt Regnormenes Æggestokke og Sneglenes Raspetunge og den Slags Ting. Aa Gud ja! Det er nu ti Aar siden. Men bliv ved, bliv ved — fortæl mig om Baaden.«

Jeg fortalte ham om »Lady Vains« Skibbrud,

om hvordan jeg havde reddet mig i Jollen sammen med Constans og Helmar, om hvordan vi trak Lod, og hvorledes de faldt over Bord, da de havde rejst sig op i Baaden for at slaas. Han var øjensynligt tilfreds med den Oprigtighed, hvormed jeg fortalte min Historie. Jeg talte i ganske korte Sætninger, thi jeg følte mig jammerligt svag, og da jeg var færdig, førte han snart efter Samtalen hen paa Naturvidenskaberne og paa sine egne biologiske Studier. Han havde øjensynligt været en temmelig tarveligt begavet medicinsk Student og gled snart over til at tale om Londons Forlystelser. Han fortalte nogle Smaahistorier. »Nu er det ti Aar siden jeg forlod alt det,« sagde han. »Hvor det dog var glade Dage! Men jeg bar mig ad som et Fæ. . . . Ruinerede mig selv, førend jeg var en og tyve. Nu ser det vel ganske anderledes ud altsammen Naa, men jeg maa nok probere, om jeg kan finde det Bæst af en Kok, og se, om han ikke snart har Deres Lammekød færdigt.«

Dyrets Brummen ovenover begyndte igen, saa pludseligt og med en saa rasende Vrede, at det gav et Sæt i mig. »Hvad er det?« raabte jeg efter ham, men Døren var allerede lukket. Han kom tilbage med det kogte Lammekød, og dets appetit-

lige Duft gjorde et saadant Indtryk paa mig, at jeg øjeblikkeligt glemte Støjen af Dyret.

Efter at have tilbragt et Døgn med afvekslende at sove og spise var jeg kommen mig saa meget efter de otte Dages Sult og Lidelser, at jeg kunde kravle fra min Køje hen til Nedgangslugen og se de grønne Bølger forsøge paa at holde Skridt med os. Saa vidt jeg kunde se, sejlede Skonnerten med Vinden agterind. Montgomery — det var den blonde Mands Navn — traadte atter ind, mens jeg stod der, og jeg bad ham skaffe mig nogle Klæder. Han laante mig nogle af Sejldug, der tilhørte ham selv, thi det Tøj, jeg havde haft paa i Baaden, var bleven kastet over Bord, sagde han. Hans Klæder var temmelig store til mig, thi han var høj og hans Lemmer lange.

Han henkastede den Bemærkning, at Skipperen laa trekvart fuld nede i sin egen Kahyt. Mens jeg trak Klæderne paa, gav jeg mig til at gøre ham nogle Spørgsmaal om Skibets Bestemmelsessted. Han svarede, at det sejlede til Hawaji, men at det skulde landsætte ham først.

»Hvor?« spurgte jeg.

„Paa en Ø Hvor jeg bor. Saa vidt jeg ved, har den intet Navn.«

Han stirrede paa mig, mens hans Underlæbe sank ned, og saa pludselig saa overnaturligt dum ud, at det faldt mig ind, at han vist helst vilde undgaa mine Spørgsmaal.

Andet Kapitel.

Den sorte Mands Ansigt.

Ved Nedgangen til Kahytten fandt vi en Mand, der spærrede Vejen for os. Han stod paa Kahystrappen med Ryggen imod os og kiggede op over Lugekarmen. Jeg kunde se, at han var vanskabt, lille, bred, klodset, med kroget Ryg, haaret Hals og et Hoved, der sad helt nede mellem Skuldrene. Han var klædt i mørkeblaat Sars. Jeg hørte Hundene, som jeg endnu ikke kunde se, knurre rasende, og øjeblikkeligt dukkede han sig og traadte tilbage, hvorved han kom til at røre ved min Haand, som jeg havde strakt frem for at holde mig ham fra Livet.

Han gjorde omkring med et Dyrs Hurtighed. Det sorte Ansigt, der saaledes pludselig viste sig for mig, forbavsede mig i høj Grad. Kæverne var saa fremspringende, at Ansigtets underste Del fik en svag Lighed med et Dyrs Mule, og den vældige, halvt aabne Mund viste mig Tænder saa

store og saa hvide, som jeg aldrig før havde set dem i et Menneskes Mund. Hans Øjne var blodskudte langs Kanterne og havde kun en ganske smal hvid Rand omkring de nøddebrune Regnbuehinder. Hans Ansigt glødede af en ejendommelig Ophidselse.

»Dit forbandede Bæst!« sagde Montgomery. »Hvorfor Fanden gaar du ikke af Vejen?«

Manden med det sorte Ansigt traadte til Side uden at sige et Ord.

Jeg tøvede, med Øjnene fæstede paa dette underlige Ansigt, men fattede mig og gik op ad Kahytstrappen, stadig næsten mod min Villie stirrende paa ham. Montgomery blev et Øjeblik staaende ved Foden af Trappen. »Du ved jo nok, at du ikke har noget at gøre her,« sagde han i en rolig Tone. »Din Plads er forude.«

Manden med det sorte Ansigt dukkede sig. »De vil ikke have mig forude.« Han talte langsomt, med en hæs Klang i Stemmen.

»De vil ikke have dig forude!« sagde Montgomery med truende Stemme. »Men jeg siger, at du skal gaa.« Han var lige ved at tilføje noget, men kastede saa pludselig et Blik paa mig og fulgte efter mig op ad Trappen. Jeg var standset paa Halvvejen og stod og saa tilbage, endnu over

al Maade forbavset over den groteske Hæslighed, der fandtes hos dette Væsen med det sorte Ansigt. Jeg havde aldrig før set et saa frastødende og mærkværdigt Ansigt, og alligevel — hvis man kan forstaa en saadan Selvmodsigelse — havde jeg paa samme Tid en løjerlig Følelse af, at jeg dog paa en eller anden Maade tidligere havde truffet netop de samme Ansigtstræk og Gestus, som nu forbavsede mig. Senere faldt det mig ind, at jeg rimeligvis havde set ham, da jeg blev løftet om Bord, men selv dette var næppe tilstrækkeligt til at tilfredsstille min Mistanke om, at jeg havde kendt ham før. Alligevel kunde jeg ikke begribe, hvordan man kunde have set et saa ejendommeligt Ansigt og glemt, ved hvilken Lejlighed det var.

Den Bevægelse, Montgomery gjorde for at følge efter mig, afledte min Opmærksomhed, og jeg drejede mig og saa mig om paa den lille Skonnerts Dæk. De Lyde, jeg havde hørt, havde allerede halvvejs forberedt mig paa, hvad jeg nu fik at se. Vist er det, at jeg aldrig har set et Dæk saa snavset. Det var tilsølet af ubeskriveligt Skarn. Lænkede til Stormasten var en Mængde grimme Jagthunde, som nu begyndte at springe i Vejret og gø ad mig, og ved Mesanmasten laa en stor Puma i et lille Jærnbur, der ikke en Gang var

stort nok til, at den kunde vende sig i det. Længere henne under Skanseklædningen paa Styrbordssiden stod nogle store Kasser, der indeholdt et Antal Kaniner, og forude var en ensom Lama presset inde i et Bur, der var saa lille, at det lignede en Æske. Hundene havde Mundkurve af Læderremme paa. Det eneste menneskelige Væsen paa Dækket var en mager og tavs Matros, som stod til Rors.

De lappede og snavsede Gaffelsejl bugnede for Vinden, og til Vejrs syntes den lille Skude at føre hver eneste Klud, den havde. Luften var klar, og Solen stod midtvejs paa den vestlige Himmel; lange Bølger, hvis Toppe skummede i den friske Brise, løb samme Vej som vi. Vi gik forbi Rorgængereren hen til Hakkebrættet og stod en Tidlang Side om Side og stirrede paa Vandet, der fraadede under Agterspejlet, og paa Boblerne, der dansede og forsvandt i Kølvandet. Saa vendte jeg mig om og saa langs hen ad det uappetitlige Skib.

»Er dette her et svømmende Menageri?« sagde jeg.

»Det ser næsten ud til det,« svarede Montgomery.

»Hvad er Meningen med de Dyr? Er de Varer? Har Skipperen i Sinde at sælge dem et eller andet Sted i Stillehavet?«

»Det ser næsten ud til det, ikke sandt?» sagde Montgomery og vendte sig igen om mod Kølvandet.

Pludselig hørte vi et Hyl og nogle rasende Eder henne fra Kahytstrappen, og den vanskabte Mand med det sorte Ansigt kom styrtende op. Umiddelbart efter ham fulgte en sværtbygget, rødhaaret Mand i snavsede Sarses Klæder. Ved Synet af den førstnævnte blev Jagthundene, som imidlertid alle var blevne kede af at gå ad mig, rasende ophidsede og hylede og sprang i deres Lænker. Den Sorte tøvede foran dem, og dette gav den rødhaarede Mand Tid til at indhente ham og give ham et frygteligt Slag mellem Skulderbladene med sin knyttede Næve. Den stakkels Fyr faldt omkuld som en Okse, der bliver slaaet for Panden, og trillede omkring i Snavset blandt de rasende ophidsede Hunde. Det var et Held for ham, at de havde Mundkurv paa. Den rødhaarede Mand gav et Gisp af Henrykkelse og blev staaende og svajede frem og tilbage — i alvorlig Fare, syntes jeg, for enten at falde baglænds ned ad Kahytstrappen eller forlænds over sit Offer.

Saa snart den anden Mand viste sig, gav det et voldsomt Sæt i Montgomery. »Saa sagte der-

hende!« raabte han i en advarende Tone. Et Par Matroser kom til Syne forude.

Manden med det sorte Ansigt trillede omkring under Hundenes Fødder og hylede med en underlig Stemme. Ingen søgte at hjælpe ham. Dyrene gjorde deres Bedste for at plage ham og puffede til ham med deres Snuder. Deres smidige, graa Legemer opførte en rask Dans over den klodsede, udstrakte Skikkelse. Matroserne forude raabte til dem, som om det var herlige Løjer. Montgomery gav sig Luft i et vredt Udbrud og gik med lange Skridt henad Dækket.

Et Øjeblik efter var Manden med det sorte Ansigt kommen paa Benene og vaklede forud. Han snublede over mod Skanseklædningen ved Stovantet, hvor han blev staaende, pustende og skottende til Hundene over sin Skulder. Den rødhaarede Mand lo tilfredst.

»Hør en Gang, Kaptajn,« sagde Montgomery, hvis Læspen traadte lidt tydeligere frem end sædvanlig, idet han greb den rødhaarede Mand ved Albuen, »dette her gaar ikke an.«

Jeg stod bagved Montgomery. Skipperen drejede sig halvt om og betragtede ham med en drukken Mands sløve og højtidelige Blik. »Hvad gaar ikke an?« sagde han; og efter søvnigt at have

betragtet Montgomerys Ansigt et Minut, tilføjede han: »Fordømte Plastersmører!«

Med en pludselig Bevægelse rev han Armen til sig og fik efter to forgæves Forsøg sine fregnede Næver anbragte i Bukselommerne.

»Den Mand er en Passager,« sagde Montgomery. »Jeg vil raade Dem til at lade ham være i Fred.«

»Gaa Fanden i Vold!« svarede Skipperen høj-røstet. Pludselig vendte han sig bort og dinglede over mod Rælingen. »Jeg gør, hvad jeg vil, om Bord paa mit eget Skib,« sagde han.

Jeg syntes, at Montgomery kunde have ladet Sagen bero, da Bæstet jo var beruset, Men han blev kun en Smule blegere og fulgte efter Skipperen hen til Skanseklædningen.

»Hør en Gang, Kaptajn,« sagde han. »Min Tjener maa ikke mishandles. Han er bleven hundset, lige siden han kom om Bord.«

Alkoholens Dunster berøvede Skipperen Mælet et Minut. »Fordømte Plastersmører!« var alt, hvad han ansaa det for nødvendigt at svare.

Jeg kunde se, at Montgomery havde et hidsigt Sind, og jeg saa ogsaa, at denne Strid ikke var af ny Dato. »Manden er fuld,« sagde jeg, maaske noget paatrængende. »Det nytter Dem ikke noget.«

Montgomery vrængede hæsligt med sin nedhængende Læbe. »Han er altid fuld. Synes De, det er en Undskyldning for, at han overfalder sine Passagerer?»

»Mit Skib,« begyndte Skipperen med en usikker Haandbevægelse henimod Burene, »var et renligt Skib. Se paa det nu.« Det var unægtelig alt andet end renligt. »Mandskabet,« vedblev Skipperen, »renlige, ordentlige Folk.«

»De gik jo ind paa at tage Dyrene om Bord.«

»Gid jeg aldrig havde set Deres forbandede Ø for mine Øjne. Hvad Satan . . . vil De med Dyr paa den Ø? Og saa Deres Tjener . . . De sagde, at han var Deres Tjener. Han er gal. Og han havde ikke noget at gøre agterude. For Fanden, bilder De Dem ind, at hele Skibet tilhører Dem?»

»Deres Matroser begyndte at hundse den arme Djævel, saa snart han kom om Bord.«

»Det er netop, hvad han er — han er en Djævel, en grim Djævel. Mine Folk kan ikke døje ham. Jeg kan ikke døje ham. Ingen af os kan døje ham. De kan heller ikke.«

Montgomery vendte sig bort. »Lad De bare den Mand i Fred,« sagde han med et Nik.

Men nu var Skipperen bleven stridslysten. Han løftede Stemmen: »Hvis han viser sig igen i denne

Ende af Skibet, sprætter jeg Maven op paa ham; det vil jeg bare lade Dem vide. Jeg sprætter Maven op paa ham, den Onde lyne mig! Hvem er De, som giver mig Ordre til, hvad jeg skal gøre? Jeg er dette Skibs Kaptajn, forstaar De — baade Kaptajn og Rheder. Jeg er Loven her om Bord, forstaar De — baade Loven og Profeterne. Jeg gik ind paa at sejle en Mand og hans Tjener til og fra Arica og bringe nogle Dyr med tilbage. Men jeg er aldrig gaaet ind paa at transportere en gal Djævel og en dum Plastersmører, en —«

Naa, jeg behøver ikke at nævne den Titel, han gav Montgomery. Jeg saa denne træde et Skridt fremad og lagde mig imellem. »Han er fuld,« sagde jeg. Skipperen udstødte nogle flere Skældsord, endnu værre end det sidste. »Hold Mund,« sagde jeg, idet jeg vendte mig brat om imod ham; thi jeg læste i Montgomerys dødblege Ansigt, at der var Fare paa Færde. Derved paadrog jeg mig selv en Skylle af Grovheder.

Imidlertid var jeg glad ved at have forhindret det Slagsmaal, der var lige ved at bryde ud, selv om jeg derved havde nedkaldt Skipperens drukne Harme over mit Hoved. Jeg tror ikke, at jeg nogensinde før har hørt saa mange fæle Ord strømme i uafbrudt Rækkefølge over noget Menneskes Læber,

skønt jeg har færdedes i temmelig mærkværdigt Selskab. Adskillige af hans Grovheder var vanskelige at finde sig i, syntes jeg — skønt jeg er en Mand med et blidt Gemyt. Men da jeg bød Skipperen holde Mund, havde jeg rigtignok glemt, at jeg kun var et Stykke Vraggods i menneskelig Skikkelse, afskaaret fra alle mine Hjælpekilder og ude af Stand til at betale for mit Ophold om Bord, slet og ret afhængig af Skipperens Godgørenhed — eller Genstand for hans Spekulationer. Han mindede mig om det i særdeles kraftige Udtryk.

Men i ethvert Tilfælde lykkedes det mig da at forhindre et Slagsmaal.

Tredje Kapitel.

Ved Skonnertens Ræling.

Den Aften efter Solnedgang fik vi Land i Sigte, og Skonnerten lagde bi. Montgomery gav mig at forstaa, at dette var hans Bestemmelsessted. Det var imidlertid for langt borte til, at jeg kunde faa Øje paa Enkeltheder; det forekom mig simpelt-hen som en lavtliggende, utydelig, mørkeblaa Plet i den ubestemte, blaagraa Sø. En næsten lodret Røgsøjle hævede sig fra Landet op mod Himlen.

Skipperen var ikke paa Dækket, da vi fik det i Sigte. Efter at have givet sin Vrede Luft imod mig var han dinglet nedenunder, hvor han nok havde lagt sig til at sove paa Gulvet i sin egen Kahyt. Imidlertid overtog Styrmanden fuldstændigt Kommandoen om Bord. Det var den magre, tavse Mand, som vi havde set ved Rattet. Han stod øjensynligt ogsaa paa en daarlig Fod med Montgomery og tog ikke mindste Notits hverken af ham eller af mig. Vi spiste til Middag sammen

med ham i en gnaven Tavshed, efter forskellige forgæves Anstrængelser fra min Side for at indlede en Samtale. Det slog mig ogsaa, at Folkene betragtede min Kammerat og hans Dyr paa en mærkelig fjendtlig Maade. Montgomery viste sig meget tavs angaaende sine Hensigter med disse Dyr og angaaende sit Bestemmelsessted, og skønt jeg følte min Nysgærrighed vokse, trængte jeg dog ikke ind paa ham.

Vi blev staaende agterude paa Dækket og talte sammen, indtil Himlen var helt oversaaet med Stjærner. Natten var meget stille; der hørtes kun af og til en Lyd fra den oplyste Bak og nu og da en Bevægelse af Dyrene. Pumaen havde rullet sig sammen og laa som en sort Klump i en Krog af sit Bur og betragtede os med skinnende Øjne. Hundene syntes at sove. Montgomery tog nogle Cigarer frem.

Han talte til mig om London i en Tone, som røbede en halvt smertelig Erindring, og gjorde mig en Mængde Spørgsmaal om, hvilke Forandringer der havde funden Sted der. Han talte som en Mand, der havde elsket Livet der, men som pludseligt og uigenkaldeligt var bleven afskaaret fra det. Jeg snakkede om dette og hint, saa godt jeg kunde. Men hele Tiden grublede jeg over hans Særhed,

og mens jeg talte, betragtede jeg hans løjerlige, blege Ansigt ved det svage Skær fra Lanternen i Nathuset bagved mig. Og derefter saa jeg ud over det skumrende Hav, hvor hans lille Ø skjulte sig i Mørket.

Det forekom mig, at denne Mand var traadt ud af Uendeligheden blot for at frelse mit Liv. I Morgen vilde han forlade Skibet og igen forsvinde ud af mit Liv. Selv under almindelige Omstændigheder vilde dette have gjort mig lidt tankefuld. Men her var for det første den Mærkelighed, at en Mand med en god Opdragelse boede paa denne ubekendte lille Ø, og i Forbindelse dermed Usædvanligheden af hans Rejsegods. Jeg greb mig i at gentage Skipperens Spørgsmaal: Hvad vilde han med de Dyr? Og hvorfor havde han ladt, som om de ikke tilhørte ham, da jeg gjorde min første Bemærkning om dem? Fremdeles var der ved hans Tjener noget Bizart, som havde gjort et dybt Indtryk paa mig. Disse Omstændigheder lagde en mystisk Taage over Manden. De lagde Beslag paa min Fantasi og lammede mine Talegaver.

Henimod Midnat døde vor Samtale om London hen, og vi stod Side om Side lænet til Skanseklædningen og stirrede drømmende ud over det tavse Hav, der blinkede i Stjernernes Skær — hver af

os optaget af sine egne Tanker. Der laa Stemning i Luften, og jeg begyndte paa min Taksigelse.

»Hvis De tillader mig at sige det,« sagde jeg efter en Stunds Forløb, »saa har De frelst mit Liv.«

»Tilfældighed,« svarede han. »En ren Tilfældighed.«

»Jeg foretrækker at rette min Tak til Tilfældets Redskab, som er lettest tilgængeligt for mig.«

»De skal slet ingen takke. De trængte til Hjælp, jeg havde de fornødne Kundskaber til at yde denne Hjælp, og derfor gav jeg Dem Indsprøjtninger og madede Dem, paa samme Maade som jeg vilde have opsamlet et naturhistorisk Studieobjekt. Jeg kedede mig og trængte til noget at bestille. Dersom jeg havde været træt den Dag, eller Deres Ansigt ikke havde tiltalt mig — ja, saa er det vanskeligt at sige, hvor De nu vilde have været.«

Disse Ord slog lidt koldt Vand i Blodet paa mig. »I ethvert Tilfælde —« begyndte jeg.

»Jeg siger Dem, det er en Tilfældighed,« afbrød han mig, »ligesom alt andet i et Menneskes Liv. Det er kun Fæhovederne, der ikke vil indse det. Hvorfor er jeg for Øjeblikket her, jaget bort fra al Civilisation, i Stedet for at jeg kunde være en lykkelig Mand og nyde alle Londons Fornøjelser?

Simpelthen fordi jeg en taaget Aften for elleve Aar siden tabte Hovedet i ti Minutter.«

Han standsede. »Naa, og saa?« sagde jeg.

»Ja, det er det Hele.«

Vi tav paany. Lidt efter lo han. »Der er noget ved dette Stjærneskær, som faar en til at lade Munden løbe. Det er dumt af mig, men alligevel kunde jeg paa en Maade have Lyst til at fortælle Dem det.«

»Hvad De end fortæller mig, kan De stole paa, at jeg vil beholde det for mig selv Dersom det er det, De mener.«

Han var paa Nippet til at begynde, men saa rystede han tvivlende paa Hovedet. »Nej, lad saa hellere være,« sagde jeg. »Mig kan det være aldeles ligegyldigt. Naar alt kommer til alt, gør De bedst i at bevare Deres Hemmelighed. De vinder jo ikke andet ved at betro Dem til mig, end en Smule Lettelse, dersom jeg agter Deres Tillid. Og dersom jeg ikke gør det — ja, hvad saa?«

Han brummede paa en Maade, som om han ikke kunde bestemme sig. Jeg følte, at han ikke kunde sige noget hertil; jeg havde grebet ham i at mistro mig. Men sandt at sige, var jeg ikke nysgærrig efter at faa at vide, hvad der kunde have drevet en ung medicinsk Student bort fra London.

Jeg har en tilstrækkelig stærk Indbildningskraft til at kunne forestille mig det. Jeg trak paa Skuldrene og vendte mig bort. En tavs, sort Skikkelse stod, lænet til Hakkebrættet, og stirrede ned i Vandet. Det var Montgomerys sælsomme Tjener. Da jeg rørte mig, saa han hurtigt over sin Skulder og vendte saa igen Øjnene bort.

Det vil maaske synes Læseren en Ubetydelighed, men mig ramte det som et pludseligt Slag. Det eneste Lys i Nærheden af os var en Lanterne ved Rattet. Væsenets Ansigt vendtes eet eneste kort Øjeblik bort fra Agterstævnens Halvmørke og henimod dette Lysskær, og jeg saa, at Øjnene, der skottede til mig, skinnede med et bleggrønt Lys.

Den Gang vidste jeg ikke, at i det mindste en rødlig Lysglans ikke er saa ualmindelig i Menneskeøjne. Fænomenet forekom mig som noget fuldstændig Umenneskeligt. Den sorte Skikkelse med sine glødende Øjne ophævede et Øjeblik alle mine Tanker og Følelser som voksen Mand, og Barndommens forglemte Rædsler stod lyslevende for min Sjæl. Denne Virkning forsvandt imidlertid ligesaa hurtigt, som den var kommen. En klodset, sort Menneskeskikkelse — en Skikkelse, som der ikke var noget særlig Betydningsfuldt ved — stod lænet til Hakkebrættet og aftegnede sig mod den

stjerneklare Himmel, og jeg hørte Montgomery tale til mig.

»Ja, nu gaar jeg til Køjs,« sagde han, »med mindre De har Lyst til at blive staaende her længere.«

Jeg svarede, at det havde jeg ikke. Vi gik ned, og ved Døren til min Kahyt ønskede han mig god Nat.

Den Nat havde jeg nogle meget ubehagelige Drømme. Maanen, der var i Aftagende, stod sent op. Dens Lys kastede en spøgelseagtig, svag, hvid Stribe tværs over min Kahyt og dannede en uhyggelig Figur paa Bræddevæggen ved Siden af min Køje. Derefter vaagnede Jagthundene og begyndte at tude og glamme, saa at jeg drømte uroligt og næppe fik sovet førend henad Morgenstunden.

Fjerde Kapitel.

Manden, som intet Sted havde at ty hen.

Tidligt om Morgen — det var den anden Morgen, efter at jeg var kommen til mig selv igen, og den fjerde, tror jeg, efter at jeg var bleven funden i Baaden — vaagnede jeg op af en Række vilde Drømme, Drømme om Kanoner og hylende Folkeskarer, og hørte hæse Raab ovenover mig. Jeg gned mine Øjne og laa og lyttede til Støjen en kort Stund uden rigtigt at være klar over, hvor jeg befandt mig. Saa lød der pludselig en Sjasken af bare Fødder, Larmen af tunge Genstande, der blev kastede omkring, og en voldsom Knagen og Raslen af Lænker. Jeg hørte Vandets Brusen, idet Skibet pludselig drejede, og en skummende, gulgrøn Bølge sprøjtede henover det lille, runde Koøje i min Kahyt, saa at det blev pjaskvaadt. Jeg trak hurtigt mine Klæder paa og gik op paa Dækket.

Da jeg kom op ad Trappen, saa jeg Skipperens brede Ryg og røde Haar mod den gyldne

Himmel — thi Solen var netop ved at staa op — og over hans Skulder saa jeg Pumaen hænge i en Tallie, der var fastgjort ved Mesangaffelen. Det arme Dyr syntes at være frygteligt forskrækket og krøb sammen paa Bunden af sit lille Bur. »Over Bord med dem!« brølede Skipperen. »Over Bord med dem! Nu faar vi snart Skibet rensed, Gud være lovet! Nu faar vi snart Skibet rensed!«

Han stod i Vejen for mig, saa at jeg nødvendigvis maatte berøre hans Skulder for at komme op paa Dækket. Det gav et Sæt i ham, han drejede sig om og vaklede et Par Skridt tilbage for at stirre paa mig. Det var let at se, at Manden endnu var beruset. »Halløj!« sagde han dumt, men saa viste der sig et Blink i hans Øjne, og han vedblev: »Hvad for noget, det er jo Herr — Herr —?«

»Prendick,« sagde jeg.

»Ad Helvede til med Prendick!« sagde han. »Hold Mund — det er Deres Navn. Herr Hold Mund.«

Det var ingen Nytte til at svare det Bæst. Men hans næste Bevægelse kom mig unægteligt uventet. Han strakte Haanden ud mod Falderebet, ved hvilket Montgomery stod og talte med en sværtbygget, hvidhaaret Mand i snavset, blaa Flonelsdragt, som øjensynligt netop var kommen

om Bord. »Den Vej, forbandede Herr Hold Mund. Den Vej,« brølede Skipperen.

Montgomery og hans Kammerat vendte sig om ved disse Ord.

»Hvad mener De?« sagde jeg.

»Den Vej, forbandede Herr Hold Mund — det er, hvad jeg mener. Over Bord, Herr Hold Mund — og skrub Dem lidt. Vi er i Færd med at gøre Skibet klart, for Satan — rense hele Skibet. Og De skal over Bord.«

Jeg stirrede forbløffet paa ham. Saa faldt det mig ind, at dette netop var, hvad jeg ønskede. Der var ingen Grund til at sørge over, at jeg gik glip af Udsigten til en Rejse som eneste Passager hos denne trættekære Drukkenbolt. Jeg vendte mig mod Montgomery.

»Vi kan ikke have noget at gøre med Dem,« sagde Montgomerys Kammerat kort.

»De kan ikke have noget at gøre med mig!« gentog jeg forfærdet. Han havde det kraftigste og mest bestemte Ansigt, som jeg nogensinde har set.

»Hør nu,« begyndte jeg og vendte mig til Skipperen.

»Over Bord,« svarede Skipperen. »Vi har ikke længere Plads her om Bord til Dyr og dem, der

er værre end Dyr. Over Bord med Dem — Herr Hold Mund. Hvis de ikke kan have noget at gøre med Dem, maa De drive for Vind og Vejr. Men væk skal De! De og Deres Venner. Jeg vil ikke have mere at gøre med denne hersens fordømte Ø i al Evighed, Amen! Jeg har faaet nok af den.»

»Men, Montgomery —« bad jeg.

Han vrængede med Underlæben og gjorde en haabløs Bevægelse med Hovedet henimod den hvidhaarede Mand ved Siden af ham som for at sige, at det ikke stod i hans Magt at hjælpe mig.

»Nu skal De straks blive besørget,« sagde Skipperen.

Og saa begyndte der en løjerlig trekantet Ordveksling. Afvekslende rettede jeg mine Bønner til de tre Mænd, først til den hvidhaarede Mand om at lade mig slippe i Land, og derpaa til den drukne Skipper om at beholde mig om Bord. Jeg vendte mig endogsaa bønfoldende til Matroserne. Montgomery sagde ikke et Ord, men rystede kun paa Hovedet. »De skal over Bord, siger jeg,« var Skipperens stadige Omkvæd. »Ad Helvede til med Lov og Ret! Her er jeg Konge.«

Til sidst, maa jeg tilstaa, svigtede Stemmen mig pludselig midt i en kraftig Trudsel. Jeg gik

agterud og blev staaende der, temmelig ynkelig til Mode.

Imidlertid havde Matroserne travlt med at losse Kasserne og Burene med Dyrene i. En stor Baad med to Luggersejl laa ved Skonnertens Læside, og ned i den blev det sælsomme Rejsegods hejset. Jeg saa ikke den Gang de Mænd fra Øen, som tog imod Godset, thi Skonnertens Side skjulte Baadens Skrog for mig.

Hverken Montgomery eller hans Kammerat tog mindste Notits af mig, men var optagne af at hjælpe og vejlede de fire eller fem Matroser, som lossede Godset. Skipperen gik forud, men sinkede dem snarere, end han hjalp dem. Jeg var afvekslende fortvivlet nedslaaet og fortvivlet kæk. Et Par Gange, mens jeg stod og ventede paa, at Begivenhederne vilde gaa deres Gang, kunde jeg ikke bare mig for at le over den ynkelige Knibe, hvori jeg befandt mig. At jeg ikke havde faaet Frokost, gjorde, at jeg følte mig endnu elendigere. Sult og Mangel paa Blodlegemer berøver en Mand hele hans Mandighed. Jeg indsaa temmelig tydeligt, at jeg ikke havde Kraft nok, hverken til at gøre Modstand imod Skipperens Bestræbelser for at jage mig bort, eller til at paatvinge Montgomery og hans Kammerat mit Selskab. Derfor ventede jeg uvirk-

somt paa, hvad Skæbnen vilde bringe, og Arbejdet med at stuve Montgomerys Ejendele ned i Baaden fortsattes, som om jeg aldeles ikke eksisterede.

Dette Arbejde var snart færdigt, og saa fulgte en Kamp; til Trods for min — for Resten temmelig svage — Modstand blev jeg trukken hen til Falderebet. Selv i det Øjeblik lagde jeg Mærke til, hvilke sælsomme, brune Ansigter de Mænd havde, som sad hos Montgomery i Baaden. Men Baaden var nu fuldt lastet og blev hurtigt skudt fra. Et bredt Gab af grønt Vand viste sig under mig, og jeg kastede mig bagover af alle Kræfter for ikke at gaa paa Hovedet i Vandet.

Mændene i Baaden udstødte nogle spottende Raab, og jeg hørte Montgomery bande dem. Og saa slæbte Skipperen, hjulpen af Styrmanden og en af Matroserne, mig agterud. Den lille Jolle fra »Lady Vain« laa paa Slæb under Agterspejlet; den var halvt fuld af Vand, havde ingen Aarer og ikke Spor af Levnedsmidler om Bord. Jeg nægtede at gaa ned i den og kastede mig, ligesaa lang jeg var, paa Dækket. Det endte med, at de hejsede mig ned i den med et Tov — thi de havde intet Faldereb agterude — og kastede mig los.

Jeg drev langsomt bort fra Skonnerten. I en Slags bedøvet Tilstand saa jeg alle Mand give sig

i Lag med Sejlene, og langsomt men sikkert drejede Skibet sig rundt for Vinden. Sejlene baskede hid og did og bugnede saa ud, efterhaanden som de fyldtes af Vinden. Jeg stirrede paa den af Vind og Vejr medtagne Skibsside, der krængede stejlt over mod mig. Og saa gled Skonnerten bort fra mine Øjne.

Jeg drejede ikke Hovedet for at se efter den. I Begyndelsen kunde jeg næppe begribe, hvad der var sket. Jeg krøb sammen i Bunden af Jollen, helt bedøvet, og stirrede tomt ud over det øde, blanke Hav. Saa forstod jeg, at jeg atter var i dette mit lille Helvede, der nu var halvt fuldt af Vand. Jeg saa tilbage over Rælingen og saa Skonnerten sejle bort fra mig og den rødhaarede Skipper nikke spottende til mig fra Hakkebrættet; jeg vendte mig om mod Øen og saa Baaden blive mindre og mindre, efterhaanden som den nærmede sig Strandbredden.

Pludselig gik det op for mig, hvor grusomt det var af dem at forlade mig saaledes. Jeg var ikke i Stand til at naa Landet, med mindre jeg tilfældigvis drev derind. Læseren maa vel erindre, at jeg endnu var svag efter mine Lidelser i Baaden; min Mave var tom, og jeg følte mig meget mat, ellers vilde jeg have haft mere Mod. Men under de

nuværende Omstændigheder begyndte jeg pludselig at hulke og græde, som jeg ikke havde gjort, siden jeg var et lille Barn. Taarerne trillede ned ad mit Ansigt. I lidenskabelig Fortvivlelse slog jeg med mine knyttede Næver i Vandet paa Bunden af Baaden og sparkede rasende til Rælingen. Jeg bad med høj Stemme til Gud om, at han vilde lade mig dø.

Femte Kapitel.

De hæslige Mænd i Baaden.

Men da Folkene fra Øen saa, at jeg virkelig drev for Vind og Vejr, fik de Medlidenhed med mig. Jeg drev ganske langsomt mod Øst og nærmede mig Øen i en skraa Linie, og snart efter saa jeg Baaden vende og atter styre henimod mig. Den var tungt lastet, og da den kom nærmere, kunde jeg se Montgomerys hvidhaarede, bredskuldrede Kammerat sidde paa den agterste Tofte mellem Hundene og adskillige Pakkasser. Denne Mand stirrede vist paa mig uden at bevæge sig eller tale. Den vanskabte Fyr med det sorte Ansigt gloede ligesaa stift paa mig fra Stævnen, hvor han sad ved Siden af Pumaen. Der var desuden tre andre Mænd i Baaden, nogle underlige Karle af et dyrisk Udseende, ad hvem Jagthundene knurrede rasende. Montgomery, som sad ved Roret, styrede Baaden lige hen til mig, rejste sig op, greb min Fangeline og bandt den fast til Rorpinden for at bugsere

mig, thi de havde ikke Plads til at tage mig om Bord i deres Baad.

Jeg var imidlertid kommen mig af mit hysteriske Anfald og besvarede tappert hans Prajen, da han nærmede sig. Jeg raabte til ham, at Jollen var næsten fuld af Vand, og han rakte mig en Pøs. Da Tovet mellem Baadene strammedes, gav det et Ryk i mig, saa at jeg gik bagover. I nogen Tid havde jeg travlt med at øse.

Først da jeg havde faaet øst Jollen læns — thi Vandet var kommen ind over Rælingen og Baaden var aldeles ikke læk — fik jeg Tid til igen at se paa Folkene i den store Baad.

Den hvidhaarede Mand sad endnu og betragtede mig vist, men med et noget forbløffet Udtryk, forekom det mig nu. Da mine Øjne mødte hans, tog han dem til sig og saa ned paa den Jagthund, der sad mellem hans Knæ. Som jeg allerede har bemærket, var han en kraftigt bygget Mand med en smuk Pande og temmelig stort skaarne Ansigtstræk; men hans Øjne havde disse ejendommeligt posede Øjenlaag, som ofte er Kendetegn paa en fremskreden Alder, og hans brede Mund med de sænkede Mundvige gav ham et Udtryk af haardnakket Bestemthed. Han talte med Montgomery, men saa sagte, at jeg ikke kunde høre, hvad han sagde.

Fra ham vandrede mine Øjne til hans tre Folk, og et sælsomt Baadsmandskab var de. Jeg saa kun deres Ansigter, og dog var der i disse Ansigter noget — jeg ved ikke hvad — som jeg følte en sær Modbydelighed ved. Jeg saa stift paa dem, men dette første Indtryk forsvandt ikke, skønt jeg ikke kunde se, hvad der var Grunden til det. De forekom mig at være brune af Hudfarve, men deres Lemmer var løjerligt indviklede i noget tyndt, snavset, hvidt Tøj, helt ud til Fingrene og Fødderne. Aldrig før har jeg set Mænd i den Grad indhyllede, og Kvinder kun i Orienten. De bar ogsaa Turbaner, og frem under disse kiggede deres grimme Fjæs med fremspringende Underkæver og skinnende Øjne. De havde stridt, sort Haar, næsten ligesom Hestehaar, og syntes, medens de sad der i Baaden, i Højde at overgaa hvilkesomhelst Mennesker, jeg tidligere havde set. Den hvidhaarede Mand, der, som jeg vidste, var gode seks Fod høj, var et Hoved lavere end nogen af de tre Andre. Senere opdagede jeg, at Ingen af dem i Virkeligheden var højere end jeg, men deres Kroppe var usædvanligt lange og deres Laar korte og mærkværdigt krogede. Saa meget er vist, at de var en forbavsende hæslig Bande. Over deres Hoveder kig-

gede det sorte Ansigt af Manden, hvis Øjne lyste i Mørke, frem under det forreste Sejl.

Medens jeg stirrede paa dem, mødte de mit Blik, men saa tog de, een for een, Øjnene til sig og gav sig til at skæve stjaalent til mig. Det faldt mig ind, at min Stirren maaske generede dem, og jeg henvendte derfor min Opmærksomhed paa Øen, som vi nu nærmede os til.

Den var lav og bedækket med en tæt Plantevækst, hovedsageligt bestaaende af de uundgaaelige Palmetræer. Paa eet Punkt hævede en tynd, hvid Dampsøjle sig til en umaadelig Højde og opløste sig i tjavsede Skyer. Vi var nu løbne ind i en bred Bugt, der paa begge Sider begrænsedes af en lav Klippepynt. Strandbredden bestod af mørkegraat Sand og skraanede stejlt op mod en Aas, maaske treds eller halvfjerdsindstyve Fod over Havets Niveau, og hist og her var denne beklædt med Træer og Krat. Halvvejs oppe laa en firkantet Stenindhegning, der, som jeg senere fandt, var bygget dels af Koralblokke, dels af pimpstensagtig Lava. To Straatage hævede sig indenfor denne Indhegning.

Nede ved Vandkanten stod en Mand og ventede paa os. Medens vi endnu var et godt Stykke borte, forekom det mig, at jeg saa nogle

andre Væsener af et meget grotesk Udseende smutte ind i Buskene oppe paa Skrænten, men jeg saa ikke noget til dem, da vi kom nærmere. Den ventende Mand var af Middelhøjde og havde et sort Ansigt, som lignede en Negers. Han havde en stor Mund, næsten uden Læber, ualmindeligt lange Arme, lange, tynde Fødder og Hjulben, og stod med sit grove Ansigt fremstrakt og gloede paa os. Han var klædt ligesom Montgomery og hans hvidhaarede Kammerat, i Jakke og Benklæder af blaat Sars.

Da vi kom endnu nærmere, begyndte denne Mand at løbe hid og did paa Strandbredden med de mest groteske Bevægelser. Ved et Kommandoord af Montgomery sprang de fire Mænd i Baaden op med mærkværdigt kejtede Bevægelser og strøg Sejlene. Montgomery styrede os rundt og ind i en lille, smal Havn, der var udgravet i Strandbredden. Manden paa Bredden skyndte sig henimod os. Denne Havn, som jeg kalder den, var i Virkeligheden ikke stort andet end en Grøft, der nu ved Flodtid netop var lang nok til at rumme Baaden.

Jeg hørte Boven skure mod Sandet, stagede Jollen klar af den store Baads Ror med min Pøs, kastede Fangelinen los og sprang i Land. De tre indhyllede Mænd kravlede med yderst klodsede

Bevægelser ud paa Sandet og gav sig straks i Færd med at bringe Ladningen i Land, hjulpne af Manden paa Bredden. Særlig forbavsedes jeg over de tre tilhyllede og indpakkede Mænds underlige Benbevægelser; deres Ben var ikke stive, men forvredne paa en ejendommelig Maade, næsten som om Leddene sad paa gale Steder. Hundene knurrede endnu og sled i deres Lænker som for at fare løs paa disse Mænd, da den hvidhaarede Mand gik i Land med dem.

De tre store Karle talte sammen med nogle mærkelige Strubelyde, og den Mand, som havde ventet paa os paa Strandbredden, begyndte i en ophidset Tone at pludre til dem — i et eller andet fremmed Sprog, tænkte jeg — mens de tog fat paa nogle Varebatter, der var opstablede i Agterstævnen. Jeg havde hørt en lignende Stemme før et eller andet Sted, men jeg kunde ikke huske hvor. Den hvidhaarede Mand stod og holdt paa de seks Hunde og raabte sine Befalinger med høj Stemme for at overdøve deres Spektakel. Efter at Montgomery havde løftet Roret af, sprang han ligeledes i Land, og Alle fik travlt med at losse Baaden. Jeg var for mat af min lange Faste og af Solen, der skinnede paa mit blottede Hoved, til at tilbyde min Hjælp.

Lidt efter syntes den hvidhaarede Mand at erindre, at jeg var til Stede, og kom hen til mig. »De ser ud,« sagde han, »som om De ingen Frokost havde faaet.«

Hans smaa Øjne laa straalende sorte inde under de svære Øjenbryn. »Jeg maa bede Dem om Undskyldning derfor. Nu da De er vor Gæst, maa vi gøre det bekvemt for Dem — skønt De er en ubuden Gæst, ved De nok.«

Han saa mig skarpt ind i Ansigtet. »Montgomery siger, at De er en Mand med en god Opdragelse, Herr Prendick — han siger, at De har videnskabelige Kundskaber. Tør jeg spørge, hvorvidt det er Tilfældet?«

Jeg svarede ham, at jeg havde tilbragt nogle Aar ved det kongelige Videnskabernes Kollegium og havde anstillet nogle biologiske Undersøgelser under Huxleys Vejledning. Han løftede Øjenbrynene en Ubetydelighed ved at høre dette.

»Det forandrer Sagen en Smule, Herr Prendick,« sagde han med lidt mere Agtelse i sit Væsen. »Vi er tilfældigvis Biologer her, og denne Ø er en Slags biologisk Station — saa at sige.« Hans Øjne hvilede paa de hvidklædte Mænd, der havde travlt med at hale Pumaen paa Ruller op

mod den indhegnede Gaard. »Jeg og Montgomery, i det mindste,« tilføjede han.

Derpaa vedblev han: »Hvornaar De vil kunne slippe herfra, kan jeg ikke sige. Vi ligger udenfor alle Skibskurserne. Vi ser ikke et Skib oftere end en Gang om Aaret eller saa.«

Han forlod mig pludseligt, gik op ad Strandbredden forbi Mændene og ind i Indhegningen, tror jeg. De to andre Mænd var tillige med Montgomery i Færd med at stable en Dynge mindre Pakker op paa en lav Trækkevogn. Lamaen og Kasserne med Kaniner befandt sig endnu om Bord i Baaden, og Jagthundene var bundne til Tofterne. Da de var færdige med at stable Genstandene op, tog de alle tre fat paa Vognen og begyndte at skubbe den tunge Vægt af Sted samme Vej, som Pumaen var kørt. Montgomery forlod dem snart, kom tilbage til mig og strakte Haanden ud.

»Det glæder mig,« sagde han, »for min egen Skyld. Den Skipper var et dumt Asen. Han vilde have gjort Dem Helvede hedt.«

»Det var Dem,« sagde jeg, »som frelste mig igen.«

»Det skal De nu ikke være saa sikker paa. Jeg tør indestaa Dem for, at De vil finde, at denne Ø er et forbistret løjerligt Sted. Hvis jeg var i

Deres Sted, vilde jeg se mig forsigtigt for, hvor jeg gik hen. Han —« Han tøvede og syntes at skifte Sind med Hensyn til, hvad han vilde have sagt. »Aa, vil De ikke gøre mig den Tjeneste at hjælpe mig med disse Kaniner,« sagde han saa.

Hans Fremgangsmaade med Hensyn til Kaninerne var ret ejendommelig. Jeg vadede ud sammen med ham og hjalp ham med at slæbe en af Kasserne i Land. Ikke saa snart var det gjort, førend han aabnede Laaget, stillede Kassen paa Enden og hældte dens levende Indhold ud paa Jorden. De faldt i en sprællende Dynge ovenpaa hverandre. Han klappede i Hænderne, og øjeblikkeligt forsvandt de med deres bekendte hoppende Løb op ad Strandbredden. Der var vel en femten eller tyve Stykker af dem. »Formér og mangfoldiggør jer, mine Venner,« sagde Montgomery. »Opfyld Øen. Hidtil har vi haft en vis Mangel paa Kød her.«

Mens jeg holdt Øje med de flygtende Kaniner, kom den hvidhaarede Mand tilbage med en Flaske Kognak og nogle Tvebakker. »Her er Noget til at begynde med, Prendick,« sagde han i en langt mere fortrolig Tone end tidligere.

Jeg gjorde ingen Omstændigheder, men gav mig straks i Lag med Tvebakkerne, mens den

hvidhaarede Mand hjalp Montgomery med at sætte endnu omtrent en Snes Kaniner i Frihed. Tre store Kasser fulde blev imidlertid bragte op til Huset ligesom Pumaen. Kognaken rørte jeg ikke, thi jeg har hele mit Liv været Afholdsmand.

Sjette Kapitel.

Den aflaaede Dør.

Læseren vil maaske kunne forstaa, at alle mine Omgivelser i Begyndelsen forekom mig saa sælsomme, og at min hele Stilling var Resultatet af saa uventede Hændelser, saa at jeg ikke kunde afgøre, hvad der var det Sælsomste af det Altsammen. Jeg fulgte efter Lamaen op ad Stranden og blev indhentet af Montgomery, der bad mig ikke at gaa indenfor Stenmuren. Jeg lagde da Mærke til, at Pumaen i sit Bur og Dyngen af Pakker var blevne anbragte udenfor Indgangen til denne firkantede Indhegning.

Jeg vendte mig om og saa, at Baaden nu var bleven fuldstændigt losset, trukket ud af Havnen og slæbt op paa Stranden, og at den hvidhaarede Mand kom gaaende henimod os. Han tiltalte Montgomery.

»Og nu kommer Spørgsmaalet: hvad skal vi gøre med vor ubudne Gæst her?«

»Han har nogle videnskabelige Kundskaber,« sagde Montgomery.

»Jeg brænder af Iver efter at begynde Arbejdet igen — med dette nye Materiale,« sagde den hvidhaarede Mand med et Nik henimod Indhegningen. Hans Øjne straaledede.

»Ja, det tænkte jeg nok,« svarede Montgomery i en alt andet end hjærtelig Tone.

»Vi kan ikke sende ham dérover, og vi har ikke Tid til at bygge en ny Hytte til ham. Og vi kan ganske bestemt ikke straks indvie ham i vor Hemmelighed.«

»Jeg staar i Deres Haand,« sagde jeg. Jeg havde ingen Anelse om, hvad han mente med »dérover.«

»Jeg har tænkt paa det samme,« svarede Montgomery. »Der er mit Værelse med Yderdøren —«

»Det passer fortræffeligt,« sagde den ældre Mand raskt med et Blik paa Montgomery, og alle tre gik vi henimod Indhegningen. »Det gør mig ondt, at jeg maa lade saa hemmelighedsfuld, Herr Prendick — men De maa erindre, at De er ubuden. Vor lille Husholdning her gemmer et Par Hemmeligheder — den er, rent ud sagt, et Slags Blaa-skægs Værelse. Det er i Virkeligheden ikke noget

meget Frygteligt — for et fornuftigt Menneske. Men for Øjeblikket — saa længe vi ikke kender Dem —«

»Selvfølgelig,« sagde jeg. »Jeg maatte være en Taabe, om jeg følte mig stødt over nogen Mangel paa Tillid.«

Han fortrak sin store Mund til et svagt Smil — han var et af disse alvorlige Mennesker, hvis Mundvige gaar nedad, naar de smiler — og anerkendte min Føjelighed med et Buk. Vi gik forbi Indhegningens Hovedindgang; det var en Træport, beslaaet med Jærn og aflaaset, og Baadens Ladning laa opstablet udenfor den; ved Indhegningens Hjørne kom vi til en lille Dør, som jeg ikke tidligere havde lagt Mærke til. Den hvidhaarede Mand tog et Nøgleknippe op af Lommen paa sin fedtede blaa Jakke, aabnede denne Dør og traadte ind. Hans Nøgler og den forsigtige Maade, hvorpaa Stedet var aflaaset, selv mens han havde det lige under sine Øjne, forekom mig mærkeligt.

Jeg fulgte efter ham og befandt mig i et lille Værelse, tarveligt men ret hyggeligt møbleret; en indvendig Dør, som stod en Smule paa Klem, førte ind til en brolagt Gaard. Denne indvendige Dør lukkede Montgomery øjeblikkeligt. En Køje

var ophængt i Værelsets mørkeste Hjørne, og et lille Vindue, uden Glasrude men beskyttet af en Jærnstang, vendte ud mod Søen.

Dette, sagde den hvidhaarede Mand, skulde være mit Værelse, og den indvendige Dør, som han vilde aflaase fra den anden Side »for at der ikke skulde hænde noget Uheld«, sagde han, var min Grænse indadtil. Han henledte min Opmærksomhed paa en magelig Lænestol ved Vinduet og paa en Samling gamle Bøger, der stod paa en Reol ved Siden af Hængekøjen; det viste sig for Størstedelen at være lægevidenskabelige Værker og Udgaver af latinske og græske Klassikere — to Sprog, som jeg ikke er i Stand til at læse flydende. Derpaa forlod han Værelset gennem Yderdøren, som om han vilde undgaa igen at aabne Inderdøren.

»Vi plejer at spise her,« sagde Montgomery, og derpaa fulgte han efter den Anden, som om der var Noget, han vilde spørge ham om. »Moreau!« hørte jeg ham kalde. I det Øjeblik tror jeg ikke, at jeg lagde synderligt Mærke dertil, men medens jeg stod og gennemsaa Bøgerne paa Reolen, dukkede dette Navn frem i min Bevidsthed: hvor havde jeg hørt Navnet Moreau før?

Jeg satte mig ved Vinduet, tog de tilovers-

blevne Tvebakker frem og spiste dem med fortræffelig Appetit. »Moreau?«

Gennem Vinduet saa jeg en af de ubegribelige hvidklædte Mænd slæbe en Pakkasse henover Strandbredden. Snart efter skjultes han af Vinduesrammen. Saa hørte jeg en Nøgle blive stukket i Laasen bagved mig og drejet om. Efter en kort Stunds Forløb hørte jeg gennem den aflaaede Dør Støjen af Jagthundene, som nu var blevne bragte herop fra Strandbredden. De gøede ikke, men snusede og knurrede paa en ejendommelig Maade. Jeg kunde høre Lyden af deres hurtige Fødder og Montgomerys Stemme, der snakkede godt for dem.

Disse to Mænds Omhu for at holde Stedets Indhold hemmeligt havde gjort et stærkt Indtryk paa mig, og jeg sad en Stund og grublede derover, og spekulerede paa, hvor jeg havde hørt Navnet Moreau før. Men saa løjerligt indrettet er den menneskelige Hukommelse, at skønt jeg godt kendte dette Navn, var det mig ikke muligt at erindre, i hvilken Forbindelse jeg tidligere havde truffet det. Derfra gled mine Tanker over til det ubestemmelige, underlige Indtryk, som den vanskabte, hvidklædte Mand paa Strandbredden havde gjort paa mig. Jeg havde aldrig set en saadan Gang eller saa mærkværdige Bevægelser, som da

han slæbte af Sted med Kassen. Det faldt mig ind, at ingen af disse Mænd havde talt til mig, skønt jeg nu og da havde grebet de fleste af dem i at skotte til mig paa en sær, stjaalen Maade, der aldeles ikke lignede ægte, uforfalskede Vildes frimodige Stirren. Jeg tænkte paa, hvilket Sprog de talte. De havde alle forekommet mig at være ualmindeligt tavse, og naar de talte, begavede med meget stygge Stemmer. Hvad kunde der være i Vejen med dem? Saa kom jeg til at tænke paa Montgomerys grimme Tjeners Øjne.

Netop mens jeg tænkte paa ham, traadte han ind. Han var nu klædt i Hvidt og bar en lille Bakke med noget Kaffe og kogte Grøntsager paa. Jeg kunde næppe undertrykke en Gysen, da han med en venlig Bøjning kom hen og stillede Bakken paa Bordet foran mig.

Men saa blev jeg aldeles lamslaaet af Forbavselse. Under hans stride, sorte Haar saa jeg hans ene Øre. Jeg fik pludselig Øje paa det lige ved mit Ansigt. Manden havde spidse Øren, bedækkede med fine, brune Haar!

»Deres Frokost, Herre,« sagde han. Jeg stirrede ham ind i Ansigtet uden at gøre Forsøg paa at svare. Han gjorde omkring og gik henimod

Døren, betragtende mig over sin Skulder med et underligt Blik.

Jeg fulgte ham med Øjnene, indtil han forsvandt, og idet han gjorde det, dukkede pludselig ved en ubevidst Anstrængelse af min Hjerne en Sætning op i mit Hoved — en Sætning, som førte min Hukommelse ti Aar tilbage i Tiden. Den svævede et Øjeblik ubestemt i min Sjæl, og derpaa saa jeg »*Doktor Moreau*« med røde Bogstaver paa en lille graagul Brochure, som fik det til at løbe koldt ned ad Ryggen paa en, naar man læste den. Nu huskede jeg det Hele ganske tydeligt. Denne længst forglemte Brochure stod atter for min Erindring med forbavsende Klarhed. Jeg var en halvvoksen Dreng den Gang, og Moreau formodentlig en Mand paa de halvhundrede — en fremragende og udmærket dygtig Fysiolog, vel kendt i videnskabelige Kredse for sin ualmindelige Fantasi og den brutale Ligefremhed, hvormed han fremførte sine Anskuelser. Var dette den samme Moreau? Han havde udgivet nogle højst forbavsende Studier over Blodtransfusion, og man vidste, at han var i Færd med at anstille værdifulde Iagttagelser angaaende sygelige Udvækster. Saa blev hans Karriere pludselig afbrudt, og han selv blev nødt til at forlade England. En Journalist skaffede sig Adgang

til hans Laboratorium i Egenskab af Assistent, men med den overlagte Hensigt at fremkomme med sensationelle Afsløringer; og ved Hjælp af et uhyggeligt Tilfælde — dersom det overhovedet var et Tilfælde — blev hans pinlige Brochure berømt. Samme Dag som den udkom, lykkedes det nemlig en ulykkelig Hund, flaaet og paa anden Maade lem-læstet, at flygte fra Moreaus Hus.

Det var i Bladenes »døde Sæson«, og en fremragende Redaktør, en Fætter til ham, der havde spillet Laboratorieassistent, appellerede til den offentlige Samvittighed. Det var ikke første Gang, at Samvittigheden havde sat sig op mod videnskabelige Undersøgelsesmetoder. Doktoren blev ligefrem jaget ud af Landet. Det er meget muligt, at han fortjente det, men jeg er endnu af den Mening, at den lunkne Maade, hvorpaa hans Kolleger understøttede ham, og den Omstændighed, at en stor Skare Videnskabsmænd fuldstændigt svigtede ham, var en Skam. Dog var nogle af hans Eksperimenter, i Følge Journalistens Beretning, overdrevent grusomme. Han kunde maaske have tilkøbt sig Fred ved at opgive sine Undersøgelser, men han foretrak øjensynligt disse, som vel de fleste Mennesker vilde have gjort, naar de een Gang var blevne hildede af Undersøgelsesdriftens altovervældende

Trolddom. Han var ugift og havde intet andet at tage Hensyn til end sine egne Tilbøjeligheder

Jeg følte mig overbevist om, at dette maatte være den samme Mand. Alting tydede derpaa. Det begyndte at gaa op for mig, til hvilket Formaal Pumaen og de andre Dyr, som nu tilligemed den øvrige Baggage var blevne bragte ind i Indhegningen bagved Huset, var bestemte; og en ejendommelig, svag, men velbekendt Duft, som hidtil havde holdt sig i Baggrunden i min Bevidsthed, traadte pludselig tydeligt frem for mine Sanser. Det var en Operationsstues antiseptiske Lugt. Jeg hørte Pumaen brumme paa den anden Side af Muren, og en af Hundene hylede, som om den havde faaet Prygl.

Alligevel var der — og da især ligeoverfor en videnskabeligt uddannet Mand — ikke noget saa rædselsfuldt i Vivisektionen, at det kunde forklare denne Hemmelighedsfuldhed. Og ved et sært Tankespring stod Montgomerys Tjeners spidse Øren og lysende Øjne igen for mig med største Tydelighed. Jeg stirrede frem for mig ud over det grønne Hav, der skummede i den opfriskende Brise, og lod disse og andre sæl-

somme Erindringer fra de sidste faa Dage glide gennem min Sjæl.

Hvad kunde alt dette betyde? Et aflaaset Indelukke paa en ensom Ø, en bekendt Vivisektor, og disse vanskabte og forkrøblede Mennesker?

Syvende Kapitel.

Pumaens Hyl.

Montgomery afbrød det Virvar af Mystifikation og Mistanke, hvori mine Tanker bevægede sig, og traadte ind, ledsaget af sin mærkværdige Tjener, der bar en Bakke med Brød, nogle Grøntsager og andre Fødevarer, en Flaske Whisky, et Krus Vand, og tre Glas og Knive. Jeg skottede til denne løjerlige Skabning og saa, at han betragtede mig med sine underlige, urolige Øjne. Montgomery sagde, at han var kommen for at spise sammen med mig, men at Moreau var altfor optaget af sit Arbejde til at komme.

»Moreau!« sagde jeg. »Det Navn kender jeg.«

»Det var som Satan!« udbrød han. »Hvor det var dumt af mig at nævne det. Det kunde jeg jo have tænkt mig. I ethvert Tilfælde vil det give Dem et Vink om vore — Mysterier. Vil De have et Glas Whisky?«

»Nej Tak — jeg er Afholdsmand.«

»Bare jeg var det. Men det er for sent at kaste Brønden til, naar Barnet er druknet. Det var det forbistrede Stads, som forvoldte, at jeg kom hertil. Det, og saa en taaget Aften. Den Gang syntes jeg, at det var en Lykke for mig, da Moreau tilbød at hjælpe mig af Sted. Det er løjerligt nok«

»Montgomery,« sagde jeg pludselig, da Yderdøren havde lukket sig, »hvorfors har Deres Tjener spidse Øren?«

»Saa til Helvede!« sagde han med sin første Bid Mad i Munden. Han stirrede et Øjeblik paa mig og gentog saa: »Spidse Øren?«

»Tilspidsede for oven,« svarede jeg saa roligt som muligt, men dog snappende lidt efter Vejret. »Og med fine, mørke Haar paa Kanterne.«

Han blandede sig et Glas Whisky og Vand temmelig langsomt. »Jeg bildte mig ind at hans Haar skjulte hans Øren.«

»Jeg saa dem, da han bøjede sig for at stille den Kaffe, som De sendte mig, paa Bordet. Og hans Øjne lyser i Mørke.«

Nu havde Montgomery faaet Tid til at fatte sig efter den Overraskelse, som mit Spørgsmaal havde fremkaldt. »Jeg har altid tænkt mig,« sagde han roligt, med en lidt stærkere Læspen end sæd-

vanligt, »at der var noget i Vejen med hans Øren — at dømme efter den Maade, hvorpaa han skjuler dem. Hvordan saa de ud?»

Hans Maade at tale paa overtydede mig om, at hans Uvidenhed ikke var ægte. Alligevel kunde jeg dog ikke ret godt sige Manden op i hans aabne Øjne, at jeg ansaa ham for en Løgner. »Spidse,« sagde jeg, »temmelig smaa og lodne — aldeles afgjort lodne. Men den Mand er i det Hele taget et af de sælsomste Væsner, jeg nogensinde har set.»

Et skarpt, hæst Hyl af et Dyr i Smærte lød fra Indelukket bagved os. Dets Dybde og Kraft viste, at det kom fra Pumaen. Jeg saa Montgomery krympe sig.

»Virkeligt?» sagde han.

»Hvor har De fundet den Skabning?»

»Æh — i San Francisco Jeg maa tilstaa, at han er et grimt Bæst. Ikke rigtigt ved sin fulde Fornuft, forstaar De. Jeg kan ikke huske, hvor han kom fra. Men nu har jeg vænnet mig til ham, ser De. Det har vi begge to. Hvad mener De om ham?»

»Han er unaturlig,« sagde jeg. »Der er noget ved ham Ja, nu maa De ikke anse mig for fantastisk, men naar han kommer i Nærheden af mig, faar jeg en modbydelig Følelse, en Stramning

af Musklerne Det er, ligesom om der var noget djævelsk ved ham, rent ud sagt.«

Montgomery havde holdt op med at spise, mens jeg sagde dette. »Det var da sært,« svarede han. »Det kan jeg ikke se noget til.«

Han gav sig igen i Lag med Maaltidet. »Det havde jeg ingen Anelse om,« sagde han tyggende. »Skonnertens Mandskab maa have haft samme Følelse de var svært paa Nakken af den arme Djævel De husker nok Skipperen?«

Pludselig hylede Pumaen igen, denne Gang endnu mere smærteligt. Montgomery bandede halvhøjt. Jeg var halvvejs til Sinds at udspørge ham angaaende Mændene paa Strandbredden. Saa udstødte det arme Dyr derinde en Række korte, skarpe Hvin.

»Deres Mænd paa Strandbredden,« sagde jeg, »af hvilken Race er de?«

»Brillante Fyre, ikke sandt?« svarede han aandsfraværende og rynkede Panden, mens Dyret hylede frygteligt. Jeg tav. Der kom et nyt Hvin, endnu værre end de foregaaende. Han saa paa mig med sine sløve, graa Øjne og skænkede sig saa noget mere Whisky. Han forsøgte at indvikle mig i en Diskussion om Alkohol, idet han forsikrede at have frelst mit Liv dermed. Han syntes ivrig for

at fremhæve den Kendsgærning, at jeg skyldte ham mit Liv. Jeg gav kun adspredte Svar. Snart efter sluttede vi vort Maaltid, det vanskabte Uhyre med de spidse Øren tog af Bordet, og Montgomery lod mig paany alene i Værelset. Hele Tiden befandt han sig i en Tilstand af slet skjult Ophidselse over Støjen fra den vivisekerede Puma. Han talte om, hvor tilbøjelig han var til at blive nervøs, og hans Væsen viste tydeligt, at han havde Ret.

Jeg fandt selv, at Hylene var ualmindeligt pinlige at høre paa, og at deres Dybde og Voldsomhed tog til, efterhaanden som Eftermiddagen gik. De var uhyggelige nok i Begyndelsen, men deres stadige Stigen gjorde det tilsidst fuldstændigt af med min Sindsligevægt. Jeg kastede en Oversættelse af Horats fra mig, som jeg havde læst i, og begyndte at knytte Næverne, bide mig i Læberne og gaa op og ned ad Gulvet.

Snart efter gav jeg mig til at stoppe Fingrene i Ørene.

Disse Hyls gribende Anklage gjorde mere og mere Indtryk paa mig og voksede tilsidst til et saa frygteligt Udtryk for Lidelse, at jeg ikke længere kunde holde dem ud i det indelukkede Værelse. Jeg gik ud ad Døren, ud i den sene Eftermiddags

søvndyssende Hede, forbi Hovedindgangen, der stadig var aflaset, og drejede om Hjørnet af Muren.

Hylene lød endnu højere herude. Det var, som om al Smærte i hele Verden havde fundet Mæle. Og dog, selv om jeg havde vidst, at en saadan Smærte fandtes i Værelset ved Siden af mig, saa tror jeg — jeg har tænkt over det senere — at jeg meget godt kunde have fundet mig deri, hvis den blot havde været stum. Det er, naar Lidelse finder Mæle og faar vore Nerver til at skælve, at denne Medlidenhed kommer og generer os. Men til Trods for det straalende Solskin og Træernes grønne Kroner, der viftede i den blide Havbrise, var hele Verden et Virvar, og sorte og røde Spøgelser dansede for mine Øjne, indtil jeg var udenfor Hørevidde af Huset i Stenindhegningen.

Ottende Kapitel.

I Skoven.

Jeg vandrede gennem Krattet, som beklædte Aasen bagved Huset, næsten uden at lægge Mærke til, hvorhen jeg gik, slentrede videre gennem en tæt, skyggefuld Gruppe Træer med ranke Stammer paa den anden Side og befandt mig snart et godt Stykke Vej hinsides Aasen og i Færd med at stige ned mod en Bæk, som løb gennem en snæver Dal. Jeg standsede og lyttede. Afstanden eller det tætte Krat forhindrede enhver Lyd i at naa fra Indhegningen herhen. Luften var stille. Saa raslede det ; Buskene, en Kanin smuttede frem og løb op ad Skrænten foran mig. Jeg tøvede, og satte mig ned i Udkanten af Skyggen.

Her var smukt. Bækken var skjult under den yppige Plantevækst paa Bredderne, undtagen paa eet Sted, hvor jeg skimtede en trekantet Plet af det blinkende Vand. Paa den modsatte Side saa jeg gennem en blaalig Dis et Virvar af Træer og

Slyngplanter, og over disse atter Himlens klare Blaa. Hist og her betegnede en hvid eller rød Plet en eller anden klatrende Snylteplantes Blomst. En Stund lod jeg mit Blik strejfe henover dette Billede, og saa begyndte jeg paany at gruble over Montgomerys Tjeners besynderlige Ejendommeligheder. Men det var for hedt til, at man rigtigt kunde tænke, og jeg sank snart hen i en Tilstand, der var midt imellem Slumren og Vaagen.

Hvor længe jeg sad saaledes, ved jeg ikke, men jeg vakte ved en Raslen i Buskadset paa den anden Side af Strømmen. I det første Øjeblik kunde jeg ikke se andet end de svajende Toppe af Bregnerne og Sivene. Men saa viste der sig pludselig paa Strømmens Bred et Væsen — i Begyndelsen kunde jeg ikke skælne, hvad det var for et. Det bøjede Hovedet ned mod Vandet og gav sig til at drikke. Da saa jeg, at det var et Menneske, som gik paa alle fire ligesom et Dyr!

Han var iført en blaa Klædesdragt og havde en kobberfarvet Hud og sort Haar. Det syntes, som om grotesk Hæslighed var en fælles Ejendommelighed for alle denne Øs Indbyggere uden Undtagelse. Jeg kunde høre ham suge Vandet op med Munden, mens han drak.

Jeg bøjede mig forover for bedre at kunne se

ham; et Stykke Lava løsnede sig under min Haand og trillede klaprende ned ad Skrænten. Han saa op med et brødefuldt Blik, og hans Øjne mødte mine. Straks rejste han sig over Ende og blev staaende, tørrede sig om Munden med sin klodsede Haand og betragtede mig. Hans Ben var næppe halvt saa lange som hans Krop. Saaledes vedblev vi at stirre paa hinanden i maaske et Minut. Saa luskede han ind imellem Buskene til højre for mig, standsende een eller to Gange for at se sig tilbage, og jeg hørte Kvistenes Raslen blive svagere og dø hen, efterhaanden som han fjærnedede sig. Af og til drejede han sig og betragtede mig med en stiv Stirren. Længe efter at han var forsvunden, blev jeg siddende over Ende og stirrede i den Retning, han var gaaet. Min søvnige Ro var som blæst bort.

Jeg blev opskræmmet ved en Støj bagved mig, og idet jeg hurtigt vendte mig om, saa jeg en Kanins daskende, hvide Hale forsvinde op ad Skrænten. Jeg sprang op.

Synet af denne groteske, halvt dyriske Skabning havde pludselig befolket det stille Landskab for min Fantasi. Jeg saa mig temmelig nervøst om og tænkte med Beklagelse paa, at jeg var ubevæbnet. Saa faldt det mig ind, at den Mand, jeg netop havde set, havde været klædt i blaat

Tøj, og ikke nøgen, som en Vild vilde have været, og jeg stræbte at lade denne Kendsgærning overtyde mig om, at han, naar Alt kom til Alt, var et fredeligt Menneske, og at den sløve Grusomhed i hans Ansigt ikke svarede til hans Karakter.

Ikke desto mindre var jeg i høj Grad foruroliget ved dette Syn. Jeg vandrede til venstre langs med Skrænten, stadig drejende Hovedet og kiggende hid og did mellem Træernes ranke Stammer. Hvorfor gik dette Menneske paa alle fire og sugede Vandet op med Munden? Lidt efter hørte jeg paany Jammerskrig af et Dyr, og i den Tro, at det var Pumaen, gjorde jeg omkring og gik videre i en Retning stik modsat af den, hvor Lyden kom fra. Saaledes kom jeg ned til Bækken, overskred den og banede mig Vej gennem Krattet paa den modsatte Side.

Jeg overraskedes ved Synet af en stor Plet af stærk højrød Farve paa Jorden, og da jeg kom derhen, saa jeg, at det var en ejendommelig Slags Svamp, grenet og rynket ligesom en bladagtig Lavart, men opløsende sig til en slimet Masse ved Berøring. Og derefter traf jeg i Skyggen af nogle yppige Bregner en ubehagelig Genstand — Liget af en Kanin, bedækket med glinsende Fluer, men endnu varmt, og med afrevet Hoved. Jeg stand-

sede forfærdet ved Synet af Blodet, der var sprøjtet omkring. Her var i det mindste een af Øens Gæster, som havde fundet sin Død!

Der var ikke andre Spor af Vold paa dens Krop. Det saa ud, som om den pludselig var bleven greben og dræbt. Og mens jeg stirrede paa det lille lodne Lig, spurgte jeg mig selv, hvorledes dette var gaaet til. Den ubestemte Frygt, som havde faaet Indpas hos mig, lige siden jeg havde set det umenneskelige Ansigt af Manden nede ved Strømmen, blev tydeligere, mens jeg stod der. Det begyndte at gaa op for mig, hvor dumdristigt det var at begive mig ind blandt dette ukendte Folk. Krattet omkring mig fik et andet Udseende for min Fantasi. Hver Skygge blev til noget mere end en Skygge, blev til et Baghold, hver Raslen blev til en Trusel. Det var, som om usynlige Væsener iagttog mig.

Jeg besluttede at vende tilbage til Indelukket ved Strandbredden. Jeg vendte mig pludselig bort og styrtede mig voldsomt — maaske endogsaa fortvivlet — ind mellem Buskene, ivrig efter igen at slippe ud i det Frie.

Jeg standsede mig selv, netop i rette Tid til at forhindre mig i at træde helt frem paa en aaben Plads. Det var en Slags Lysning i Skoven, dannet

af Vindfælder; unge Planter spirede allerede frem for at kæmpe om den tomme Plads, og paa den anden Side lukkedes Udsigten atter af det tætte Virvar af Stammer, slyngende Ranker og Pletter af Svampe og Blomster. Foran mig sad tre groteske Menneskeskikkelser paa Hug paa de trøskede Levninger af et vældigt, omstyrtet Træ, uden endnu at have lagt Mærke til min Nærhed. Den ene var øjensynligt en Kvinde. De to andre var Mænd. De var nøgne, med Undtagelse af, at de havde svøbt et Stykke højrødt Klæde om Lænderne, og deres Hud havde en grumset lyserød eller lys graabrun Farve, som jeg aldrig før havde set hos Vilde. De havde fede, grove Ansigter uden Hage, med skraa Pander, og et sparsomt, stridt Haar paa Hovedet. Aldrig før havde jeg truffet saa dyrisk udseende Skabninger.

De talte sammen, eller rettere sagt, en af Mændene talte til de to andre, og alle tre var altfor optagne til at lægge Mærke til den Raslen i Løvet, som jeg havde frembragt ved at nærme mig. De rokkede fra Side til Side med Hovedet og Skuldrene. Talerens Stemme lød tyk og slubrende, og skønt jeg tydeligt kunde høre hvert Ord, han sagde, kunde jeg dog ikke forstaa ham. Han syntes mig at deklamere et eller andet indviklet

Kavdervælsk. Snart efter blev hans Udtale mere skingrende, han slog ud med Hænderne og rejste sig op.

Saa begyndte de andre ogsaa at pjatte i Kor, idet de ligeledes rejste sig op, slog ud med Hænderne og rokkede med Kroppene i Takt med deres Sang. Jeg lagde Mærke til, at deres Ben var abnormt korte og deres Fødder tynde og klodsede. Alle tre begyndte langsomt at kredse omkring, trampende med Fødderne og svingende med Armene; der kom en Slags Melodi i deres rhythmiske Recitation, og en Slags Omkvæd — det lød ligesom »Alula« eller »Balula«. Deres Øjne begyndte at funkle og deres grimme Ansigter at opklares af et underligt Udtryk af Glæde. Spyttet dryppede ned fra deres læbeløse Munde.

Pludselig, mens jeg iagttog deres groteske og uforklarlige Bevægelser, indsaa jeg for første Gang klart, hvad det var, der havde været stødende for mig, hvad det var, der havde frembragt de to uforenelige og modstridende Indtryk af, at de var mig fuldstændigt ubekendte og dog paa den særeste Maade velbekendte. De tre Væsener, der var optagne af denne mystiske Højtidelighed, var af menneskelig Skikkelse, og dog menneskelige Væsener med det underligste Skin af et velkendt Dyr

over sig. Hvert af disse Væsener havde, til Trods for sit menneskelige Ydre, sin Pjalt Tøj, sin Legems-skikkelses kluntede Menneskelighed, indblandet i sig, i sine Bevægelser, i sit Ansigtsudtryk, i hele sit Jeg, noget, som nu paa en aldeles uimodstaaelig Maade mindede mig om et Svin — en Besmittelse af Svinet — Dyrets umiskendelige Mærke.

Jeg stod overvældet af denne Opdagelse, og saa stormede de frygteligste Spørgsmaal ind paa min Sjæl. Skabningerne begyndte at hoppe op i Luften, først den ene, saa den anden, hujende og gryntende. Saa snublede en af dem og laa et Øjeblik paa alle fire. Han kom ganske vist straks op igen, men dette forbigaaende Glimt af disse Uhyrers ægte Dyriskhed var tilstrækkeligt.

Jeg gjorde omkring saa lydløst som muligt og trak mig tilbage ind i Krattet. Hvert Øjeblik stivnede jeg over hele Kroppen af Frygt for at blive opdaget, naar en Kvist knækkede eller et Blad raslede. Det varede længe, førend jeg fik mere Mod og vovede at bevæge mig friere.

Min eneste Tanke i dette Øjeblik var at slippe bort fra disse væmmelige Væsener, og jeg lagde næppe Mærke til, at jeg var kommen ud paa en smal Sti mellem Træerne. Men idet jeg gik over

en lille Lysning, fik jeg paa een Gang en ubehagelig Overraskelse ved inde mellem Træerne at se to klodsede Ben, som bevægede sig med lydløse Fodtrin i en Retning parallel med min og maaske en halvhundrede Alen fra mig. Hovedet og den øverste Del af Legemet skjultes af et Virvar af Slingplanter. Jeg standsede brat, i det Haab, at Væsenet ikke saa mig. Fødderne standsede ligesom jeg. Saa nervøs var jeg, at jeg havde den største Vanskelighed ved at modstaa en Tilbøjelighed til hovedkulds Flugt.

Jeg saa nøje til, og skælnede nu gennem Slingplanternes sammenfiltrede Næt Hovedet og Kroppen af den dyriske Skabning, som jeg havde set drikke. Han bevægede Hovedet. Der var et grønt Lyn i hans Øjne, mens han skottede til mig ud fra Træernes Skygge, en halvt lysende Farve, som forsvandt, idet han atter drejede Hovedet. Han stod ubevægelig et Øjeblik, og begyndte saa med lydløse Skridt at løbe bort gennem det grønne Virvar. Et Minut efter var han forsvunden bagved nogle Buske. Jeg kunde ikke se ham, men jeg følte, at han var standset og atter iagttog mig.

Hvad i al Verden var han — Menneske eller Dyr? Hvad vilde han mig? Jeg havde intet Vaaben, ikke en Gang en Stok. Flugt vilde være Vanvid.

I ethvert Tilfælde havde Væsenet, hvad det nu end var, ikke Mod til at angribe mig. Jeg bed Tænderne sammen og gik lige henimod ham. Jeg tog mig vel i Agt for at røbe den Frygt, der syntes at faa Marven i min Rygrad til at fryse. Jeg banede mig Vej gennem et Krat af høje Buske med hvide Blomster og saa ham staa tredive Alen borte, seende paa mig over sin Skulder og tøvende. Jeg traadte et Par Skridt nærmere og saa ham fast ind i Øjnene.

»Hvem er du?« sagde jeg. Han prøvede paa at møde mit Blik.

»Nej!« sagde han pludselig, vendte sig om og sprang bort gennem Underskoven. Saa drejede han sig atter og stirrede paa mig. Hans Øjne skinnede klart ud fra Tusmørket under Træerne.

Hjærtet sad mig i Halsen, men jeg følte, at min eneste Redning laa i at trodse Faren, og gik derfor roligt henimod ham. Han vendte sig igen om og forsvandt i Tusmørket. Een Gang endnu forekom det mig, at jeg saa hans Øjne skinne, men det var ogsaa det Hele.

Nu først gik det op for mig, at Klokken var mange, og at dette kunde være en slem Omstændighed for mig. Solen var gaaet ned for nogle Minutter siden, Tropernes korte Tusmørke var ved

at dø hen paa den østlige Himmel, og en enkelt Natsværmer flagrede allerede lydløst forbi mig. Hvis jeg ikke vilde tilbringe Natten blandt den hemmelighedsfulde Skovs ukendte Farer, maatte jeg skynde mig tilbage til Indhegningen.

Tanken om at vende tilbage til dette Pinselssted var yderst ubehagelig, men endnu værre var Tanken om at blive overrumplet af Mørket og alt, hvad Mørket kunde skjule, ude i det Frie. Jeg kastede endnu et Blik ind i de blaalige Skygger, hvor den besynderlige Skabning var forsvunden, og gik saa tilbage ned ad Skrænten mod Bækken — saa vidt jeg kunde skønne, i samme Retning som jeg var kommen.

Jeg gik ivrigt til, forvirret af alle disse Oplevelser, og befandt mig snart paa en jævn Plet blandt adspredte Træer. Den farveløse Klarhed, som dvæler i Luften efter Solnedgangens Rødme, var allerede i Færd med at formørkes. Den blaa Himmel over mit Hoved antog med hvert Øjeblik en dybere Farve, og de smaa Stjærner traadte frem een for een; Mellemrummene mellem Træerne, Aabningerne i Vegetationen længere borte, som i Dagslyset havde staaet i en blaalig Dis, blev sorte og hemmelighedsfulde.

Jeg skred fremad. Alle Farver udslettedes,

Trætoppene stod som kulsorte Silhouetter mod den klare, blaa Himmel, og nedenfor dette Omrids smeltede alting sammen i formløst Mørke. Snart efter stod Træerne mindre tæt, og Buskene og Underskoven blev frodigere. Saa naaede jeg en aaben Plads, bedækket med hvidt Sand, og derefter en ny Strækning af sammenfiltret Buskads.

Jeg forfærdedes ved en svag Raslen til højre for mig. Først troede jeg, at det var en Indbildning, thi naar jeg standsede, blev det stille, og jeg hørte ikke andet end Aftenvinden i Trætoppene. Men naar jeg paany gik videre, lød der et Ekko af mine Fodtrin.

Jeg fjærnede mig fra Krattet, holdt mig til det mere aabne Terrain, og forsøgte ved pludselige Vendinger nu og da at overraske dette Væsen — hvis det eksisterede — mens det var i Færd med at liste sig ind paa mig. Jeg kunde intet se, men ikke desto mindre havde jeg en bestandigt voksende Følelse af, at der var nogen i Nærheden. Jeg gik raskere til; efter nogen Tids Forløb naaede jeg en lille Forhøjning i Terrainet, overskred denne, vendte mig derpaa brat om og holdt omhyggeligt Øje med Kammen af den fra den anden Side. Den aftegnede sig sort og tydeligt mod den mørke Himmel.

Lidt efter hævede en formløs Masse sig et

Øjeblik op mod Himlen og forsvandt igen. Nu følte jeg mig forvisset om, at min Fjende med det brune Ansigt paany forfulgte mig. Og i Forbindelse hermed kom en ny ubehagelig Opdagelse: jeg var faret vild.

En Tidlang skyndte jeg mig videre, haabløst forvirret og stadig forfulgt af de sagte Fodtrin. Hvad det nu end var for et Væsen, saa manglede det enten Mod til at angribe mig, eller ogsaa ventede det paa et belejligt Øjeblik til at overrumple mig. Jeg holdt mig omhyggeligt borte fra Underskoven. Fra Tid til anden vendte jeg mig om og lyttede, og tilsidst blev jeg halvvejs overbevist om, at min Forfølger havde opgivet Jagten, eller at han maaske kun var et Foster af min forvildede Indbildningskraft. Saa hørte jeg Havets Brusen. Jeg paaskyndede mine Skridt, saa at jeg næsten løb, og umiddelbart derefter hørte jeg nogen snuble bagved mig.

Jeg gjorde brat omkring og stirrede paa de utydelige Træer bagved mig. Det forekom mig, at der bevægede sig noget mellem de sorte Skygger. Stiv over hele Kroppen lyttede jeg, men hørte ikke andet end Blodets Hamren i mine Øren. Jeg tænkte, at mine Nerver var i Uorden, og at min

Fantasi spillede mig et Puds, og vendte mig saa atter resolut mod Lyden fra Havet.

Snart efter blev Skoven tyndere, og jeg traadte frem paa en nøgen, lav Odde, som løb ud i det mørke Vand. Natten var stille og klar, og den stadigt voksende Mængde Stjærner spejlede sig sitrende i Havets rolige Dønninger. Et Stykke ude skinnede Bølgerne over en uregelmæssig Revle med et blegt, fosforescerende Skær. Mod Vest saa jeg Zodiakallyset blande sig med Aftenstjernens gule Glans. Øst for mig trak Kysten sig tilbage, og mod Vest var den skjult af Pyntens Brink. Saa kom jeg til at huske paa, at Stranden med Moreaus Hus laa mod Vest.

En Kvist knækkede bagved mig, og der lød en Raslen. Jeg drejede mig om og stirrede ind mod de mørke Træer. Jeg kunde ikke se noget — eller ogsaa kunde jeg maaske se altfor meget. Enhver mørk Skikkelse i al sin Uklarhed havde sin uheldsvarslende Ejendommelighed, sit særegne Udtryk af opmærksom Aarvaagenhed. Saaledes stod jeg maaske et Minut, og vendte mig saa mod Vest for at gaa tværs over Pynten, idet jeg dog stadig holdt Øje med Træerne. Idet jeg satte mig i Bevægelse, bevægede en af de lurende Skygger sig ogsaa for at følge mig.

Mit Hjærte bankede stærkt. Snart efter fik jeg en bred Bugt i Sigte mod Vest, og jeg standsede igen. Den lydløse Skygge standsede ogsaa, en Snes Alen fra mig. Ved den anden Ende af Bugtens krumme Linie skinnede et lille Lyspunkt, og den graa, sandede Strand udstrakte sig utydeligt i Stjernernes Skær. Det lille Lyspunkt var maaske en halv Mil bort. For at naa Strandbredden maatte jeg gaa ind mellem de Træer, hvor Skyggerne lurede, og ned ad en kratbevokset Skrænt.

Nu kunde jeg noget tydeligere se det Væsen, der forfulgte mig. Det var ikke noget Dyr, thi det stod oprejst. Jeg aabnede Munden for at tiltale det, men hæst Slim kvalte min Stemme. Jeg forsøgte igen og fik raabt: »Hvem der?« Der kom intet Svar. Jeg traadte et Skridt frem. Væsenet rørte sig ikke af Pletten, men krøb kun sammen. Min Fod stødte mod en Sten.

Det gav mig en Ide. Uden at tage Øjnene fra den sorte Skikkelse foran mig, bøjede jeg mig ned og tog denne Sten op. Men ved denne Bevægelse fra min Side gjorde Væsenet brat omkring, ligesom en Hund kunde have gjort, og luskede i en skraa Retning bort i Mørket. Saa kom jeg til at tænke paa, hvordan jeg som Skoledreng havde forsvaret mig mod store Hunde, svøbte Stenen ind i mit

Lommetørklæde og snoede dette fast om mit Haandle. Jeg hørte noget røre sig længere borte inde mellem Skyggerne, som om Væsenet trak sig tilbage. Og saa slappedes pludselig min ophidsede Spænding; Sveden brast ud af alle mine Porer. og jeg fik et Anfald af Skælven — nu da jeg havde slaaet min Modstander af Marken og holdt dette Vaaben i min Haand.

Det varede nogen Tid, førend jeg kunde samle Beslutsomhed nok til at begive mig ned ad Pyntens Skrænt mellem Træerne og Buskene til Strandbredden. Tilsidst satte jeg af Sted i Løb, men idet jeg sprang gennem Krattet ud paa Sandet, hørte jeg en anden komme brasende efter mig.

Nu tabte jeg fuldstændigt Besindelsen af Frygt og gav mig til at løbe henover Sandet. Straks efter hørte jeg hurtige, bløde Fodtrin forfølge mig. Jeg udstødte et vildt Skrig og fordoblede min Fart. Nogle utydelige, sorte Genstande, omtrent tre eller fire Gange saa store som Kaniner, løb og hoppede fra Stranden op mod Krattet, mens jeg foer forbi. Hele mit Liv vil jeg huske denne Jagts Rædsler. Jeg løb nede i Vandkanten og hørte nu og da en Pjasken af de Fødder, som vandt mere og mere ind paa mig. Langt borte, haabløst langt, skimtede jeg det gule Lys. Rundt om os var Natten sort

og stille. Plask, plask, kom de forfølgende Fødder. Jeg følte, at Vejret gik fra mig, thi jeg var ikke vant til at løbe; mit Aandedræt lød stønnende, og i min Side følte jeg en Smærte, som om en Kniv blev boret ind i den.

Saaledes løb vi under de tavse Stjærner henimod det gule Skær fra Huset — det haabløst fjærne Lys fra Huset. Og snart efter hørte jeg Pumaens ynkelige Stønnen, den Lyd, der oprindeligt havde drevet mig ud paa en Opdagelsesvandring paa denne hemmelighedsfulde Ø. Nu var det mig en ligefrem Lettelse at høre den. Skønt jeg var svag og forfærdelig træt, samlede jeg mine sidste Kræfter og styrtede frem mod Lyset. Det forekom mig, at en Stemme kaldte paa mig. Og saa blev Fodtrinene bagved pludselig langsommere, og jeg hørte dem trække sig tilbage ud i Mørket.

Niende Kapitel.

Menneskestemmen.

Da jeg kom i Nærheden af Huset, saa jeg, at Lyset kom fra mit Værelses aabne Dør; og derpaa hørte jeg ud fra Mørket ved Siden af den lyse Firkant Montgomerys Stemme, der raabte: »Pren-dick!«

Jeg vedblev at løbe. Lidt efter hørte jeg ham igen. Jeg svarede med et svagt: »Halløj!« og et Øjeblik efter vaklede jeg hen til ham.

»Hvor har De været?« sagde han og holdt mig ud fra sig i Armslængde, saa at Lyset fra Døren faldt paa mit Ansigt. »Vi har begge haft saa travlt, at vi rent havde glemt Dem indtil for omtrent en halv Time siden.«

Han førte mig ind i Værelset og anbragte mig i Lænestolen. En Stund var jeg blændet af Lyset. »Vi havde ikke tænkt, at De vilde gaa paa Opdagelser her paa vor Ø uden at sige os det,« sagde

han. Og derpaa tilføjede han: »Jeg var bange! Men . . . hvad . . . halløj!«

Thi mine sidste Kræfter svigtede mig, og mit Hoved faldt forover paa mit Bryst. Jeg tror, at han fandt en vis Tilfredsstillelse i at give mig Kognak. »For Guds Skyld,« sagde jeg, »skyd en Slaa for den Dør.«

»De har nok mødt — et eller andet mærkeligt Væsen, hvad?« sagde han. Han laasede Døren af og vendte sig saa igen til mig. Han gjorde mig ingen Spørgsmaal, men gav mig noget mere Kognak og Vand og tvang mig til at spise. Jeg var sunken fuldstændigt sammen. Han gjorde en noget uklar Bemærkning om, at han havde glemt at advare mig, og spurgte mig ganske kort, hvornaar jeg havde forladt Huset, og hvad jeg havde set. Jeg svarede ligesaa kort i afbrudte Sætninger. »Sig mig, hvad betyder alt dette?« sagde jeg i en Tilstand, der grænsede til Hysteri.

»Ikke noget saa særdeles rædsomt,« svarede han. »Men jeg tænker, at De omtrent har faaet nok for een Dag.« Pumaen udstødte pludselig et skarpt Smærtenshyl, hvorpaa han bandede halvhøjt. »Fanden tage mig,« sagde han, »om ikke dette Sted er ligesaa galt som Anstalten i Gower-Gade med sine Katte.«

»Montgomery,« sagde jeg, »hvad var det for et Væsen, som forfulgte mig? Var det et Dyr, eller var det et Menneske?«

»Hvis De ikke faar sovet i Nat,« sagde han, »er De fra Forstanden i Morgen.«

Jeg rejste mig op og stillede mig ligeoverfor ham. »Hvad var det for et Væsen, som forfulgte mig?« spurgte jeg.

Han saa mig lige ind i Øjnene og vrængede med Munden. Hans Øjne, som et Minut før havde syntes helt livlige, blev nu sløve. »Ja, efter hvad De har fortalt mig,« svarede han, »saa skulde jeg næsten tro, at det var en Bussemand.«

Jeg følte en uhyre Forbitrelse, som imidlertid forsvandt ligesaa hurtigt, som den kom. Jeg kastede mig igen i Lænestolen og trykkede Hænderne mod Panden. Pumaen begyndte paany.

Montgomery traadte hen bagved mig og lagde sin Haand paa min Skulder. »Hør nu, Prendick,« sagde han. »Det var galt gjort af mig at lade Dem drive alene om her paa vor dumme Ø. Men det er ikke saa slemt, som De bilder Dem ind, Menneske. Deres Nerver er gaaede helt i Skudermudder. Lad mig give Dem noget at sove paa. Det . . . vil vare ved i Timevis endnu. De maa se

at komme til at sove, ellers svarer jeg ikke for Følgerne.«

Jeg svarede ikke, men bøjede mig forover og skjulte Ansigtet i Hænderne. Lidt efter kom han tilbage med et lille Glas, der indeholdt en mørk Vædske. Dette rakte han mig. Jeg tog det uden Vægring, og han hjalp mig op i min Køje.

Da jeg vaagnede, var det højlys Dag. En kort Stund blev jeg liggende udstrakt og stirrede op i Loftet. Jeg lagde Mærke til, at Loftsbjælkerne var lavede af et Skibs Spanter. Derefter vendte jeg Hovedet og saa, at der stod et Maaltid parat til mig paa Bordet. Jeg var sulten og vilde netop til at klavre ud af Køjen, da denne foregreb min Hensigt, meget høfligt drejede sig rundt og lod mig trille ned paa Gulvet paa alle fire.

Jeg rejste mig op og satte mig til Bords. Mit Hoved var tungt, og i Begyndelsen havde jeg kun en ganske uklar Erindring om, hvad der var sket den foregaaende Aften. Morgenbrisen sendte en meget behagelig Luftning ind gennem det rudeløse Vindue, og bidrog tilligemed Maden til at forhøje den Følelse af legemligt Velbefindende, som jeg havde. Snart efter aabnedes Døren bagved mig — Inderdøren, som førte ud til Indhegningens Gaard. Jeg vendte mig om og saa Montgomerys Ansigt.

»Naa, hvordan gaar det? Godt?» spurgte han. »Jeg har voldsomt travlt.« Og dermed lukkede han Døren igen. Senere opdagede jeg, at han glemte at aflaase den.

Saa kom jeg til at huske paa det Udtryk, hans Ansigt havde haft den foregaaende Aften, og dermed begyndte Erindringen om Alt, hvad jeg havde oplevet, igen at dukke frem. Netop mens Skrækken atter greb mig, lød der et Skrig indefra. Men denne Gang var det ikke et Skrig af en Puma.

Jeg lagde den Bid Mad, som jeg var i Færd med at føre til Læberne, fra mig og lyttede. Alt var stille, undtagen Morgenluftens Susen. Jeg begyndte at tro, at jeg havde hørt fejl.

Efter et langt Ophold genoptog jeg mit Maaltid, men spidsede dog stadig Øren. Lidt efter hørte jeg en ganske svag og sagte Lyd. Jeg sad som forstenet. Hvor svag og ubestemt den end var, greb den mig dybere end Alt, hvad jeg hidtil havde hørt af Rædslerne bagved Muren. Denne Gang var det ikke muligt at tage fejl af disse utydelige, afbrudte Lyde eller at tvivle om, hvorfra de kom. Det var en Stønnen, afbrudt af pinlig Hulken og Gispen. Nu nærede jeg ingen Tvivl om dens Betydning; det var et menneskeligt Væsen, der martredes!

Da dette gik op for mig, rejste jeg mig, skred med tre Skridt gennem Værelset, greb Haandtaget paa Døren til Gaarden og stødte den op.

»Prendick, Menneske! Stop!« raabte Montgomery og sprang til. En forskrækket Jagthund bjæffede og knurrede. Der var Blod i Rendestenen, saa jeg, levret, men ogsaa noget friskt, og jeg mærkede den ejendommelige Lugt af Karbolsyre. Gennem en aaben Dør paa den anden Side af Gaarden saa jeg inde i et halvmørkt Værelse et Væsen ligge ynkeligt bunden paa et Stillads — fuldt af Saar, blodigt og indsvøbt i Bandager. Men saa skjultes alt dette af gamle Moreaus Ansigt, blegt og frygteligt.

Øjeblikkeligt greb han mig i Skulderen med en blodbesmurt Haand, løftede mig helt op fra Jorden og slyngede mig hovedkulds tilbage i mit eget Værelse. Han løftede mig ligesaa let, som om jeg var et lille Barn. Jeg faldt, saa lang jeg var, paa Gulvet, og Døren blev slaaet i og skjulte hans Ansigt med dets Udtryk af voldsom Lidenskabelighed. Derpaa hørte jeg Nøglen blive drejet om i Laasen, og Montgomerys bebrejdende Stemme.

»Tilintetgøre et helt Livs Arbejde!« hørte jeg Moreau sige.

»Han forstaar det ikke,« sagde Montgomery og tilføjede en hel Del, som jeg ikke kunde høre.

»Jeg har ikke Tid til det endnu,« svarede Moreau.

Mere hørte jeg ikke. Jeg rejste mig skælvende op med et Kaos af de frygteligste Anelser i mit Sind. Kunde det være tænkeligt, at saadant noget som Vivisektion af Mennesker laa indenfor Mulighedernes Omraade? Dette Spørgsmaal foer igennem mit Sind ligesom et Lyn henover en stormpisket Himmel. Og paa een Gang sammentrængte den forvirrede Rædsel i min Sjæl sig til en levende Forstaaelse af, hvilken Fare jeg var stedt i.

Tiende Kapitel.

Menneskejagt.

Et aldeles ufornuftigt Haab om Redning viste sig for mig i den Omstændighed, at Yderdøren til mit Værelse endnu stod aaben. Jeg var nu vis paa, aldeles overtydet om, at Moreau havde været i Færd med at vivisekere et Menneske. Lige siden jeg havde hørt hans Navn, havde jeg stræbt at finde en eller anden Forbindelse mellem Øboernes groteske Dyriskhed og de Afskyeligheder, jeg havde hørt om ham; og nu mente jeg at forstaa det Hele. Jeg erindrede hans Studier over Blodtransfusion. De Væsener, som jeg havde set, var Ofrene for et eller andet gyseligt Eksperiment!

Disse nederdrægtige Uslinge havde blot haft i Sinde at holde mig tilbage, at narre mig med deres tilsyneladende Tillid, for snart efter at forvolde mig en Skæbne rædselsfuldere end selve Døden — Pinsler, og efter Pinslerne den frygteligste Nedværdigelse, som det var muligt at tænke sig: at

blive jaget bort som en fortabt Sjæl, som et Dyr, samme Vej som Resten af deres ulykkelige Ofre. Jeg saa mig om efter et Vaaben. Der var intet at finde. Saa fik jeg et Indfald, væltede Lænestolen, satte min Fod paa dens Side og brækkede en Liste løs af den. Tilfældigvis blev et Søm siddende i Træet, og dets Spids gjorde dette tarvelige Vaaben en Smule farligt. Jeg hørte Skridt udenfor, stødte øjeblikkeligt Døren op og fandt Montgomery ikke en Alen fra den. Han havde haft i Sinde at aflaae Yderdøren.

Jeg løftede min Stok med Sømmet i og huggede efter hans Ansigt, men han sprang tilbage. Jeg tøvede et Øjeblik, men gjorde saa omkring og flygtede rundt om Hjørnet af Huset. »Prendick, Menneske!« hørte jeg ham raabe i en forbavset Tone. »Lad være at opføre Dem som et Fæ, Menneske!«

Hvis jeg havde spildt et Minut, vilde han have lukket mig inde, tænkte jeg, og saa havde jeg ikke haft større Udsigt til Redning end en Kanin i et Laboratorium. Han fulgte bagefter mig rundt om Hjørnet, thi jeg hørte ham raabe: »Prendick!« Saa gav han sig til at løbe efter mig, stadig raabende.

Jeg løb som en gal Mand og styrede denne Gang mod Nordøst, en anden Retning end den, jeg

havde taget paa min Udflugt den foregaaende Dag. Een Gang, mens jeg styrtede af Sted op ad Strandbredden, drejede jeg Hovedet og saa, at hans Tjener var med ham. Jeg løb i en rasende Fart op ad Skrænten, over den, og drejede saa mod Øst gennem en klippefuld Dal, der paa begge Sider var bevokset med Krat. Jeg løb maaske en Fjerdingvej i det Hele, med stønnende Aandedræt og Blodet hamrende i mine Øren, og derefter, da jeg ikke hørte noget til Montgomery eller hans Tjener og følte mig paa Randen af fuldstændig Udmattelse, drejede jeg skarpt af, styrede mod den Kant, hvor jeg tænkte, at Stranden fandtes, og lagde mig ned i Ly af et Rørkrat.

Der blev jeg liggende i lang Tid, altfor bange til at røre mig, og sandt at sige altfor bange til blot at udkaste en Plan for, hvad jeg skulde gøre. Det vilde Landskab rundt om mig laa tavst, slumrende i Solskinnet, og den eneste Lyd i Nærheden af mig var den spinkle Surren af nogle smaa Myg, der havde opdaget mig. Lidt efter skælnede jeg en anden dump, ensformig Lyd — Bølgenes Brusen mod Stranden.

Efter omtrent en Times Forløb hørte jeg Montgomery raabe mit Navn langt borte mod Nord. Det fik mig til at tænke paa, hvad der var at gøre. Saa vidt jeg den Gang kunde forstaa, var Øen kun

beboet af disse to Vivisektorer og deres til Dyr forvandlede Ofre. Nogle af disse kunde de uden Tvivl tvinge til at hjælpe dem imod mig, dersom det gjordes nødigt. Jeg vidste, at baade Moreau og Montgomery havde Revolvere; og jeg var ubevæbnet, naar undtages en svag Fyrretræs Stok med et lille Søm i — et rent Legetøj af en Kølle.

Derfor laa jeg stille, hvor jeg var, indtil jeg begyndte at tænke paa Mad og Drikke. Og saa gik det op for mig, hvor fuldstændigt haabløs min Stilling egentlig var. Jeg vidste ikke, hvordan jeg skulde faa noget at spise; jeg var altfor uvidende i Botanik til at kunne opdage spiselige Rødder eller Frugter, hvis der fandtes saadanne i Nærheden; jeg var ikke i Stand til at fange de faa Kaniner paa Øen. Jo mere jeg grublede over Tingen, desto trøstesløsere saa den ud. Endelig kom jeg i min fortvivlede Stilling til at tænke paa de Dyremennesker, som jeg havde truffet. Jeg stræbte at finde noget Haab i, hvad jeg huskede om dem. Een for een tænkte jeg paa alle dem, jeg havde set, og forsøgte at finde en Udsigt til Hjælp i mine Erindringer.

Saa hørte jeg med eet en Jagthunds Halsen og fik derved Øjnene op for en ny Fare. Jeg spildte ikke Tiden med at tænke, ellers vilde de straks

have fanget mig, men greb min Stok og styrtede bort fra mit Skjulested ned mod Lyden af Søen. Jeg husker, at jeg maatte igennem et Tjørnekrat med Torne, der stak som Knive. Blødende og med sønderrevne Klæder kom jeg endelig ud paa Bredden af en lang, smal Vig, hvis Munding vendte mod Nord. Uden at tøve et Øjeblik traadte jeg ud i Vandet, vadede op gennem Vigen og befandt mig snart i Vand til Knæene i en lille Strøm. Endelig kravlede jeg i Land paa den vestlige Bred og krøb, med Hjærtet bankende saa højt, at jeg kunde høre det, ind i et Virvar af Bregner for at afvente, hvad der vilde ske. Jeg hørte Hunden — der var kun een — komme nærmere og give Hals, da den naaede Tjørnekrattet. Derefter hørte jeg ikke mere, og begyndte snart at tænke, at jeg var undsluppen.

Minutterne gik, Stilheden vedvarede, og da der var gaaet en Time uden yderligere Hændelser, begyndte jeg igen at fatte Mod.

Nu var jeg ikke længere synderligt forskrækket eller synderligt ulykkelig. Jeg var, saa at sige, kommen ud over alt, hvad der hed Rædsel og Fortvivlelse. Jeg følte nu, at mit Liv i Virkeligheden var fortabt, og denne Overbevisning gav mig Mod til at vove, hvad det skulde være. Jeg nærede endogsaa et vist Ønske om at komme til

at staa Ansigt til Ansigt med Moreau. Og da jeg vadede ud i Vandet, var det faldet mig ind, at dersom jeg blev for haardt trængt af mine Forfølgere, havde jeg i det mindste een Vej aaben til at undfly deres Pinsler — de kunde ikke ret vel forhindre mig i at drukne mig. Jeg var halvvejs til Sinds at drukne mig med det samme, men en løjerlig Lyst til at se, hvad Enden paa hele Æventyret vilde blive, en underlig, upersonlig Interesse for mig selv, ligesom en Tilskuers for et Skuespil, afholdt mig derfra. Jeg strakte mine Lemmer, der var ømme og smærtefulde af de tornede Planters Stik, og stirrede rundt paa Træerne omkring mig; og med eet faldt mit Blik paa et sort Ansigt, som holdt Øje med mig — det syntes i samme Øjeblik at dukke frem mellem de grønne Slyngplanter.

Jeg saa, at det var det abeagtige Væsen, som havde staaet nede paa Strandbredden for at tage imod Baaden. Han klyngede sig til et Palmetræs hældende Stamme. Jeg greb fastere om min Stok, rejste mig op og stirrede paa ham. Han gav sig til at pludre. »Du, du, du,« var Alt, hvad jeg i Begyndelsen kunde forstaa. Pludselig lod han sig falde ned fra Træet og stod et Øjeblik efter og holdt Bregnerne Blade fra hverandre og stirrede nysgærrigt paa mig.

Jeg følte ikke den samme Modbydelighed for dette Væsen, som jeg havde følt ved at møde de andre Dyremennesker. »Du,« sagde han, »i Baaden.« Han var altsaa et Menneske — i det mindste ligesaa meget Menneske som Montgomerys Tjener — thi han kunde tale.

»Ja,« svarede jeg, »jeg kom hertil i Baaden. Fra Skibet.«

»Aa!« sagde han, og hans klare, urolige Øjne foer henover mig, over mine Hænder, over den Stok, jeg bar, over mine Fødder, over Rifterne i mit Tøj og de Saar og Skrammer, som Tornene havde tilføjet mig. Der var et eller andet, som han ikke rigtigt syntes at kunne blive klog paa. Hans Blik vendte tilbage til mine Hænder. Han strakte sin egen Haand frem og talte langsomt sine Fingre: »Een, to, tre, fire, fem — hæ?«

Jeg forstod ikke hans Mening den Gang. Senere opdagede jeg, at en stor Del af disse Dyremennesker havde vanskabte Hænder og stundom manglede indtil tre Fingre. Men da jeg bildte mig ind, at det var en Slags Hilsen, besvarede jeg den paa samme Maade. Han grinede med uhyre Fornøjelse. Saa foer hans hurtige, omflakkende Blik igen rundt. Han gjorde en rask Bevægelse og forsvandt. Bregnebladene lukkede sig atter over det Sted, hvor han havde staaet.

Jeg fulgte efter ham gennem Krattet og for-
bavsedes ved at finde ham hængende nok saa for-
nøjet og dingle ved sin ene magre Arm i en Lian,
der hang ned fra Trækronerne ovenover. Han vendte
Ryggen til mig.

»Halløj!« sagde jeg.

Han lod sig falde, drejede sig i Springet og
vendte Ansigtet mod mig. »Hør,« sagde jeg, »hvor
kan jeg faa noget at spise?«

»Spise!« gentog han. »Spise Menneskemad nu.«
Hans Øjne vendte tilbage til Lianen. »I Hytterne.«

»Jamen hvor er Hytterne?«

»Hæ!«

»Jeg er ny her, ved du nok.«

Saa gjorde han omkring og begyndte at gaa
raskt af Sted. Der var en ejendommelig Fart i alle
hans Bevægelser. »Kom,« sagde han. Jeg fulgte
med for at se, hvad Enden paa dette Æventyr
vilde blive. Jeg tænkte mig, at »Hytterne« var et
eller andet tarveligt Tilflugtssted, hvor han og nogle
flere af disse Dyremennesker levede. Maaske vilde
de være venligt stemte imod mig, maaske kunde
jeg i deres Sjæle finde et eller andet Punkt, som
jeg kunde indvirke paa. Jeg vidste endnu ikke, hvor
langt de var udartede fra den menneskelige Af-
stamning, som jeg tilskrev dem.

Min abeagtige Ledsager travede af Sted ved min Side med nedhængende Hænder og fremskudt Underkæve. Jeg gad nok vide, hvor megen Hukommelse han havde. »Hvor længe har du været her paa Øen?« spurgte jeg.

»Hvor længe?« sagde han. Jeg gentog mit Spørgsmaal, og han strakte tre Fingre til Vejrs. Denne Skabning var ikke stort bedre end en Idiot. Jeg forsøgte paa at finde ud af, hvad han mente dermed, men det lod til, at mine Spørgsmaal kedede ham. Efter at jeg endnu et Par Gange havde spurgt ham om noget, forlod han mig pludselig og sprang til Vejrs efter en Frugt, der hang ned fra et Træ. Han rev en Haandfuld tornede Bælge af og gik videre, gumlende paa deres Indhold. Jeg lagde Mærke dertil med en vis Tilfredsstillelse, thi her var i det mindste et Vink om noget Spiseligt. Jeg prøvede at rette nogle flere Spørgsmaal til ham, men hans pludrende, rappe Svar var som Regel fuldstændigt meningsløse. Nogle faa passede, men andre var helt papegøjeagtige.

Jeg var saa optaget af disse Særegenheder, at jeg næppe lagde Mærke til den Sti, som vi fulgte. Snart efter naaede vi nogle helt brune og forkullede Træer og kom saa ud paa en aaben Plet, hvor Jorden var bedækket med en gulhvid Skorpe, og

henover hvilken der stødvis drev en Damp, som sved i Øjnene og stak i Næsen. Til højre, over en nøgen Klippekam, saa jeg Havets blaa Flade. Stien snoede sig brat ned i en snæver Kløft mellem to sammenklemte og knudrede Masser af sorte Slagger. Her begav vi os ned.

Der var overordentligt mørkt nede i denne Gang, efter at vi havde gaaet i det blændende Sol-skin, der kastedes tilbage fra den svovlholdige Jordbund. Væggene blev stejle og nærmede sig mere og mere til hinanden. Grønne og røde Pletter dansede for mine Øjne. Paa een Gang standsede min Fører. »Hjemme,« sagde han. Jeg stod her i en Kløft, hvor der i Begyndelsen var fuldstændigt mørkt for mine Øjne. Jeg hørte sælsomme Lyde og gned mine Øjne med venstre Haands Knoer. Jeg mærkede en ubehagelig Lugt, ligesom i et snavset Abebur. Ovenover mig udvidede Klippespalten sig til en jævn, solbeskinnet, græsklædt Skrænt, og paa begge Sider gled en smal Lysstrime ned i Mørket.

Ellevte Kapitel.

Loven.

Derpaa rørte noget Koldt ved min Haand. Jeg foer voldsomt sammen og saa tæt ved mig en utydelig, blegrød Tingest, der mere lignede et flaaet Barn end nogetsomhelst andet i Verden. Dette Væsen havde aldeles et Dovendyrs godmodige men frastødende Ansigtstræk, den samme lave Pande og langsomme Bevægelser. Efterhaanden som jeg vænnede mig til det svage Lys, kunde jeg tydeligere skælne mine Omgivelser. Den lille, dovendyragtige Skabning stod og stirrede paa mig. Min Fører var forsvunden.

Jeg befandt mig i en snæver Gang mellem høje Lavamure — en Revne, der havde dannet sig i Lavaens ujævne Strøm — og paa begge Sider var der stablet sammenfiltrede Dynger af Tang, Palmeblade og Siv op mod Klipperne, hvorved der dannedes nogle tarvelige Huler, i hvis Indre et uigennemtrængeligt Mørke herskede. Vejen, der

snoede sig mellem disse op gennem Kløften, var næppe fem Fod bred og tilsølet med Klumper af raadden Frugt og andet Affald, hvilket forklarede Stedets ubehagelige Stank.

Det lille, blegrøde Dovendyr stod endnu og betragtede mig med plirende Øjne, da mit Abe-Menneske atter kom til Syne ved Indgangen til den nærmeste af disse Huler og vinkede ad mig. I det samme kravlede et klodset Uhyre dorskt ud af en af Boligerne højere oppe i denne sælsomme Gade, rejste sig som en utydelig Silhouet mod det lyse Grønsvær deroppe og gloede paa mig. Jeg tøvede — havde halvvejs Lyst til at løbe min Vej derhen, hvorfra jeg var kommen — men besluttede mig saa til at fortsætte mit Æventyr, greb fast om Midten paa min Stok og kravlede bagefter min Fører ind i den lille, ildelugtende Hule.

Det var et halvkredsformet Rum, af Skikkelse som Halvdelen af en Bikube, og henne ved Klippevæggen, der dannede dets Inderside, laa en Hob forskellige Frugter, Kokosnødder og andre. Nogle kluntede Kar af Lava og Træ stod rundt om paa Gulvet og et af dem paa en klodset Skammel. Der var ingen Ild. I Hyttens mørkeste Krog sad en uformelig, mørk Masse, som gryntede: »Hæ!« idet jeg kom ind, og min Abe-Mand stod i det svage

Lys henne ved Døraabningen og rakte en kløvet Kokosnød frem imod mig, mens jeg kravlede ind i en anden Krog og satte mig paa Hug. Jeg tog den og gav mig til at gnave paa den saa roligt som muligt til Trods for, at jeg skælvede af Spænding, og skønt Hulens beklumrede Luft var næsten uudholdelig. Det lille, blegrøde Dovendyr stod ved Hyttens Indgang, og et andet Væsen med graagult Ansigt og skinnende Øjne kom hen og stirrede ind over dets Skulder.

»Hæ,« lød det fra den mystiske Masse ligeoverfor mig. — »Det er et Menneske! Det er et Menneske!« pjattede min Fører, »et Menneske, et Menneske, et levende Menneske ligesom jeg.«

»Hold Mund!« sagde Stemmen i Mørket og gryntede. Jeg gnavede paa min Kokosnød under en virkningsfuld Tavshed. Jeg spejdede ivrigt ind i Mørket, men kunde intet skælne. »Det er et Menneske,« gentog Stemmen. »Han kommer for at leve sammen med os?« Det var et tykt Mæle med en Slags pibende Bilyd, som forekom mig mærkelig, men Udtalen af det Engelske var paafaldende god.

Abe-Manden saa forventningsfuldt paa mig. Jeg forstod, at der laa et Spørgsmaal i denne Pavse. »Han kommer for at leve sammen med jer,« sagde jeg.

»Det er et Menneske. Han maa lære Loven.«

Jeg begyndte nu at skælne en endnu mørkere Genstand inde i Mørket, det svage Omrids af en sammenkrøben Skikkelse. Saa lagde jeg Mærke til, at to nye Hoveder formørkede Døraabningen. Jeg greb fastere om min Stok. Væsenet i Mørket gentog med lydeligere Stemme: »Sig Ordene.« Jeg havde overhørt dets sidste Bemærkning. »Ikke gaa paa alle fire; det er Loven,« gentog det i en syngende Tone.

Jeg tav forbløffet. »Sig Ordene,« gentog Abe-Manden og Skikkelserne i Døren med en truende Klang i Stemmerne. Jeg indsaa, at jeg var nødt til at gentage denne idiotiske Sætning. Og saa begyndte den mest fjollede Ceremoni. Stemmen i Mørket istemte et vanvittigt Litani, Linie for Linie, og jeg og de Øvrige gentog det. Medens de gjorde det, rokkede de fra Side til Side og daskede sig med Hænderne paa Knæene, og jeg fulgte deres Eksempel. Jeg kunde have indbildt mig, at jeg allerede var død og i en anden Verden. Den mørke Hytte, disse groteske, utydelige Skikkelser, hist og her bestraalede af et svagt Lysskær, og allesammen rokkende og syngende i Kor:

»Ikke gaa paa alle fire; det er Loven. Er vi ikke Mennesker?«

»Ikke labe Drikken op; det er Loven. Er vi ikke Mennesker?«

»Ikke æde Kød eller Fisk; det er Loven. Er vi ikke Mennesker?«

»Ikke flaa Barken af Træerne; det er Loven. Er vi ikke Mennesker?«

»Ikke jage andre Mennesker; det er Loven. Er vi ikke Mennesker?«

Og dernæst gik vi fra at forbyde disse taabelige Handlinger over til at forbyde, hvad jeg den Gang ansaa for de vanvittigste, umuligste, usømmeligste Ting, man vel kunde tænke sig. En Slags rhythmisk Iver greb os alle; vi pjattede og rokkede hurtigere og hurtigere, mens vi gentog denne forbavsende Lov. Smitten fra disse Dyremennesker havde grebet Overfladen af min Sjæl, men dybest inde i mig stredes Latter og Væmmelse med hinanden. Vi gennemgik en lang Række Forbud, og saa begyndte Sangen paa en ny Formel:

»Hans er Smærtens Hus.«

»Hans er den Haand, som skaber.«

»Hans er den Haand, som saarer.«

»Hans er den Haand, som læger.«

Og saa videre i en lang Række Sætninger, for Størstedelen fuldstændigt uforstaaeligt Kavdervælsk for mig, om »Ham« — hvem det nu kunde være.

Jeg kunde have bildt mig ind, at jeg drømte, men jeg har aldrig før hørt Sang i Drømme.

»Hans er Lynets Glimt,« sang vi. »Hans er det dybe, salte Hav.«

Jeg fik en gyselig Anelse om, at Moreau, efter at have gjort disse Mennesker til Dyr, havde besmittet deres forkrøblede Hjærner med en Slags Forgudelse af ham selv. Men jeg saa de hvide Tænder og de stærke Kløer omkring mig altfor tydeligt til, at jeg af den Grund skulde holde inde med min Sang. »Hans er Stjærnerne paa Himlen.«

Endelig var Sangen færdig. Jeg saa Abe-Mandens Ansigt skinne af Sved, og da mine Øjne nu havde vænnet sig til Mørket, saa jeg tydeligere den Skikkelse i Krogen, fra hvem Stemmen kom. Den var paa Størrelse som et Menneske, men syntes helt bedækket med glansløse, graa Haar. Hvad var det for et Væsen? Og hvad var de allesammen? Hvis Læseren kan tænke sig omgivet af alle de frygteligste Vanskabninger og Daarekistelemmen, som det er muligt at forestille sig, vil han kunne gøre sig et svagt Begreb om, hvad jeg følte med alle disse groteske Menneskekarrikaturer omkring mig.

»Han er en Fem-Mand, en Fem-Mand, en Fem-Mand ... ligesom jeg,« sagde Abe-Manden.

Jeg rakte mine Hænder frem. Den graa Skab-

ning i Krogen bøjede sig forover. »Ikke løbe paa alle fire; det er Loven. Er vi ikke Mennesker?« sagde han, strakte en løjerlig vanskabt Klo frem og greb mine Fingre. Det saa næsten ud som en Hjorteklov, der var lavet om til Kløer. Jeg kunde have hylet af Overraskelse og Smærte. Væsenet strakte Ansigtet frem og kiggede paa mine Negle, og ved Lysskæret fra Hyttens Aabning saa jeg med Væmmelse, at det hverken var et Menneskes eller et Dyrs Ansigt, men kun et Virvar af graa Haar med tre mørke, buede Fremspringninger, som betegnede Øjnenes og Mundens Plads.

»Han har smaa Negle,« mumlede dette uhyggelige Væsen i sit lange Skæg. »Det er godt. Mange er belemrede med lange Negle.«

Han lod min Haand falde, og instintmæssigt greb jeg min Stok. »Spis Rødder og Urter — det er Hans Villie,« sagde Abe-Manden.

»Jeg er Lovsigemanden,« sagde den graa Skikkelse. »Herhen kommer alle de, som er nye, for at lære Loven. Jeg sidder i Mørket og fremsiger Loven.«

»Det er sandt,« sagde et af Dyrene i Døraabningen.

»Der er slemme Straffe for dem, som bryder Loven. Ingen kan undslippe.«

»Ingen kan undslippe,« sagde Dyrefolkene og skottede stjaalent til hverandre.

»Ingen, ingen,« sagde Abe-Manden. »Ingen kan undslippe. Hør blot! Jeg gjorde en Gang noget, noget Galt. Jeg pludrede, pludrede og talte ikke. Ingen kunde forstaa mig. Jeg blev brændt, fik et Brændemærke i Haanden. Han er stor, han er god!«

»Ingen kan undslippe,« sagde det graa Væsen i Krogen.

»Ingen kan undslippe,« sagde Dyrefolkene og skævede til hverandre.

»Enhver har Lyst til noget, som er ondt,« vedblev den graa Lovsigemand. »Hvad du har Lyst til, ved vi ikke, men vi faar det nok at vide. Somme har Lyst til at forfølge, hvad der bevæger sig, til at ligge paa Lur og luske om og vente og springe frem, til at dræbe og bide, bide dybt og kraftigt og drikke Blodet Det er ondt. »Ikke jage andre Mennesker; det er Loven. Er vi ikke Mennesker? Ikke æde Kød eller Fisk; det er Loven. Er vi ikke Mennesker?««

»Ingen kan undslippe,« sagde et spættet Væsen, som stod i Døren.

»Enhver har Lyst til noget, som er ondt,« sagde den graa Lovsigemand. »Somme har Lyst

til at slide med Tænder og Hænder i Planternes Rødder og snuse i Jorden Det er ondt.»

»Ingen kan undslippe,« gentog Mændene i Døren.

»Somme gaar omkring og flaar Barken at Træerne, somme kradser i Jorden paa de Dødes Grave; somme slaas med Panderne, Fødderne eller Kløerne; somme bider pludselig og uden Anledning; somme holder af Urenlighed.»

»Ingen kan undslippe,« sagde Abe-Manden og kradsede sig paa Læggen.

»Ingen kan undslippe,« gentog det lille, bleg-røde Væsen, der lignede et Dovendyr.

»Straffen er haard og sikker. Derfor lær Loven. Sig Ordene,« og straks begyndte han igen paa Lovens sælsomme Litani, og jeg og alle disse Væsener gav os paany til at synge og rokke. Det svimlede for mig af denne Pjatten og Hulens beklumrede Stank, men jeg blev ved, i Haab om snart at finde en Mulighed for at lære disse Væsener nærmere at kende. »Ikke gaa paa alle fire; det er Loven. Er vi ikke Mennesker?«

Vi gjorde et saadant Spektakel, at jeg ikke lagde Mærke til en Tummel udenfor, førend een — jeg tror, det var en af de to Svinemænd, som jeg havde set — stak Hovedet ind over det lille,

blegrøde Dovendyr og i en ivrig Tone raabte noget, som jeg ikke forstod. Øjeblikkeligt forsvandt de, der stod ved Hyttens Aabning, min Abe-Mand foer ud, det Væsen, der havde siddet i Mørket, fulgte efter ham — jeg fik kun Tid til at lægge Mærke til, at det var stort og klodset og bedækket med sølvgraa Haar — og jeg stod alene tilbage.

Saa hørte jeg, endnu førend jeg naaede Døren, en Jagthund glamme.

Et Sekund efter stod jeg udenfor Hytten med min Stok i Haanden og hver Muskel i hele mit Legeme dirrende. Foran mig saa jeg de kluntede Rygge af en Snes Stykker af disse Dyremennesker og deres vanskabte Hoveder, der halvt skjultes af deres Skuldre. De gestikulerede ivrigt. Andre halvt dyriske Ansigter gloede spørgende ud fra Hytterne. Jeg kastede Blikket i den Retning, mod hvilken de havde vendt sig, og saa i den blaalige Dis under Træerne udenfor Hulen Moreaus mørke Skikkelse og frygtelige, blege Ansigt nærme sig. Han holdt den ivrige Jagthund tilbage, og tæt bagved ham kom Montgomery med en Revolver i Haanden.

Et Øjeblik stod jeg lamslaaet af Rædsel.

Jeg vendte mig om og saa Gangen bagved

mig spærret af en sværtbygget Skabning med et vældigt, graat Ansigt og smaa, blinkende Øjne; den kom henimod mig. Jeg saa mig om, og til højre, en halv Snes Alen foran mig, fik jeg Øje paa en snæver Spalte i Klippevæggen, gennem hvilken en Lysstraale faldt skraat ned i Mørket. »Holdt!« raabte Moreau, idet jeg gik henimod den, og derefter: »Stop ham!« Ved disse Ord vendte først eet og derpaa flere Ansigter sig imod mig. Heldigvis var deres dyriske Aandsævner langsomme.

Jeg gav et klodset Uhyre, som drejede sig om for at se, hvad det var, Moreau mente, et Puf med Skulderen, saa at han trimlede over mod en anden. Jeg følte hans Hænder famle i Luften efter mig, men han fik ikke fat i mig. Det lille, blegrøde Dovendyr foer løs paa mig, og jeg slog det til Jorden med en Flænge i dets grimme Fjæs af Sømmet i min Stok; et Øjeblik efter var jeg i Færd med at kravle op ad en stejl Sti, en Slags skraanende Skorsten, der førte op af Kløften. Jeg hørte et Vræl bagved mig og Raabene: »Fang ham!« — »Stop ham!« — og Væsenet med det graa Ansigt viste sig bagved mig og pressede sin store Krop ind i Klippespalten. »Fremad, fremad!« hylede de.

Jeg klavrede op gennem den snævre Revne i Klippen og kom ud paa den svovlholdige Jord paa den vestlige Side af Dyremenneskenes Landsby. Jeg løb henover det gulhvide Plateau, ned ad en stejl Skrænt, gennem en Lund af spredte Træer, og naaede en lavtliggende Slette med høje Rør. Gennem disse banede jeg mig Vej ind i et mørkt, tæt Krat, hvor Jorden var mørk og fugtig. Det var et Held for mig, at jeg havde fundet den Klipperevne, thi den smalle, stejle Sti maatte have sinket mine nærmeste Forfølgere. Netop som jeg sprang ind mellem Rørene, dukkede de forreste af dem frem. frem fra Spalten. I nogle Minutter banede jeg mig Vej gennem dette Krat. Luften bagved mig og rundt om mig genlød snart af truende Skrig. Jeg hørte Larmen af mine Forfølgere i Spalten og paa Skrænten, derpaa en Bragen i Rørene og en Knækken af Grene. Nogle af disse Væsener brølede ligesom ophidsede Rovdyr. Jagthunden halsede til venstre for mig, og i samme Retning hørte jeg Moreau og Montgomery raabe. Jeg drejede rask til højre. Selv i det Øjeblik forekom det mig, at jeg hørte Montgomery raabe til mig, at jeg skulde løbe for at frelse mit Liv.

Snart efter begyndte den bløde, fugtige Jord

at give efter under mine Fødder; men jeg var desperat, styrtede mig ud i Moradset, vadede igennem, skønt jeg sank i til Knæene, og naaede saaledes en Sti, der snoede sig mellem høje Rør. Støjen af mine Forfølgere passerede forbi paa min venstre Side. Et Steds sprang tre løjerlige, lyserøde, hoppende Dyr, omtrent saa store som Katte, op foran mine Fødder. Denne Sti gik op ad Bakke, henover en anden aaben Slette bedækket med en hvid Skorpe, og derpaa igen ind i et Krat af Rør.

Pludselig drejede Stien uventet brat af og løb parallelt med Randen af en stejl Kløft, om hvis Eksistens jeg ingen Anelse havde, — ligesom disse dybe Grøfter i engelske Parker, Grøfter, som man ikke ser, førend man er lige ved dem. Jeg løb endnu af alle Kræfter og opdagede ikke denne Afgrund, førend jeg foer paa Hovedet gennem Luften.

Jeg faldt paa Armene og Hovedet iblandt Tjørne og rejste mig op med et forrevet Øre og et blødende Ansigt. Jeg var falden ned i en brat Kløft fuld af Stene og Tjørne, hvor en dampende Taage bølgede om mig i lette Skyer, og en smalle Bæk, fra hvilken denne Taage kom, snoede sig gennem Midten af Kløften. Jeg var forbavset over denne lette Taage i det fulde, klare Solskin, men

jeg havde ikke Tid til at blive staaende og undre mig. Jeg drejede til højre og fulgte Bækkens Løb i det Haab at træffe Havet i den Retning og saaledes have det i min Magt at drukne mig. Først senere lagde jeg Mærke til, at jeg havde tabt min Stok i Faldet.

Snart efter naaede jeg et Stykke Vej, hvor Kløften blev snævrere, og traadte uden Betænkning ud i Bækken. Men jeg sprang op igen i en Fart, thi Vandet var næsten kogende hedt. Nu lagde jeg ogsaa Mærke til, at der flød et tyndt, svovlholdigt Skum paa dets boblende Overflade. Et Øjeblik efter kom jeg til en Drejning i Kløften og fik Øje paa den uendelige, blaa Horisont. Havet laa tæt ved og glimtede i Solen som Tusinder af slebne Ædelstene. Jeg saa min Død for mig.

Men jeg var hed og pustede. Jeg følte ogsaa en triumferende Glæde over at have vundet et Forspring for mine Forfølgere. Jeg havde i det Øjeblik ingen Lyst til at gaa ud og drukne mig. Blodet løb for varmt gennem mine Aarer.

Jeg stirrede tilbage i den Retning, jeg var kommen fra. Jeg lyttede. Der var ikke en Lyd at høre, undtagen Myggenes Surren og en Piben af nogle smaa Insekter, som hoppede om mellem Tornene.

Saa lød Hundeglam ganske svagt, en Pjatten og Pludren, Piskesmæld og Stemmer. De blev lydeligere og derpaa atter svagere. Larmen trak sig tilbage op ad Bakken og døde hen. Jagten var forbi for en Stund.

Men nu vidste jeg, hvor megen Hjælp jeg kunde vente mig af Dyrefolkene.

Tolvte Kapitel.

Underhandlinger.

Jeg vendte mig atter om og gik ned mod Havet. Det viste sig, at den varme Strøm her blev mindre dyb og bredte sig ud over Sandet, der var bevokset med forskellige Planter. En Mængde Krabber og Dyr med lange Kroppe og mange Ben foer af Sted for mine Fødder. Jeg gik helt ned til Havstokken, og da følte jeg, at jeg var i Sikkerhed. Jeg vendte mig om, og stod med Hænderne i Siden og stirrede paa det tætte Grønne bagved mig, i hvilket Kløften med den hede Bæk dannede ligesom en dampende Spalte. Men som sagt, jeg var altfor ophidset og — det er sandt, hvad jeg siger, skønt de, som aldrig har kendt til Fare, maaske ikke vil tro det — altfor fortvivlet til at dø.

Derpaa faldt det mig ind, at jeg endnu havde een Chance. Kunde jeg ikke, mens Moreau, Montgomery og deres dyriske Pøbel jagede efter mig i

Øens Indre, gaa rundt langs Kysten, indtil jeg naaede deres Indhegning — saa at sige udføre en Flankemarsch? Og kunde jeg saa ikke bryde den lille Dør op — maaske slaa Laasen i Stykker med en Sten, som jeg kunde vriste løs af den daarligt byggede Mur — og se, om jeg kunde finde et eller andet Vaaben, en Kniv, en Pistol, eller lige meget hvad, til at bekæmpe dem med, naar de vendte tilbage? Her var i ethvert Tilfælde en Udsigt til at kunne sælge mit Liv dyrt.

Derfor drejede jeg mod Vest og vandrede af Sted langs med Strandkanten. Den nedgaaende Sol kastede sine blændende, hede Straaler lige ind i Øjnene paa mig. Stillehavets svage Flod rullede Vandet ind mod Stranden med lette Krusninger.

Snart efter drejede Kysten mod Syd, saa at jeg fik Solen paa højre Haand. Derpaa saa jeg pludselig et langt Stykke foran mig først een og saa flere Skikkelser dukke frem fra Krattet — Moreau med sin graa Jagthund, derefter Montgomery og to andre. Jeg standsede ved dette Syn.

De fik Øje paa mig og begyndte at gestikulere og komme nærmere. Jeg blev staaende og iagttog dem, mens de nærmede sig. De to Dyremennesker løb fremad for at afskære mig fra Krattet indenfor Strandbredden. Montgomery kom ogsaa løbende.

men lige henimod mig. Moreau fulgte langsommere efter med Hunden.

Til sidst rev jeg mig ud af min uvirksomme Tilstand, vendte mig om mod Søen og begyndte at vade lige ud i Vandet. I Begyndelsen var det meget lavt. Jeg var kommen over fyrretyve Alen ud, førend det naaede mig til midt paa Livet. Utydeligt kunde jeg se Kystbæltets Havdyr fare af Sted for Fødderne af mig.

»Hvad er det, De gør, Menneske?« raabte Montgomery.

Jeg vendte mig om, staaende i Vand til midt paa Kroppen, og stirrede paa dem.

Montgomery stod pustende nede i Vandkanten. Hans Ansigt var højrødt af Anstrængelse, hans lange, blonde Haar hang i Tjavser om hans Hoved, og hans nedhængende Underlæbe viste hans uregelmæssige Tænder. Moreau kom netop til, med blegt og bestemt Ansigt; Hunden, som han holdt fast paa, gøede ad mig. Begge Mændene bar store Piske. Længere oppe paa Stranden stod Dyremenneskene og gloede.

»Hvad jeg gør? — Jeg drukner mig,« sagde jeg.

Montgomery og Moreau saa paa hinanden.

»Hvorfor det?« spurgte Moreau.

»Fordi det er bedre at drukne sig end at blive pint af Dem.«

»Det sagde jeg Dem nok,« sagde Montgomery, og Moreau svarede noget med sagte Stemme.

»Hvad har faaet Dem til at tro, at jeg vilde pine Dem?« spurgte Moreau.

»Hvad jeg har set,« svarede jeg. »Og de derhenne.«

»Hys!« sagde Moreau og løftede Haanden.

»Nej, jeg vil ikke tie,« sagde jeg. »De har været Mennesker; men hvad er de nu? Jeg har i det mindste ikke Lyst til at blive ligesom de.« Jeg lod Blikket glide forbi Moreau og Montgomery. Længere oppe paa Stranden stod M'ling, Montgomerys Tjener, og et af de hvidklædte Væsener fra Baaden. Endnu højere oppe, i Skyggen af Træerne, saa jeg min lille Abe-Mand og bagved ham nogle andre utydelige Skikkelser.

»Hvem er disse Skabninger?« sagde jeg, idet jeg pegede paa dem og løftede Stemmen mere og mere, for at de skulde kunne høre mig. »De har været Mennesker — Mennesker ligesom I selv, men I har indpodet en eller anden dyrisk Besmitelse paa dem og gjort dem til Trælle, skønt I frygter dem endnu. — I som lytter,« raabte jeg til Dyremenneskene og pegede paa Moreau, »I

som lytter! Ser I da ikke, at disse Mænd endnu frygter jer, at de vandrer om i Angst for jer? Hvorfor frygter I da dem? I er mange —«

»For Guds Skyld,« skreg Montgomery, »hold op, Prendick!«

»Prendick!« skreg Moreau.

Og saa gav de sig begge to til at raabe i Munden paa hinanden som for at overdøve min Stemme. Bagved dem skulede Dyremenneskenes stirrende, forundrede Ansigter, deres vanskabte Hænder hang slapt ned og deres Skuldre ludede forover. De syntes, forekom det mig, at forsøge paa at forstaa mig og paa at erindre noget af deres Fortid som Mennesker.

Jeg vedblev at raabe, jeg husker knap hvad. At Moreau og Montgomery kunde dræbes — at man ikke behøvede at være bange for dem — det var Omkvædet paa, hvad jeg forklarede Dyrefolkene; det blev siden til Ulykke for mig selv. Jeg saa den grønøjede Mand i de mørke Pjalter, hvem jeg havde truffet Aftenen efter min Ankomst, komme frem mellem Træerne, og andre fulgte efter ham for bedre at høre, hvad jeg sagde.

Til sidst holdt jeg inde af Mangel paa Vejr.

»Hør et Øjeblik paa, hvad jeg har at sige,«

lød Moreaus rolige Stemme, »saa kan De sige, hvad De vil.«

»Naa?« sagde jeg.

Han rømmede sig, tænkte sig om og raabte saa: »Latin, Prendick! Slet Latin! Skoledrenge-Latin! Men prøv paa at forstaa det. *Hi non sunt homines, sunt animalia qui nos habemus* vivisekeret*). Underkastet dem en menneskelig-gørende Proces. Jeg skal forklare Dem det Hele. Kom i Land.«

Jeg lo. »Jo, det er en nydelig Historie,« svarede jeg. »De kan tale, bygge Huse, lave Mad. Nej, De har været Mennesker. Saadan lader jeg mig ikke lokke i Land.«

»Der er dybt lige udenfor det Sted, hvor De staar og fuldt af Hajer.«

»Det er netop noget for mig,« svarede jeg. »Saa er det forbi i en Fart. Men jeg kan gøre Dem nogen Fortræd først.«

»Vent et Øjeblik.« Op af Lommen tog han noget, som glimtede i Solen, og lod denne Genstand falde ned for sine Fødder. »Det er en ladt Revolver,« sagde han. »Montgomery her vil gøre

*) Disse Væsener er ikke Mennesker, de er Dyr, som vi har vivisekeret. O. A.

ligesom jeg. Nu gaar vi højere op paa Stranden, indtil De mener, at Afstanden er tilstrækkeligt stor. Saa kan De komme og tage Revolverne.»

»Nej Tak. En af jer har naturligvis en tredje Revolver.«

»Hør, Prendick, brug nu Deres Fornuft. For det første har jeg aldrig bedt Dem om at komme her til Øen. For det andet havde vi Dem i Gaar Aftes liggende bevidstløs efter et Sovemiddel, saa dersom vi havde villet tilføje Dem noget Ondt, kunde vi let have gjort det den Gang; og fremdeles, nu da Deres første Forskrækkelse er forbi, og De kan tænke Dem en Smule om — synes De egentlig, at Montgomery her ser ud til at være, hvad De anser ham for? Naar vi har jaget efter Dem, saa har det været for Deres eget Bedste — fordi denne Ø er fuld af fjendtlige Fænomener. Hvorfor skulde vi ogsaa have Lyst til at skyde Dem, naar De netop selv har villet drukne Dem?«

»Men hvorfor pudsede De da Deres Deres Folk paa mig dernede i Hulen?«

»Fordi vi troede os sikre paa at kunne fange Dem og frelse Dem fra Fare. Bagefter trak vi os bort fra Sporet — for Deres eget Bedste.«

Jeg grublede. Der syntes at være en svag

Mulighed for, at Manden talte Sandhed. Men saa faldt der mig noget andet ind.

»Men,« sagde jeg, »i Indhegningen saa jeg — «
»Det var Pumaen.«

»Hør nu, Prendick,« sagde Montgomery, »De er et dumt Asen. Kom nu op af Vandet og tag disse Revolvere og lad os saa snakke sammen. De kan da ikke være værre stillet ligeoverfor os, naar De gør det, end De er nu.«

Jeg vil indrømme, at den Gang — og for Resten altid — nærede jeg Mistillid og Frygt for Moreau. Men Montgomery var et Menneske, hvem jeg følte, at jeg forstod.

»Gaa saa højere op paa Stranden,« sagde jeg efter at have tænkt mig lidt om; og jeg tilføjede:
»Men hold eders Hænder i Vejret.«

»Det gaar ikke an,« svarede Montgomery med et forklarende Kast med Hovedet henimod Dyremenneskene. »Man maa holde paa Værdigheden.«

»Saa gaa op til Træerne,« sagde jeg, »paa hvad Maade I selv vil.«

»Det er en Fandens dum Ceremoni,« sagde Montgomery.

Begge gjorde omkring og stod Ansigt til Ansigt med de seks eller syv groteske Skabninger, som stod her i Solskinnet — disse Væsener, som

var til at tage og føle paa, som kastede Skygger, og som levede, men som dog var saa underligt utrolige og uvirkelige. Montgomery knaldede med sin Pisk ad dem, og øjeblikkeligt vendte de sig og flygtede over Hals og Hoved ind mellem Træerne. Da Montgomery og Moreau var i en Afstand, som jeg ansaa for tilstrækkelig, vadede jeg i Land, tog Revolverne og undersøgte dem. For at forvisse mig om, at jeg ikke blev overlistet paa en snedig Maade, affyrede jeg et Skud mod en rund Lava-klump og havde den Tilfredsstillelse at se Stenen flyve i Stumper og Stykker og Blyet falde ned paa Sandet.

Alligevel tøvede jeg et Øjeblik.

»Jeg vil risikere det,« sagde jeg endelig og gik med en Revolver i hver Haand op paa Stranden henimod dem.

»Det kan jeg lide,« sagde Moreau koldblodigt. »Men i ethvert Tilfælde har De spildt mig Størstedelen af Dagen med Deres forbandede Forskrækkelse.«

Og med et Anstrøg af Foragt i deres Ansigter, som ydmygede mig, vendte han og Montgomery sig og skred tavse af Sted foran mig.

Den lille Skare Dyremennesker stod endnu med forbavsede Ansigter inde mellem Træerne. Jeg gik

forbi dem saa roligt som muligt. En af dem gav sig til at følge efter mig, men trak sig igen tilbage, da Montgomery knaldede med sin Pisk. Resten stod og höldt Øje med os i Tavshed. Maaske de en Gang havde været Dyr. Men jeg har aldrig før set et Dyr forsøge paa at tænke.

Trettende Kapitel.

Menneskefabrikation.

»Og nu, Prendick, skal jeg forklare Dem Sagen,« sagde Doktor Moreau, saa snart vi havde spist og drukket. »Jeg maa tilstaa, at De er den fordringsfuldeste Gæst, jeg nogensinde har haft, og jeg vil sige Dem rent ud, at dette er den sidste Gang, jeg følger Dem. Næste Gang De truer med at begaa Selvmord, vil jeg ikke gøre mig den mindste Ulejlighed for at forhindre Dem deri.«

Han sad i min Lænestol med en Cigar mellem sine hvide, smidige Fingre. Lyset fra Hængelampen faldt paa hans hvide Haar; han stirrede gennem det lille Vindue ud paa de straalende Stjærner. Jeg sad saa langt borte fra ham som muligt, med Bordet imellem os og Revolverne ved Haanden. Montgomery var ikke til Stede. Jeg havde endnu ikke Mod til at være sammen med dem begge to i saadant et lille Værelse.

»De indrømmer altsaa, at det vivisekerede

Menneske, som De kaldte det, alligevel ikke er andet end Pumaen?» spurgte Moreau. Han havde ført mig ind i det rædselsfulde indre Værelse, for at jeg kunde forvisse mig om, at der intet Menneske fandtes der.

»Det er Pumaen,« svarede jeg, »endnu i Live, men saa sønderflænget og lemlæstet, at jeg haaber, jeg aldrig mere faar noget levende Væsen at se i en lignende Tilstand. Af alle de nederdrægtige —«

»Ja Tak, det kan være det samme,« sagde Moreau. »Skaan mig i det mindste for Deres Uerfarenheds Forfærdelse. Der var en Tid, da Montgomery sagde noget lignende. De indrømmer altsaa, at det er Pumaen. Ti saa stille, mens jeg afirer min fysiologiske Forelæsning for Dem.« Og derpaa begyndte han straks at forklare mig sin Livsgærning i en Tone som en Mand, der keder sig inderligt, men efterhaanden talte han sig dog en Smule varm. Hans Fremstilling var særdeles letfattelig og overbevisende. Af og til fik hans Stemme en let sarkastisk Klang. Det varede ikke længe, førend jeg følte mine Kinder gløde af Skam over den Stilling, hvori jeg havde bragt baade ham og mig selv.

De Skabninger, som jeg havde set, var ikke

Mennesker, havde aldrig været Mennesker. De var Dyr — menneskeliggjorte Dyr — Vivisektionens Triumf.

»De har slet ikke tænkt paa alt det, som en dygtig Vivisektor kan bringe ud af levende Væsener,« sagde Moreau. »Jeg for mit Vedkommende kan blot ikke forstaa, at det, som jeg har gjort her, ikke er bleven gjort tidligere. Smaa Forsøg har man naturligvis gjort — Amputationer, Afskæring af Tungen, Eksstirpationer. De ved selvfølgelig, at man ved en Operation kan kurere et Menneske for at skele — eller paa samme Maade frembringe en Skelen? Og saa er der alle mulige Bortskæringer, sekundære Forandringer, Forstyrrelser i Pigmentlagene, Modifikationer og Ændringer i Fedtvævenes Aflejring. De har utvivlsomt hørt Tale om den Slags Ting?«

»Naturligvis,« svarede jeg. »Men disse modbydelige Skabninger, som De —«

»Nu kommer vi til det,« sagde han og vinkede ad mig med Haanden, at jeg skulde tie stille. »Jeg er først lige begyndt paa min Forklaring. Alle de nævnte Tilfælde er nu rene Ubetydeligheder. Kirurgien formaar at gøre det, der er bedre. Den kan bygge op, ligesaa vel som rive ned eller forandre. De har maaske hørt om en ganske al-

mindelig kirurgisk Operation, som man tager sin Tilflugt til i Tilfælde, hvor Næsen er bleven beskadiget. En Hudlap skæres løs fra Panden, bøjes ned over Næsen og vokser fast i denne nye Stilling. Det er, saa at sige, at indpode en Del af et levende Legeme paa et nyt Sted paa det samme Legeme. Man kan ogsaa indpode friskt Materiale fra et andet Legeme — for Eksempel Tænder. En saadan Indpoden af Hud eller Ben sker for at gøre Helbredelsen lettere. Kirurgen anbringer midt i Saaret et Stykke Hud, der er skaaret løs fra et andet levende Væsen, eller en Stump Knokkel fra et Dyr, der lige er dræbt. Hunter indpodede — som De maaske har hørt — en Hanespore paa en Tyrs Hals, og der voksede den nok saa prægtigt. Jeg maa ogsaa minde Dem om de algierske Zouavers »Rhinoceros-Rotter« — Uhyrer, som bliver fremstillede ved, at man flytter Spidsen af en almindelig Rottes Hale hen paa dens Snude og lader den gro fast der.«

»Uhyrer, som bliver fremstillede!« gentog jeg. »Er det da Deres Mening at ville fortælle mig, at —«

»Ja. Disse Væsener, som De har set, er Dyr, som jeg har omarbejdet og givet nye Skikkelser med Operationskniven. Til dette — til at studere

levende Skikkelsers Ævne til at lade sig forme — har jeg viet mit Liv. Jeg har studeret i mange Aar og erhverver mig stadig nye Kundskaber paa dette Omraade. Ja, De sætter et forfærdet Ansigt op, og dog er det ikke noget Nyt, jeg her fortæller Dem. Det har altsammen i Aaringer ligget lige paa Overfladen af den praktiske Anatomi, men ingen har været dristig nok til at berøre det. Det er ikke blot et Dyrs ydre Skikkelse, som jeg kan forandre. Man kan ogsaa vedvarende ændre en Skabnings Fysiologi og kemiske Rhythme; Vaccination og andre Inokulationsmetoder med levende eller døde Stoffer er Eksempler herpaa, som utvivlsomt er Dem velbekendte. En lignende Operation er Blodtransfusion, med hvilket Æmne jeg i sin Tid begyndte. Den Slags Tilfælde kender jo enhver. Mindre bekendte, og rimeligvis langt mere omfattende, var hine middelalderlige Kirurgers Operationer, som frembragte Dvæрге, Tiggerkrøblinge og Vanskabninger, der lod sig fremvise; nogle Spor af disses Kunst findes endnu i den Behandling, der bliver de Drengene til Del, som uddannes til Gøglere eller Akrobater. Victor Hugo giver en Beretning derom i »*L'homme qui rit*«..... Men maaske det nu er Dem klart, hvad jeg mener? De begynder vel at indse, at det er muligt at over-

føre Væv fra een Del af et Dyrs Legeme til en anden, eller fra det ene Dyr til det andet, at ændre dets kemiske Reaktioner og Vækstmetoder, at forandre dets Lemmers Ledføjninger, kort sagt at foretage de mest indgribende Modifikationer i dets Bygning?

Og alligevel er der ingen moderne Videnskabsmænd, der har undersøgt denne ejendommelige Videnskabsgren systematisk og for dens egen Skyld, førend jeg kastede mig over den! Nogle af denne Slags Ting har Kirurgien kun grebet til som en sidste Tilflugt; de fleste Begivenheder af denne Art, som vil falde Dem ind, har saa at sige været Tilfældets Værk — er blevne fremkaldte af Tyranner, af Forbrydere, af Heste- eller Hundeavlere, af alle Slags uerfarne, ubehændige Mennesker, der kun har haft deres egne umiddelbare Formaal for Øje. Jeg var den første, der gav mig af med dette Spørgsmaal, væbnet med den antiseptiske Kirurgis Hjælpemidler og med et virkeligt videnskabeligt Kendskab til Biologiens Love.

Og dog skulde man tro, at en lignende Virksomhed maa være bleven udøvet tidligere i al Hemmelighed. Saadanne Skabninger som de siamesiske Tvillinger Og i Inkquisitionens Fængsler. Naturligvis var deres Hovedformaal at udvikle

Torturen til en Kunst, men i det mindste nogle af Inkvisitorerne har dog sikkert haft en Gnist af videnskabelig Nysgærrighed«

»Men,« sagde jeg, »disse Væsener — disse Dyr kan jo tale!«

Det var ganske sandt, svarede han, hvorpaa han gik over til at paavise, at Vivisektionen ikke blot indeholdt Muligheder for en Metamorfose i fysisk Henseende alene. Man kan opdrage en Gris. Den sjælelige Bygning er endogsaa endnu mere plastisk end den legemlige. Efterhaanden som vi kommer dybere til Bunds i den hypnotiske Viden- skab, viser det sig, at det er muligt at erstatte gamle, medfødte Instinkter med nye Suggestioner, at ændre eller udrydde de nedarvede, fastslaaede Ideer. Saare meget af hvad vi kalder moralsk Op- dragelse er i Virkeligheden en saadan kunstig Forandring eller Fordrejelse af Instinkter; Stridslyst forvandles til heltemodig Selvopofrelse, og under- trykt Kønssdrift til religiøs Grebethed. Og den store Forskel mellem et Menneske og en Abe ligger i Strubehovedet, sagde han, i Abens Mangel paa Ævne til den højtudviklede Frembringelse af for- skellige Lydsymboler, som kan understøtte Tanken. Jeg var ikke enig med ham i saa Henseende, men paa en noget uhøflig Maade afviste han mine Ind-

vendinger uden at indlade sig paa en Drøftelse af dem. Han gentog blot, at det forholdt sig, som han sagde, og fortsatte sin Beretning om sit Arbejde.

Jeg spurgte ham, hvorfor han havde taget den menneskelige Skikkelse til Mønster. Det forekom mig den Gang, og det forekommer mig endnu, at der var en ejendommelig Ondskabsfuldhed i dette Valg.

Han indrømmede, at det var et rent Tilfælde, at han havde valgt denne Skikkelse. »Jeg kunde akkurat ligesaa godt have lavet Faar om til Lamaer og Lamaer til Faar. Der er formodentlig noget i den menneskelige Skikkelse, der appellerer stærkere til ens kunstneriske Tilbøjeligheder, end nogen-
somhelst dyrisk Skikkelse er i Stand til. Men jeg har for Resten ikke indskrænket mig til Menneskefabrikation. Een eller to Gange« Han standsede og tav maaske et Minut. »Alle disse Aar! Hvor Tiden dog gaar! Og her har jeg spildt en Dag med at frelse Deres Liv og spilder nu en Time med at give Forklaringer!«

»Men,« sagde jeg, »jeg forstaar det endnu ikke. Jeg indser ikke Deres Berettigelse til at forvolde alle disse Lidelser. Det Eneste, som i mine

Øjne kunde undskylde Vivisektionen, skulde være en praktisk Nytte —«

»Ja netop,« sagde han. »Men jeg ser nu anderledes paa Tingen, forstaar De. Vi staar paa forskellige Standpunkter. De er Materialist.«

»Jeg er ikke Materialist,« begyndte jeg hæftigt.

»I mine Øjne — i mine Øjne. Det er netop Spørgsmaalet om Smærten, der adskiller os fra hinanden. Saa længe De føler Dem ilde til Mode ved at se eller høre Smærter, saa længe Deres egne Smærter kan faa Dem til at gøre dette eller hint, saa længe Smærten ligger til Grund for Deres Anskuelser om Synd — saa længe, siger jeg Dem, er De et Dyr, og tænker kun en lille Smule klarere, hvad ethvert Dyr føler. Denne Smærte —«

Jeg trak utaalmødt paa Skuldrene ad disse Sofisterier.

»Aa, Smærten er saadan en Bagatel! En Aand, der fuldstændigt har aabnet sig for, hvad Viden- skaben har at lære, maa kunne indse, at Smærten er en Bagatel. Maaske undtagen paa vor lille Planet, dette lille Gran af kosmisk Støv, som vilde være usynligt for vore Øjne, længe førend vi kunde naa den nærmeste Stjerne — maaske, siger jeg, findes den Ting, vi kalder for Smærte, intetsteds undtagen her. Men de Love, som vi famler os frem imod . . .

Ja, hvilken Smærte gives der, selv her paa Jorden, selv iblandt levende Væsener?»

Med disse Ord tog han en lille Pénnekniv op af Lommen, aabnede det mindste Blad og drejede sin Stol saaledes, at jeg kunde se hans Laar. Derpaa udvalgte han omhyggeligt et Sted, jog Knivsbladet ind i sit Ben og trak det ud igen.

»Det Kunststykke har De sikkert før set. Det gør ikke mere ondt end et Knappenaalsstik. Men hvad viser det os? Der behøves ingen Ævne til at føle Smærte i denne Muskel, og derfor findes der ikke nogen saadan Ævne; der behøves ikke meget af den i Huden, og derfor træffer vi kun hist og her paa Laaret et Sted, der er i Stand til at føle Smærte. Smærte er ganske simpelt vor indvendige lægevidenskabelige Raadgiver, som har at advare og anspore os. Det er ikke alt levende Kød, der er modtageligt for Smærte, heller ikke alle Nerver, ja ikke en Gang alle Følelsesnerver. Der er ikke Spor af Smærte — virkelig Smærte — i Synsnervens Følelser. Hvis man beskadiger Synsnerven, ser man blot et Lysglimt, akkurat ligesom en Sygdom i Hørenerven kun giver sig til Kende ved en Summen for Ørene. Planter føler ikke Smærte; og hvad de lavere Dyr angaar — det er meget muligt, at saadanne Dyr som Søstjærner og Krebs ikke kender

til Smærte. Med Hensyn til Menneskene — jo mere intelligente de bliver, desto mere Intelligens vil de anvende til at sørge for deres eget Vel, og desto mindre vil de behøve Smærtens Svøbe til at holde dem borte fra Farer. Jeg har endnu aldrig hørt om en unyttig Ting, hvis Eksistens ikke før eller senere blev udslettet af Tingenes Udvikling. Har De maaske? Og Smærte bliver efterhaanden unødvendig.

Fremdeles er jeg en religiøs Mand, Prendick, som ethvert fornuftigt Menneske maa være. Maaske jeg bilder mig ind, at jeg kender mere til Ska-berens Veje end De — thi jeg har søgt hans Love paa min Maade hele mit Liv, medens De, efter hvad jeg hører, har samlet Sommerfugle. Og jeg siger Dem, Glæde og Smærte har intet at gøre med Himlen eller Helvede. Glæde og Smærte — pyh! Hvad Forskel er der paa en Theologs Eks-tase og en Mahomedaners Hurier — undtagen at disse er forstaaeligere? Den Vægt, som Mænd og Kvinder lægger paa Glæde og Smærte, Prendick, er Dyrets Mærke paa dem, Mærket af Dyret, fra hvilket de nedstammer. Smærte! Smærte og Glæde — de eksisterer kun for os, saa længe vi kravler i Støvet

Naa, ser De, jeg fortsatte altsaa mine Under-søgelse ad den Vej, som de selv førte mig ind

paa. Jeg har aldrig hørt, at en Undersøgelse kunde fortsættes paa anden Maade. Jeg stillede et Spørgsmaal, udfandt en Methode til at faa et Svar, og fik — et nyt Spørgsmaal. Var dette muligt, og var hint umuligt? De kan ikke tænke Dem, hvad sligt har at betyde for en Videnskabsmand, hvilken Magt en intellektuel Lidenskab kan faa over ham. De kan ikke forestille Dem den sælsomme, rolige Fryd, som denne intellektuelle Attraa skænker ham. Det Væsen, der ligger foran ham, er ikke længere et Dyr, en Medskabning, men et Problem. Smærte født af Medlidenhed — alt hvad jeg kender dertil, er, at jeg mindes det som noget, jeg plejede at lide af for mange Aar siden. Jeg ønskede — og det var det eneste, jeg ønskede — at finde den yderste Grænse for levende Skikkelsers Ævne til at lade sig omforme.«

»Men,« sagde jeg, »dette er jo en Afskyelighed —«

»Jeg har aldrig skænket Sagens ethiske Side en Tanke. Studiet af Naturen gør tilsidst et Menneske ligesaa ubarmhjærtigt som Naturen. Jeg har fortsat, uden at tage Hensyn til andet end til det Spørgsmaal, som jeg stræbte at løse, og Materialet har efterhaanden opsamlet sig i Hytterne dernede Det er næsten elleve Aar, siden vi kom

hertil, jeg og Montgomery og seks Kanakaer. Jeg mindes Øens grønne Tavshed og det øde Ocean omkring os, som om det var i Gaar. Det var, som om dette Sted havde ventet paa mig.

Vi bragte vore Forraad i Land og byggede vort Hus. Kanakaerne lavede sig nogle Hytter i Nærheden af Kløften. Jeg skred til Arbejdet her med det Materiale, jeg havde bragt med mig. Der hændte nogle ubehagelige Ting i Begyndelsen. Jeg gav mig i Lag med et Faar, og efter halvanden Dags Arbejde kom jeg til at dræbe det ved, at Skalpellen gled ud for mig. Saa tog jeg fat paa et nyt Faar, lavede et Væsen, der syntes at bestaa af lutter Smærte og Frygt, og lod det blive liggende indbundet i Bandager, for at det kunde komme sig. Jeg syntes, det saa helt menneskeligt ud, da jeg var færdig med det, men da jeg næste Gang traadte hen til det, var jeg ikke tilfreds med det; det kunde huske mig og var over al Beskrivelse forfærdet; det havde ikke mere Forstand end et Faar. Jo mere jeg betragtede det, desto mere klodset forekom det mig, indtil jeg tilsidst gjorde Ende paa Uhyrets Elendighed. Disse Dyr uden Mod, disse frygtsomme Væsener, hvem Smærten overvælder, og som ikke har en Gnist af

stridslysten Energi til at møde Pinslerne med — de duer ikke til at lave Mennesker af.

Derefter tog jeg en Gorilla, som jeg havde bearbejdede den med uendelig Omhu, overvandt den ene Vanskelighed efter den anden, og frembragte mit første Menneske. Jeg arbejdede paa ham hele Ugen, Dag og Nat. Hos ham var det især Hjærnen, der maatte tages under Behandling; meget maatte tilføjes, meget forandres. Da jeg var færdig med ham, og han laa indsvøbt i Bandager, bunden og ubevægelig foran mig, forekom han mig at være et ganske godt Eksempel af Negertypen. Først da jeg var sikker paa, at han vilde overleve det, forlod jeg ham; da jeg kom ind i Værelset igen, fandt jeg Montgomery omtrent i samme Tilstand, som De nu er. Han havde hørt nogle af Skrigene, efterhaanden som Væsenet blev til et Menneske, Skrig ligesom dem, der foruroligede Dem saa meget. Jeg havde ikke straks indviet ham fuldstændigt i min Hemmelighed. Ogsaa Kanaerne havde forstaaet noget af det. De var nær ved at gaa fra Vid og Sans af Forskrækkelse ved Synet af mig. Jeg fik Montgomery paa mit Parti — i det mindste til Dels — men jeg og han havde et drøjt Stykke Arbejde med at forhindre Kanaerne i at desertere. Det gjorde de for Resten

senere, og derved mistede vi vort Fartøj. Jeg tilbragte lang Tid med at opdrage den Skabning — jeg beholdt ham i det Hele i tre eller fire Maaneder. Jeg lærte ham Begyndelsesgrundene af Engelsk, gav ham et Begreb om at tælle, fik ham endogsaa til at kende Bogstaverne. Men den Slags Ting havde han vanskeligt ved at lære — skønt jeg har truffet Idioter, som havde endnu vanskeligere derved. Han begyndte, hvad hans Aand angik, paa fuldstændig bar Bund; han havde ingen-somhelst Erindring om sin tidligere Tilværelse. Da hans Saar var fuldstændigt lægte, og han kun var øm og stiv i hele Kroppen og havde lært at snakke en Smule, bragte jeg ham derover og præsenterede ham for Kanakaerne som en interessant Kammerat.

I Begyndelsen var de gyseligt bange for ham, jeg ved ikke af hvilken Grund — og jeg følte mig temmelig fornærmet derover, thi jeg var stolt af ham — men hans Væsen var saa mildt, og han syntes at føle sin egen Underlegenhed saa stærkt, at de efter nogen Tids Forløb tog sig af ham og gav sig i Lag med hans Opdragelse. Han var lærenem og besad en hel Del Efterlignelsesæвне og Perfektibilitet; han byggede sig for Eksempel et Skur, der forekom mig at være bedre end deres egne elendige Hytter. Der var en af Fyrene, som

var lidt af en Missionær, og han lærte denne Skabning at læse eller i det mindste at stave og gav ham nogle rudimentære Ideer om Moral, men det lod til, at Bæstets Sædvaner ikke var aldeles, som man kunde ønske det.

Jeg holdt Hvil i nogle Dage og var til Sinds at skrive en Beretning om hele Sagen for at sætte lidt Liv i de engelske Fysiologer. Men saa traf jeg en Dag Skabningen siddende paa Hug oppe i et Træ og pludre ad to af Kanakaerne, som havde drillet ham. Jeg truede ham, sagde ham, hvor lidt det lignede et Menneske at opføre sig paa den Maade, vakte hans Skamfølelse, og gik tilbage hertil med den Beslutning at gøre et bedre Stykke Arbejde, førend jeg førte det til England for at fremvise det der. Jeg har gjort bedre Stykke Arbejde; men af en eller anden Grund glider disse Væsener bestandig tilbage igen — det er, som om Dyret i dem Dag for Dag vokser sig stærkere Men jeg tror, at jeg kan udrette noget endnu bedre. Jeg tror, at jeg kan overvinde ogsaa denne Vanskelighed. Pumaen her

Ja, det er min Historie. Alle Kanakaerne er døde nu. Een faldt over Bord fra Baaden, og een døde af et Saar i Hælen, som han paa en eller anden Maade fik noget giftig Plantesaft ind i. Tre

deserterede med vor Jagt, og jeg antager og haaber, at de gik nedenunder og hjem. Den sjette blev dræbt. Naa — jeg har frembragt andre Væsener i deres Sted. Montgomery tog paa Vej i Begyndelsen, omtrent ligesom De var tilbøjelig til, men siden«

»Hvad blev der af den sjette?« spurgte jeg skarpt — »den sjette Kanaka, der blev dræbt?«

»Ja — Tingen er, at efter at jeg havde fabrikeret et Antal menneskelige Skabninger, lavede jeg et Væsen —« Han tøvede.

»Naa, og saa?« spurgte jeg.

»Det blev dræbt.«

»Jeg forstaar ikke rigtigt,« sagde jeg. »Mener De, at . . .«

»At det dræbte Kanakaen — ja. Det dræbte ogsaa forskellige andre Væsener, som det traf paa. Vi forfulgte det i et Par Dage. Det slap kun løs ved et Tilfælde — det havde aldrig været min Mening, at det skulde have sin Frihed. Det var blot et Eksperiment. Det var et Væsen uden Lemmer og med et gyseligt Ansigt, og det snoede sig henad Jorden paa Slangemanér. Det havde enorme Kræfter og var rasende af Smærte, og det foer af Sted med Bevægelser, der mindede om en svømmende Delfin. Det holdt sig skjult i Skovene i nogle Dage og gjorde alle, hvem det traf, For-

træd, indtil vi gik paa Jagt efter det; saa snoede det sig af Sted til den nordlige Del af Øen, og vi delte os for at kunne komme ind paa Livet af det. Montgomery vilde absolut ledsage mig. Kanakaen havde en Bøsse, og da vi fandt hans Lig, var et af Løbene krummet som et S og næsten helt gennembidt Montgomery skød Uhyret . . . Derefter holdt jeg mig til den menneskelige Skabnings Ideal — undtagen hvad smaa Væsener angaar.»

Han tav. Jeg sad stiltiende og iagttog hans Ansigt.

»Saaledes har jeg drevet mine Studier i tyve Aar i det Hele — deri indbefattet ni Aar i England — og stadig er der i Alt, hvad jeg gør, noget, som skuffer mig, som gør mig utilfreds, som udfordrer mig til yderligere Anstrængelser. Stundom frembringer jeg noget bedre end sædvanligt, stundom noget daarligere, men aldrig naar jeg det Maal, som jeg drømmer om. Den menneskelige Skikkelse kan jeg nu fremstille, næsten med Lethed, saaledes at den bliver slank og yndefuld eller svær og kraftig; men ofte har jeg Ulejlighed med Hænderne og Kløerne — smærtefulde Legemsdele, som jeg ikke tør omdanne altfor stærkt. Men det vanskeligste Arbejde ligger i den omhyggelige Forbedring og Omdannelse af Hjærnen, som man nødvendigvis

maa foretage. Intelligensen staar ofte paa et mærkværdigt lavt Standpunkt, har uforklarlige tomme Pletter og uventede Huller. Og allermest utilfredsstillende af det Hele er noget, som jeg ikke kan definere, et eller andet Sted — jeg kan ikke bestemt sige hvor — i Sædet for Sindsbevægelserne. Attraaer, Instinkter, Tilbøjeligheder, som gør Mennesskeligheden Afbræk — ligesom en underlig, skjult Beholder, som pludselig kan sprænges og oversvømme hele Dyrets Eksistens med Harne, Had eller Frygt. Disse mine Skabninger forekom Dem sælsomme og uhyggelige, saa snart De begyndte at lægge Mærke til dem, men i mine Øjne synes de, naar jeg netop har frembragt dem, at være aldeles utvivlsomme menneskelige Væsener. Først bagefter forsvinder denne Overbevisning, alt som jeg iagttager dem. Først viser der sig eet og derpaa et andet dyrisk Træk paa Overfladen og stirrer mig ind i Ansigtet Men jeg vinder nok Sejr. Hver Gang jeg nedsænker et levende Væsen i de brændende Smærters Bad, siger jeg til mig selv: Denne Gang vil jeg brænde hele Dyret bort, denne Gang vil jeg virkelig skabe et fornuftbegavet Væsen. Naar Alt kommer til Alt, hvad er saa ti Aar? Mennesket har været hundredtusend Aar om at blive til.«

Han grublede mørkt. »Men jeg nærmer mig den faste Borg. Denne Puma«

Efter en Pavse vedblev han: »Og de falder tilbage. Saa snart jeg slipper dem, begynder Dyret igen at liste sig frem, at vise sig i dem«

Paany en lang Pavse.

»De anbringer altsaa de Væsener, som De skaber, i hine Huler?« spurgte jeg.

»De tyr selv derhen. Jeg jager Dem bort, naar jeg begynder at mærke Dyret i dem, og saa vandrer de derhen. De er allesammen bange for dette Hus og for mig. Der findes en Slags Travesti af det menneskelige Samfund derovre. Det kender Montgomery til, thi han blander sig i deres Sager. Han har oplært et Par Stykker af dem til at være vore Tjenere. Jeg tror, at han halvvejs er kommen til at holde af nogle af disse Dyr, skønt han skammer sig ved det. Men det er hans Sag og ikke min. Jeg væmmes kun ved dem og betragter dem som fejlslagne Forsøg. Jeg interesserer mig ikke for dem. Formodentlig følger de det Spor, som Kanaka-Missionæren anviste, og fører en Slags Parodi paa et fornuftigt Liv — de stakkels Dyr! Der er noget, som de kalder for Loven. Og de synger Hymner om, at »alt er dit«. De bygger sig Hytter, plukker Frugter og indsamler Urter — de

gifter sig endogsaa. Men jeg kan gennemskue det altsammen, jeg kan se helt ind i deres Sjæle, og jeg ser, at de kun er Sjæle af Dyr, Dyr som maa gaa til Grunde — Sjæle som ikke indeholder andet end Harme og Lyst til at leve og tilfredsstille sine Drifter Og dog er der noget mærkværdigt ved dem. De er komplicerede, ligesom alle levende Væsener. Der er en Slags Opadstræben i dem, som dels er Forfængelighed, dels overflødig Køn-drift, dels overflødig Nysgærrighed. Jeg føler det som en Spot over mig Men jeg nærer visse Forhaabninger med Hensyn til den Puma; jeg har haft et strængt Arbejde med dens Hoved og Hjerne«

»Og nu,« sagde han og rejste sig op efter en lang Pavse, under hvilken vi havde været fordybede hver i sine Tanker, »hvad mener De nu? Er De endnu bange for mig?«

Jeg saa paa ham og saa kun en Mand med blegt Ansigt, hvidt Haar og rolige Øjne. Naar undtages denne Ro, dette Anstrøg af noget, der næsten var Skønhed, og som havde sin Aarsag i hans bestemte Stilfærdighed og hans pragtfulde Legemsbygning, saa han ikke stort anderledes ud end en Mængde andre hyggelige gamle Herrer. Jeg gøs.

Men som Svar paa hans andet Spørgsmaal rakte jeg ham Revolverne, een med hver Haand.

»Behold dem,« sagde han med en let Gaben. Han blev staaende, stirrede paa mig et Øjeblik og smilede. »De har oplevet to Dage, der har været rige paa Begivenheder,« sagde han. Han betragtede mig tankefuldt en kort Stund og forlod mig saa gennem Inderdøren. Jeg drejede øjeblikkeligt Nøglen om i Yderdøren.

Jeg satte mig ned igen og sad en Tidlang helt sløv, saa træt paa Sjæl og Aand og Legeme, at jeg ikke var i Stand til at tænke over, hvad jeg havde hørt. Den sorte Vinduesaabning stirrede paa mig ligesom et Øje. Tilsidst rejste jeg mig med en Kraftanstrængelse, slukkede Lampen, krøb op i Køjen, og faldt meget snart i Søvn.

Fjortende Kapitel.

Dyrefolkene.

Jeg vaagnede tidligt. Moreaus Forklaring stod for min Tanke, tydeligt og bestemt, lige fra det Øjeblik, da jeg slog Øjnene op. Jeg sprang ud af Køjen og hen til Døren for at forvisse mig om, at den var aflaaet. Derefter prøvede jeg Jærnstangen for Vinduet og fandt, at den sad forsvarligt fast. At disse menneskelignende Skabninger i Virkeligheden kun var dyriske Uhyrer, blotte groteske Travestier af Mennesker, fyldte mit Sind med en vag Usikkerhed ligeoverfor, hvad de muligvis kunde finde paa, hvilket var langt værre end nogen bestemt Frygt. Det bankede paa Døren, og jeg hørte M'ling tale med sin grødede Stemme. Jeg greb en af Revolverne, gemte den i Lommen (idet jeg vedblev at holde Haanden paa den) og aabnede Døren for ham.

»God Morgen, Herre,« sagde han, idet han traadte ind med en daarligt kogt Kanin som Tilgift til den sædvanlige Frokost af Grøntsager. Efter

ham kom Montgomery. Hans hurtige Blik faldt paa mig, som stod der med Haanden i Lommen, og han smilede spottende.

Pumaen skulde have Ro den Dag, for at dens Saar kunde læges; men Moreau, som var i høj Grad uselskabelig, kom ikke ind til os. Jeg talte med Montgomery for at komme til Klarhed over, hvorledes Dyrefolkene levede. I Særdeleshed vilde jeg meget gerne vide, hvorledes disse umenneskelige Uhyrer lod sig afholde fra at overfalde Moreau og Montgomery og fra at sønderrive hverandre.

Han forklarede mig, at naar Moreau og han selv levede i forholdsvis Sikkerhed, laa Grunden dertil i disse Uhyrers indskrænkede Aandsævner. Til Trods for deres forøgede Intelligens og deres dyriske Instinkters Tendens til at vaagne op igen, havde Moreau i deres Sjæle indplantet visse fikse Ideer, som satte uoverstigelige Skranker for deres Indbildningskraft. De var i Virkeligheden hypnotiserede; det var bleven dem sagt, at visse Ting var umulige, og at visse andre Ting ikke maatte gøres, og disse Forbud var blevne indvævede i deres Sjæle i en saadan Grad, at det ikke var dem muligt at være ulydige eller at komme med Indvendinger. I visse Henseender, hvor gamle Instinkter stod i Strid med Moreaus Ønsker, var de

imidlertid ikke saa paalidelige. En Række Sætninger, som de kaldte Loven — jeg havde allerede hørt dem opramse — kæmpede i deres Sjæle med deres dyriske Naturs indgroede, stadig oprørske Lyster. Denne Lov gentog de bestandigt, hørte jeg, og — brød den ligesaa bestandigt. Baade Montgomery og Moreau var særligt omhyggelige for, at de ikke skulde komme til at smage Blod. De frygtede for de uundgaaelige Erindringer, som denne Smag maatte vække.

Montgomery fortalte mig, at Ærbødigheden for Loven blev løjerligt svækket, naar Mørket faldt paa, især hos Dyrefolkene af Katteslægten; paa den Tid af Døgnet var Dyret i dem stærkest; æventyrlige Lyster vaagnede i dem ved Tusmørkets Frembrud; da vovede de Ting, som de aldrig syntes at drømme om ved højlys Dag. Det var ogsaa Grunden til, at jeg var bleven forfulgt af Leopard-Manden Aftenen efter min Ankomst. Men i hin første Periode af mit Ophold paa Øen brød de kun Loven i Smug og naar det var bleven mørkt; om Dagen var der almindelig Ærbødighed for dens talrige Forbud.

Og her kan jeg maaske indskyde nogle faa almindelige Meddelelser om Øen og Dyrefolkene. Øen, som var af uregelmæssig Skikkelse, lav, og

ham kom Montgomery. Hans hurtige Blik faldt paa mig, som stod der med Haanden i Lommen, og han smilede spottende.

Pumaen skulde have Ro den Dag, for at dens Saar kunde læges; men Moreau, som var i høj Grad uselskabelig, kom ikke ind til os. Jeg talte med Montgomery for at komme til Klarhed over, hvorledes Dyrefolkene levede. I Særdeleshed vilde jeg meget gerne vide, hvorledes disse umenneskelige Uhyrer lod sig afholde fra at overfalde Moreau og Montgomery og fra at sønderrive hverandre.

Han forklarede mig, at naar Moreau og han selv levede i forholdsvis Sikkerhed, laa Grunden dertil i disse Uhyrers indskrænkede Aandsævner. Til Trods for deres forøgede Intelligens og deres dyriske Instinkters Tendens til at vaagne op igen, havde Moreau i deres Sjæle indplantet visse fikse Ideer, som satte uoverstigelige Skranker for deres Indbildningskraft. De var i Virkeligheden hypnotiserede; det var bleven dem sagt, at visse Ting var umulige, og at visse andre Ting ikke maatte gøres, og disse Forbud var blevne indvævede i deres Sjæle i en saadan Grad, at det ikke var dem muligt at være ulydige eller at komme med Indvendinger. I visse Henseender, hvor gamle Instinkter stod i Strid med Moreaus Ønsker, var de

imidlertid ikke saa paalidelige. En Række Sætninger, som de kaldte Loven — jeg havde allerede hørt dem opramse — kæmpede i deres Sjæle med deres dyriske Naturs indgroede, stadig oprørske Lyster. Denne Lov gentog de bestandigt, hørte jeg, og — brød den ligesaa bestandigt. Baade Montgomery og Moreau var særligt omhyggelige for, at de ikke skulde komme til at smage Blod. De frygtede for de uundgaaelige Erindringer, som denne Smag maatte vække.

Montgomery fortalte mig, at Ærbødigheden for Loven blev løjerligt svækket, naar Mørket faldt paa, især hos Dyrefolkene af Katteslægten; paa den Tid af Døgnet var Dyret i dem stærkest; æventyrlige Lyster vaagnede i dem ved Tusmørkets Frembrud; da vovede de Ting, som de aldrig syntes at drømme om ved højlys Dag. Det var ogsaa Grunden til, at jeg var bleven forfulgt af Leopard-Manden Aftenen efter min Ankomst. Men i hin første Periode af mit Ophold paa Øen brød de kun Loven i Smug og naar det var bleven mørkt; om Dagen var der almindelig Ærbødighed for dens talrige Forbud.

Og her kan jeg maaske indskyde nogle faa almindelige Meddelelser om Øen og Dyrefolkene. Øen, som var af uregelmæssig Skikkelse, lav, og

helt isoleret beliggende i det store Hav, havde et Fladerum af omtrent en halv Kvadratomil. Den var af vulkansk Oprindelse og paa de tre Sider omgivet af Korallrev. Nogle Fumaroler i dens nordlige Del og en hed Kilde var de eneste Spor af de Kræfter, som for længe siden havde frembragt den. Af og til mærkedes en svag Dirren af et Jordskælv, og stundom bragte Dampskyer Forvirring i den stedse opstigende Røgsøjle. Men det var ogsaa det Hele. Øens Befolkning, fortalte Montgomery mig, bestod nu i over tredsindstyve af disse sælsomme Frembringelser af Moreaus Kunst, deri ikke indbefattet de mindre Vanskabninger, som ikke havde menneskelig Skikkelse, og som levede rundt omkring i Kratskoven. Han havde i Alt frembragt næsten et hundrede og tyve, men mange var døde — nogle, som for Eksempel det krybende, lemmeløse Væsen, han havde fortalt mig om, havde faaet en voldsom Død. Som Svar paa et Spørgsmaal, jeg gjorde, sagde Montgomery, at de virkelig fik Afkom, men at dette i Reglen døde. Der fandtes intet Spor til, at de erhvervede menneskelige Ejendommeligheder gik i Arv til Ungerne. Dersom de vedblev at leve, tog Moreau dem og omformede dem, saa at de fik Menneskeskikkelse. De kvindelige Væsener var mindre talrige end de

mandlige og udsatte for megen hemmelig Forfølgelse til Trods for, at Loven paabød Monogami.

Det vilde være mig umuligt at give en detaljeret Beskrivelse af disse Dyrefolk — mit Øje er ikke øvet i at lægge Mærke til Detailler — og desværre kan jeg ikke tegne. Maaske det mest slaaende Træk i deres hele Ydre var Misforholdet mellem disse Væseners Ben og Længden af deres Krop; og alligevel — saa relativ er vor Opfattelse af Ynde — vænnede mit Øje sig til deres Skikkelser, og tilsidst delte jeg endogsaa deres Overbevisning om, at mine egne lange Laar var stygge. En anden Ejendommelighed ved dem var Hovedets Luden og Rygradens klodsede og umenneskelige Foroverbøjning. Selv Abe-Manden savnede den indadbøjede Krumning i Ryggen, der gør Menneskeskikkelsen saa yndefuld. De Fleste havde kluntede, fremspringende Skuldre, og deres korte Underarme hang kraftesløse ned langs deres Sider. Kun faa af dem var behaarede i nogen iøjnefaldende Grad — i det mindste ikke førend under Slutningen af mit Ophold paa Øen.

Den Vanskabthed, som dernæst faldt mest i Øjnene, fandtes i deres Ansigter; disse havde næsten alle fremstaaende Kæver, hæslige Øren, store og fremspringende Næser, var meget lodne

eller beklædte med meget stride Haar, og havde ofte Øjne af en underlig Farve eller som sad paa underlige Steder. Ingen af disse Skabninger kunde le, skønt Abe-Manden kunde udstøde en pjattet Fnisen. Udover disse almindelige karakteristiske Kendemærker havde deres Hoveder kun lidet tilfælles; hver af dem havde bevaret sin særlige Arts Ejendommeligheder: Menneskemærket forvrængede men kunde ikke skjule Leoparden, Oksen, Soen, eller hvilket som helst andet eller andre Dyr, som hvert enkelt Væsen var bleven frembragt af. Der var ogsaa meget stor Forskel paa Stemmerne. Hænderne var altid vanskabte; og skønt nogle af dem overraskede mig ved deres uventede Lighed med Menneskehænder, manglede de næsten alle een eller flere Fingre, havde klodsede Negle og savnede Menneskehændernes fine Føleævne.

De to frygteligste Dyremennesker var Leopard-Manden og en Skabning, der var lavet af en Hyæne og et Svin. Større end disse var de tre Okse-Mænd, som havde roet Baaden i Land. Derefter kom den sølvgraa, haarede Mand — »Lovsige-manden«, som han kaldte sig — M'ling, og en Blanding af Abe og Ged, der lignede en Satyr, samt forskellige andre Væsener, hvis Oprindelse jeg ikke nærmere undersøgte.

I Begyndelsen havde jeg en gysende Rædsel for disse Dyr og følte altfor tydeligt, at de ikke var andet end Dyr, men uden at jeg selv vidste af det, vænnede jeg mig lidt efter lidt til dem, og desuden havde Montgomerys Optræden ligeoverfor dem en vis Indflydelse paa mig. Han havde levet iblandt dem saa længe, at han næsten var kommen til at betragte dem som almindelige menneskelige Væsener, og hans Fortid i London stod nu for ham som et herligt, men uvirkeligt Liv. Kun een Gang om Aaret eller saa rejste han til Arica for at gøre Forretninger med Moreaus derboende Agent, en Mand, som handlede med Dyr. I denne lille Kystby, der bebos af halvblods Spaniere, kunde han næppe træffe særligt smukke Mennesketyper. Sømændene om Bord paa Skibet, sagde han mig, forekom ham i Begyndelsen ligesaa sælsomme, som Dyremenneskene forekom mig — han syntes, at de havde unaturligt lange Ben, flade Ansigter og fremspringende Pander, at de var mistænksomme, farlige og følelsesløse. Han holdt rent ud sagt ikke af Mennesker. Mig var han kommen til at synes om, troede han, fordi han havde frelst mit Liv.

Allerede den Gang mente jeg at kunne mærke, at han havde en hemmelig Forkærlighed for nogle

af disse omskabte Dyr, en fordærvelig Sympathi med nogle af deres Sædvaner, men dette forsøgte han i Begyndelsen at skjule for mig.

M'ling, hans Tjener, Manden med det sorte Ansigt, den første af Dyrefolkene, som jeg havde truffet paa, boede ikke sammen med de Andreovre paa den anden Side af Øen, men i et lille Skur bagved Indhegningen. Denne Skabning var næppe saa intelligent som Abe-Manden, men langt mere lærvillig, og var den af alle Dyrefolkene, der saa menneskeligst ud; Montgomery havde afrettet ham til at lave Mad og udføre alle de smaa huslige Forretninger, der kunde forlanges. Han var et kompliceret Mindesmærke om Moreaus uhyggelige Dygtighed, en Bjørn, der var blandet med Hund og Okse, og en af de omhyggeligst udførte af alle hans Skabninger. M'ling behandlede Montgomery med en sælsom Ømhed og Hengivenhed; undertiden var Montgomery venlig imod ham, klappede ham, gav ham halvt spottende, halvt spøgefulde Øgenavne, og fik ham derved til at danse omkring i største Henrykkelse; til andre Tider mishandlede han ham — især naar han havde været i Lag med Whiskyen — sparkede ham, slog ham, kastede Sten eller brændende Tændstikker efter ham. Men hvad enten Mont-

gomery behandlede ham godt eller daarligt, var der intet, M'ling elskede saa meget, som at være i sin Herres Nærhed.

Jeg har sagt, at jeg vænnede mig til Dyrefolkene, at tusind Ting, som i Begyndelsen havde forekommet mig unaturlige og frastødende, hurtigt blev naturlige og almindelige for mig. Jeg antager, at alting her i Livet faar sit Udseende af det Skær, som vore Omgivelser i Almindelighed kaster paa det. Montgomery og Moreau var altfor ejendommelige Individier til, at de kunde bidrage til at holde mit almindelige Billede af Menneskeheden friskt. Stundom kunde jeg se en af de klodsede Okse-Skabninger, som havde roet Baaden, traske tungt gennem Krattet, og gribe mig i at spørge mig selv og gøre kraftige Forsøg paa at erindre, hvori han adskilte sig fra en eller anden virkeligt menneskelig Arbejdsmand, som sjokkede hjemad fra sit Dagværk; eller jeg fik Øje paa Ræve-Bjørne-Kvindens snedige, lumske Fjæs med dets mærkværdigt menneskelige Udtryk af listig Opfindsomhed og bildte mig endogsaa ind, at jeg havde truffet det før i en eller anden Gyde i en stor By.

Alligevel fik jeg af og til et Glimt af det Dyriske at se paa en aldeles utvivlsom og unægtelig Maade. En grim Mand, tilsyneladende en skrut-

rygget, menneskelig Vildmand, som sad paa Hug i Døren til en af Hulerne, kunde for Eksempel strække sine Arme og gabe og derved pludselig forbavse mig ved at fremvise sine hvasse Fortænder og store, krumme Hjørnetænder, saa skarpe og skinnende som Knive. Eller det kunde hænde, at jeg paa en eller anden smal Sti mødte en slank, hvidklædt Kvindeskikkelse, hvem jeg i et Øjeblikks Dristighed stirrede ind i Ansigtet; da opdagede jeg pludselig, med en Væmmelse, der virkede helt krampagtigt, at hun havde en Kats aflange Pupiller, eller jeg saa ned og fik Øje paa den krumme, klogt agtige Negl, med hvilken hun holdt sit uformelige Draperi sammen om sig. I Parenthes bemærket, er det en ret mærkværdig Omstændighed, som jeg aldeles ikke ser mig i Stand til at forklare, at disse uhyggelige Skabninger — Kvinderne, mener jeg — i den første Periode af mit Ophold paa Øen havde en instinktmæssig Følelse af deres egen frastødende Klodsethed, og som Følge deraf udviste de en mere end menneskelig Omhu for Dekorum og Sømmelighed i den ydre Fremtræden.

Femtende Kapitel.

Hvorledes Dyrefolkene smagte Blod.

Men min Uerfarenhed som Forfatter leder mig paa Afveje; jeg maa genoptage Traaden i min Fortælling. Efter at jeg havde spist Frokost sammen med Montgomery, fulgtes vi ad ind i det Indre af Øen for at bese Fumarolerne og Kilden til den varme Strøm, hvis koghede Vande jeg den foregaaende Dag tilfældigt havde truffet paa. Vi var begge bevæbnede med Piske og ladte Revolvere. Mens vi vandrede gennem en frodig Kratskov paa vor Vej derhen, hørte vi et Vræl af en Kanin. Vi standsede og lyttede, men hørte ikke mere, og derfor gik vi videre uden at tænke mere paa denne Hændelse. Montgomery henledte min Opmærksomhed paa nogle smaa, blegrøde Dyr med lange Bagben, som hoppede af Sted gennem Buskadset. Han sagde mig, at disse Skabninger var Opfindelser af Moreau og lavede af Dyrefolkenes Afkom. Han havde ment, at deres Kød kunde benyttes til Føde,

men en vis kaninagtig Tilbøjelighed hos dem til at opæde deres Unger havde umuliggjort hans Hensigt. Jeg havde allerede truffet nogle af disse Skabninger, baade den Aften, da jeg flygtede for Leopard-Manden, og den foregaaende Dag, da jeg blev forfulgt af Moreau. En af dem, der hoppede af Sted for at undfly os, faldt tilfældigvis ned i et Hul i Jorden, som et omstyrtet Træs Rødder havde revet op. Førend den kunde smutte op igen, lykkedes det os at fange den. Den hvæsedes som en Kat, kradsede og sparkede voldsomt med Bagbenene, og forsøgte at bide, men dens Tænder var altfor svage til, at det kunde gøre ondt. Jeg syntes, at den var en ganske køn lille Skabning, og da Montgomery erklærede, at den aldrig ødelagde Grønsværet ved at grave Huler og var meget renlig i sine Sædvaner, skulde jeg næsten tro, at den med Held maatte kunne erstatte de sædvanlige Kaniner i Herregaardshaver.

Vi saa ogsaa paa vor Vej et Træ, af hvis Stamme Barken var flaaet i lange Striber og Veddets inderside revet i Splinter. Montgomery gjorde mig opmærksom derpaa. »Ikke flaa Barken af Træerne; det er Loven,« sagde han. »Der er somme af dem, der blæser Loven et Stykke!« — Kort efter, hvis jeg husker ret, mødte vi Satyren og Abe-Manden.

Satyren var et Resultat af Moreaus klassiske Reminiscenser; hans Ansigt havde et faareagtigt Udtryk — ligesom den simplere Jødetype — hans Stemme var en skurrende Brægen og hans Ben sataniske. Da vi mødte ham, gik han og gnavede paa en Bælgfrugt. Begge hilste paa Montgomery.

»Hil dig,« sagde de, »du, den Anden med Pisken!«

»Nu er der ogsaa en Tredje med en Pisk,« svarede Montgomery. »Saa I gør klogest i at passe paa!«

»Er han ikke bleven lavet?« spurgte Abe-Manden. »Han sagde — han sagde, at han var lavet.«

Satyr-Mennesket saa nysgærrigt paa mig. »Den Tredje med Pisken, han som gaar ud i Søen og græder, har et tyndt, hvidt Ansigt.«

»Han har en tynd, lang Pisk,« sagde Montgomery.

»I Gaar blødte han og græd,« vedblev Satyren. »Du bløder eller græder aldrig. Herren bløder eller græder ikke.«

»Du taler jo som en Parlør, dit Bæst!« sagde Montgomery. »Du kommer til at bløde og græde, hvis du ikke tager dig i Agt.«

»Han har fem Fingre; han er en Fem-Mand ligesom jeg,« sagde Abe-Manden.

»Kom nu, Prendick,« sagde Montgomery og tog min Arm, hvorpaa vi gik videre.

Satyren og Abe-Manden blev staaende og saa efter os og gjorde Bemærkninger til hinanden.

»Han siger ikke noget,« sagde Satyren. »Mennesker kan tale.«

»I Gaar bad han mig om noget at spise,« sagde Abe-Manden. »Han vidste ikke, hvor han kunde finde det.« Derpaa vekslede de nogle Ord, som jeg ikke forstod, og jeg hørte Satyren le.

Paa Hjemvejen kom vi til et Sted, hvor der laa en død Kanin. Det stakkels lille Dyrs blodige Krop var revet i Stumper og Stykker, mange af Ribbenene var pillede helt rene og Rygraden tydeligt nok afgnavet.

Montgomery standsede ved dette Syn. »Du gode Gud!« sagde han, bøjede sig ned og samlede nogle af de knuste Ryghvirvler op for at undersøge dem nøjere. »Du gode Gud!« gentog han, »hvad kan dette betyde?«

»Et af Deres kødædende Dyr er falden tilbage til sine gamle Sædvaner,« svarede jeg efter en Pavse. »Denne Rygrad er bleven bidt over.«

Han stod og stirrede, med kridhvidt Ansigt

og vrængende Mund. »Dette holder jeg ikke af,« sagde han langsomt.

»Jeg saa noget lignende,« sagde jeg, »den første Dag, efter at jeg var kommen hertil.«

»Hvad Satan —! Hvad var det?«

»En Kanin med afrevet Hoved.«

»Den Dag De kom hertil?«

»Den Dag jeg kom hertil. I Krattet bagved Indhegningen, paa min Udflugt om Aftenen. Hovedet var fuldstændigt vredet af.«

Han udstødte en lang, sagte Fløjten.

»Og hvad mere er, jeg har en Anelse om, hvilket af Deres Dyr, der har gjort det. Det er naturligvis kun en Mistanke, men — førend jeg stødte paa Kaninen, saa jeg et af Deres Uhyrer drikke nede ved Bækken.«

»Og labe Vandet op?«

»Ja.«

»Ikke labe Drikken op; det er Loven. De Bæster blæser Loven et Stykke — naar Moreau ikke er i Nærheden.«

»Det var det Dyr, som forfulgte mig.«

»Naturligvis,« svarede Montgomery. »Det er netop Rovdyrs Skik. Naar de har dræbt deres Bytte, drikker de. Det er Smagen af Blodet, forstaar De. — Hvordan saa det Dyr for Resten

ud?» spurgte han. »Kunde De kende det igen?» Han saa sig omkring, mens han stod og skrævede over Kaninens livløse Krop, og hans Øjne foer henover det omgivende Krats Skygger og Skoven med dens Skjulesteder og Muligheder for Baghold. »Smagen af Blodet,« sagde han igen.

Han tog sin Revolver frem, eftersaa Patronerne i den og stak den igen i Lommen. Saa begyndte han at trække i sin nedhængende Læbe.

»Jeg tror nok, at jeg kunde kende Dyret igen.«

»Men saa maa vi bevise, at det var ham, der dræbte Kaninen,« sagde Montgomery. »Jeg vilde ønske, at jeg aldrig havde bragt de Kaniner hertil.«

Jeg vilde til at gaa videre, men han blev staaende og grublede paa en forvirret Maade over den lemlæstede Kanin. Nu gik jeg saa langt bort, at Kaninens Levninger ikke længere kunde ses.

»Kom saa!« raabte jeg.

Han foer op af sine Tanker og fulgte efter mig. »Forstaar De,« sagde han, næsten hviskende, »vi antog, at vi havde faaet den Ide slaaet fast hos dem alle, at man ikke maa æde noget Dyrs Kød. Men dersom et af Dyrene tilfældigvis har smagt Blod«

Vi gik et Stykke Vej i Tavshed. »Jeg gad vide, hvordan det kan være gaaet til,« sagde han

til sig selv. Derpaa vedblev han efter en Pavse:
 »Jeg gjorde en Dumhed forleden Dag. Min Tjener . . .
 jeg viste ham, hvordan han skulde bære sig ad med
 at flaa og koge en Kanin. Løjerligt nok jeg
 saa ham slikke sine Fingre det faldt mig slet
 ikke ind«

Saa tilføjede han: »Vi maa sætte en Stopper
 for dette. Jeg maa fortælle det til Moreau.«

Paa hele Hjemvejen havde han ikke Tanke
 for andet.

Moreau tog Sagen endnu alvorligere end Montgomery, og jeg behøver næppe at sige, at jeg blev smittet af deres øjensynlige Forfærdelse. »Vi maa statuere et Eksempel,« sagde Moreau. »Jeg for mit Vedkommende tvivler aldeles ikke om, at Leopard-Manden er Synderen. Men hvorledes kan vi bevise det? Gid De havde holdt Deres Lyst til Kødmad i Tømme, Montgomery, og ikke indladt Dem paa den Slags fristende Nyheder. Det kan maaske bringe os i en slem Knibe.«

»Jeg var et dumt Asen,« svarede Montgomery.
 »Men gjort Gærning staar ikke til at ændre. Og De gav mig jo selv Lov til det, ved De nok.«

»Vi maa straks se at faa det afgjort,« sagde Moreau. »Jeg haaber, at vi kan stole paa M'ling, hvis der skulde hænde noget?«

»Jeg er ikke ganske sikker paa M'ling,« svarede Montgomery. »Og jeg burde da vel kende ham.«

Samme Eftermiddag begav Moreau, Montgomery, jeg og M'ling os tværs over Øen paa Vejen til Hytterne i Kløften. Vi tre var bevæbnede. M'ling bar den lille Økse, som han brugte til at hugge Pindebrænde med, og et Stykke Staaltraadstov. Moreau havde et stort Horn i en Rem over Skulderen. »Nu skal De se en Forsamling af Dyrefolkene,« sagde Montgomery. »Det er et smukt Syn.« Moreau mælede ikke et Ord paa hele Vejen, men hans kraftige Ansigt med de hvide Haar bar Præg af en barsk Bestemthed.

Vi overskred Kløften, gennem hvilken den hede, dampende Bæk løb, og fulgte den bugtede Sti gennem Rørene, indtil vi naaede en udstrakt Plads, hvor Jorden var bedækket med et tykt Lag af et gult Pulver, der formodentlig var Svovl. Hinsides den sivbevoksede Bred kunde vi se det blinkende Hav. Snart efter kom vi til et Slags lavtliggende naturligt Amfitheater, og her gjorde vi alle fire Holdt. Saa blæste Moreau i Hornet og vakte den tropiske Eftermiddag af sin tavse Slummer. Han maa have haft kraftige Lunger. Den tudende Klang og dens Genlyd steg og steg og lød tilsidst aldeles øresønderrivende.

»Puh!« sagde Moreau og lod Instrumentet igen falde ned ved sin Side.

Et Øjeblik efter lød der en Bragen inde mellem de gule Rør og Klangene af Stemmer fra det tætte, grønne Krat, der betegnede den Sump, gennem hvilken jeg var løbet den foregaaende Dag. Derefter viste Dyrefolkene groteske Skikkelser sig paa tre eller fire Steder langs Randen af den svovlbestrøede Slette og skyndte sig henimod os. Jeg kunde ikke værgе mig mod, at det løb mig koldt ned ad Ryggen, da jeg saa dem een for een komme travende frem mellem Træerne eller Rørene og sjokke henover det varme Støv. Men Moreau og Montgomery stod ganske rolige, og jeg maatte naturligvis holde mig til dem. Den Første, der ankom, var Satyren, der, skønt han kastede Skygge og sparkede op i Støvet med sine Hove, saa underligt uvirkelig ud; efter ham traadte et klodset Uhyre ud fra Rørene — en Blanding af Hest og Næsehorn, som gik og tyggede paa et Straa; derefter kom Svine-Kvinden og to Ulve-Kvinder til Syne; dernæst Ræve-Bjørne-Heksen med sine røde Øjne i sit spidsnæsedede, røde Fjæs, og derpaa flere andre — alle i ivrig Hast. Da de kom nærmere, begyndte de at bøje sig ydmygt for Moreau og — uden at tage mindste Hensyn til hverandre — at

synge Brudstykker af den sidste Halvdel af Lovens Litani: »Hans er den Haand, som saarer, Hans er den Haand, som læger«, og saa fremdeles.

Saa snart de havde nærmet sig til en Afstand af en halvhundrede Fod, standsede de, lagde sig ned paa Knæ og Albuer og begyndte at strø det hvide Støv paa deres Hoveder. Lad Læseren forestille sig denne Scene. om han kan. Vi tre blaa-klædte Mænd og vor vanskabte Tjener med det sorte Ansigt stod der paa en stor, solbeskinnet Slette, bedækket med gulhvidt Støv, under den klare, blaa Himmel, og rundt om os laa denne Kreds af sammenkrøbne og gestikulerende Uhyrer, nogle næsten menneskelige, undtagen i deres snedige Udtryk og deres Fagter, andre helt forkrøblede, atter andre saa sælsomt fordrejede, at de kun kunde lignedes med de Væsener, vi ser i vore vildeste Drømme. Og bagved dem saas i een Retning Rørkrattets bølgende Linier, i en anden et tæt Virvar af Palmetræer, som skilte os fra Kløften med Hytterne, og mod Nord det stille Oceans disede Horisont.

»To og treds, tre og treds,« talte Moreau. »Der mangler fire.«

»Jeg ser ikke Leopard-Manden,« sagde jeg.

Moreau blæste atter i det store Horn, og alle Dyrefolkene kravlede og vred sig i Støvet ved

Lyden af det. Saa kom Leopard-Manden luskende ud fra Rørene, bøjende sig helt ned mod Jorden og forsøgende at slutte sig til Kredsen bagved Moreaus Ryg. Den Sidste af Dyrefolkene, der ankom, var den lille Abe-Mand. De Dyr, der var komne tidligere, og som nu var varme og trætte af at krybe i Støvet, tilkastede ham arrige Blikke.

»Hold op,« sagde Moreau med sin bestemte, lydelige Røst, og Dyrefolkene holdt inde med deres Tilbedelse og satte sig ned paa deres Bagdele.

»Hvor er Lovsigemanden?« spurgte Moreau, og det haarede, graa Uhyre bøjede sit Ansigt ned mod Jorden.

»Sig Ordene,« sagde Moreau, og øjeblikkeligt kastede hele Forsamlingen sig paa Knæ og begyndte paany at synge deres sælsomme Litani, mens de svajede fra Side til Side og daskede i Svovlstøvet med Hænderne.

Da de naaede: »Ikke æde Kød eller Fisk; det er Loven,« strakte Moreau sin magre, hvide Haand i Vejret. »Stop!« raabte han, og de tav allesammen bumstille.

Jeg tror, at de alle vidste og frygtede, hvad der skulde komme. Jeg betragtede deres underlige Ansigter. Da jeg saa deres ynkelige Holdning og den lønlige Frygt i deres skinnende Øjne, undrede

jeg mig over, at jeg nogensinde havde kunnet anse dem for Mennesker.

»Den Lov er bleven brudt,« sagde Moreau.

»Ingen kan undslippe,« lød det fra det sølvhaarede Væsen uden Ansigt. »Ingen kan undslippe,« gentog Dyrefolkenes knælende Kreds.

»Hvem har gjort det?« raabte Moreau, idet han saa rundt paa deres Ansigter og smældede med Pisken. Det forekom mig, at Hyæne-Svinet saa nedslaaet ud, og det samme gjorde Leopard-Manden. Moreau standsede foran dette Væsen og stirrede paa det, medens det vred sig for hans Fødder i Erindring om og Frygt for uudholdelige Pinsler. »Hvem har gjort det?« gentog Moreau med Tordenrøst.

»Ond er den, der bryder Loven,« sang Lovsigemanden.

Moreau saa Leopard-Manden ind i Øjnene, og hans Blik syntes at trænge ind i denne Skabnings Inderste.

»Den, som bryder Loven —« sagde Moreau, idet han tog sine Øjne bort fra Offeret og vendte sig om mod os. Det forekom mig, at der var et Anstrøg af Triumf i hans Stemme.

»— vender tilbage til Smærtens Hus,« raabte

de alle — »vender tilbage til Smærtens Hus, o Herre!«

»Tilbage til Smærtens Hus — tilbage til Smærtens Hus,« pjattede Abe-Manden, som om denne Tanke havde en stærk Tiltrækningskraft for ham.

»Hører du?« spurgte Moreau og vendte sig atter til Forbryderen, »min Ven halløj!«

Thi da Moreau tog Øjnene fra Leopard-Manden, sprang denne op, og nu foer han løs paa sin Plage-aand med flammende Øjne og de vældige, rovdyragtige Hjørnetænder glimtende frem bag de grinende Læber. Jeg er overbevist om, at kun en uudholdelig, vanvittig Frygt kunde have drevet ham til dette Angreb. Alle de tredsindstyve Uhyrer syntes at rejse sig rundt om os. Jeg trak min Revolver frem. De to Skikkelser tørnede sammen, og jeg saa Moreau vakle bagover under Leopard-Mandens Slag. Der lød en rasende Hylen og Skraalen rundt omkring os. Alle var i hurtig Bevægelse. Et Øjeblik troede jeg, at det var et almindeligt Oprør.

Saa foer Leopard-Mandens rasende Ansigt forbi mig, og M'ling, der forfulgte ham, lige bag efter. Jeg saa Hyæne-Svinets gule Øjne skinne af Ophidselse, og han stod i en Stilling, som om han

halvvejs havde Lyst til at angribe mig. Ogsaa Satyren gloede paa mig over Hyæne-Svinets fremstaaende Skuldre. Jeg hørte Knaldet af Moreaus Pistol og saa det røde Glimt lyne gennem Forvirringen. Hele Skaren syntes at dreje sig rundt i Skuddets Retning; ogsaa jeg drejede mig, paa- virket af de Andres Bevægelse. Et Sekund efter foer hele Flokken, og jeg med, under forvirrede Raab af Sted paa Jagt efter den flygtende Leopard-Mand.

Det er Alt, hvad jeg kan sige med Bestemthed. Jeg saa Leopard-Manden slaa Moreau, men saa løb alting rundt for mig, indtil jeg styrtede af Sted.

M'ling var i Spidsen og lige i Hælene paa Flygtningen. Bagved ham løb Ulve-Kvinderne med lange, springende Skridt og Tungen allerede dinglende ud af Munden. Saa fulgte Svine-Menneskene, vrælende af Spænding, og de to Okse-Mænd i deres hvide Svøb. Derefter kom Moreau midt i en tæt Flok af Dyrefolkene; han havde tabt sin bredskyggede Straahat, i Haanden bar han sin Revolver, og hans lange, hvide Haar flagrede for Vinden. Hyæne-Svinet løb ved Siden af mig og holdt Skridt med mig, mens han skottede stjaalent

til mig med sine lumske Øjne, og de Øvrige kom løbende og raabende bagved os.

Leopard-Manden styrtede af Sted gennem de høje Rør, som slog sammen bagved ham og piskede M'ling i Ansigtet. Vi Andre, der kom bagefter, fandt en banet Vej for os, da vi naaede Rørene. Sporet førte igennem dem omtrent syv hundrede Alen, og derpaa ind i et tæt Krat, som sinkede os betydeligt, skønt vi gennemskred det i tæt Flok; Løvet baskede os i Ansigtet, Slingplanternes Tove greb os under Hagen eller snoede sig om vore Ankler, tornede Planter greb fat i os og flaaede baade Klæder og Kød.

»Her er han krøbet igennem paa alle fire,« stønnede Moreau, der nu var lige foran mig.

»Ingen kan undslippe,« sagde Ulve-Bjørnen og lo mig op i Ansigtet af Glæde over Jagten.

Vi slap ud i et klippefuldt Terrain og saa foran os Vildtet, der løb raskt af Sted paa alle fire og snærrede ad os over sin Skulder. Ved dette Syn hylede Ulve-Menneskene af Henrykkelse. Væsenet havde endnu Klæder paa, og i Afstand saa dets Ansigt endnu menneskeligt ud, men det bevægede sine fire Lemmer paa Kattevis, og dets Holdning var et jaget Dyrs. Det sprang over nogle

tornede Buske med gule Blomster og forsvandt. M'ling var halvvejs mellem det og os.

De Fleste af os styrtede nu ikke længere saa vildt af Sted som i Begyndelsen af Jagten, men var slaaede over i et roligere og jævner Løb. Mens vi krydsede den aabne Slette, saa jeg, at Forfølgerne nu spredte sig fra en samlet Flok ud paa Linie. Hyæne-Svinet løb endnu tæt ved mig og holdt Øje med mig, og af og til forvrængede det sin Flab til en snærende Latter.

Ved Enden af den klippefulde Slette havde Leopard-Manden indset, at han styrede henimod den fremspringende Odde, hvor han havde forfulgt mig Aftenen efter min Ankomst, og han var derfor sprungen til Siden ind i Kratskoven. Men Montgomery havde set hans Manøvre og havde tvunget ham til at vende om igen.

Og saaledes, pustende, snublende over Stene, forreven af Brombærranker, hildet af Bregner og Siv, hjalp jeg med til at forfølge Leopard-Manden, som havde brudt Loven, og Hyæne-Svinet løb med en vild Latter ved Siden af mig. Jeg vaklede fremad med svimlende Hoved og Hjærtet bankende mod Ribbenene, dødstræt, men uden at turde tabe de Andre af Syne, af Frygt for at blive alene tilbage med min rædselsfulde Ledsager. Jeg vaklede fremad til Trods

for min uhyre Udmattelse og den tropiske Eftermiddags lumre Hede.

Tilsidst sagtnedes den vilde Jagt. Vi havde faaet det ulykkelige Dyr indespærret i en Afkrog af Øen. Med Pisken i Haanden opstillede Moreau os alle i en uregelmæssig Linie, og nu rykkede vi langsomt frem, raabende til hverandre, og kom vort Offer nærmere og nærmere ind paa Livet. Han laa skjult, lydløs og usynlig, i det Buskads, gennem hvilket han havde forfulgt mig paa hin natlige Jagt.

»Forsigtigt!« raabte Moreau, »forsigtigt!« — mens Liniens Fløje sneg sig rundt om det sammenfiltrede Krat og omringede Dyret.

»Pas paa, hvis han springer frem!« lød Montgomerys Stemme paa den anden Side af Krattet.

Jeg stod paa Skrænten ovenfor Buskadset. Montgomery og Moreau trak deres Jægere sammen langs Strandbredden nedenfor. Langsomt banede vi os Vej ind gennem det forviltrede Væv af Grene og Blade. Vildtet gav ikke en Lyd fra sig.

»Tilbage til Smærtens Hus, Smærtens Hus, Smærtens Hus!« pjattede Abe-Mandens Stemme et Dusin Alen til højre for mig.

Da jeg hørte det, tilgav jeg den ulykkelige Stakkel al den Frygt, han havde forvoldt mig.

Jeg hørte Kvistene knække og Grenene brage under Forfølgernes tunge Trin til højre for mig. Og saa fik jeg paa een Gang Øje paa den Skabning, som vi jagede, igennem det grønne Virvar, inde i den yppige Plantevæksts Tasmørke. Jeg standsede. Han laa sammenkrøben og gjorde sig saa lille som muligt; han havde drejet Hovedet, og hans skinnende, grønne Øjne stirrede paa mig over hans Skulder.

Det ser maaske ud som en underlig Selvmodsigelse — og jeg er ikke i Stand til at forklare Kendsgærningen — men nu, da jeg saa Væsenet der i en fuldstændig dyrisk Stilling, med dets lysende Øjne, og dets halvt menneskelige Ansigt fordrejet af Rædsel, nu gik det paany op for mig, at det virkelig var et Menneske. Om et Øjeblik vilde flere af dets Forfølgere opdage det, og det vilde blive overvældet og fanget, for endnu en Gang at blive underkastet de frygtelige Pinsler i Indelukket. Jeg rev hurtigt min Revolver frem, sigtede mellem dets rædselsslagne Øjne og fyrede.

I det samme fik Hyæne-Svinet Øje paa det, kastede sig over det med et Hvin af Ivrighed og huggede sine blodtørstige Tænder i dets Hals. Krattets grønne Masser rundt om mig bølgede og

bragede, mens Dyrefolkene kom styrtende til. Det ene Ansigt efter det andet viste sig.

»Dræb det ikke, Prendick,« raabte Moreau. »Dræb det ikke!« Og jeg saa ham foroverbøjet bane sig Vej mellem de store Bregners Blade.

Et Øjeblik efter havde han jaget Hyæne-Svinet bort ved nogle Slag med Piskeskæftet, og han og Montgomery holdt de ophidsede kødædende Dyrefolk, i Særdeleshed M'ling, tilbage fra det endnu skælvende Legeme. Det haarede, graa Væsen kom hen og snuste til Liget under min Arm. De andre Dyr puffede mig hid og did i deres dyriske Iver for at komme nærmere og se det altsammen.

»Men for Satan, Prendick!« sagde Moreau. »Jeg havde Brug for ham.«

»Det gør mig ondt,« sagde jeg, skønt det slet ikke var Tilfældet. »Det var en øjeblikkelig Indskydelse.« Jeg følte mig helt mat af Anstrængelse og Spænding. Jeg vendte mig om, banede mig Vej gennem Trængselen af Dyrefolkene og gik alene op ad Skrænten op mod den højereliggende Del af Pynten. Jeg hørte Moreau raabe nogle Ordre til de tre hvidklædte Okse-Mænd, hvorpaa disse gav sig til at slæbe Offeret ned mod Vandet.

Nu var det let nok for mig at finde Ensomhed.

Dyrefolkene lagde en fuldstændigt menneskelig Nysgærrighed for Dagen med Hensyn til Liget; de fulgte efter det i tæt Flok og snusede knurrende til det, mens Okse-Mændene slæbte det ned over Strandbredden. Jeg gik op paa den høje Pynt og iagttog Okse-Mændene, der fortonede sig som sorte Silhouetter mod Aftenhimlen, mens de bar den døde Krop, til hvilken der nu var bunden Blylodder, ud i Søen; og i det samme skyllede det ligesom en Bølge henover min Sjæl, hvor usigeligt hensigtsløst alting her paa Øen var. Blandt Klippestykkerne dernede paa Strandbredden stod Abe-Manden, Hyæne-Svinet og adskillige andre af Dyrefolkene i en Kreds omkring Montgomery og Moreau. De var allesammen endnu uhyre ophidsede og udgød sig alle i larmende Forsikringer om deres Troskab mod Loven. Og alligevel nærede jeg i mit stille Sind en urokkelig Overbevisning om, at Hyæne-Svinet var delagtig i Kaninens Død. Jeg blev greben af en underlig Tanke om, at jeg her — bortset fra de plumpe Omrids og groteske Skikkelser — havde hele Menneskelivets Svajen op og ned for mig i Miniaturformat, hele Resultatet af de samvirkende og hinanden bekæmpende Kræfter, Instinkt, Fornuft og Skæbne, i dets simpleste Form.

Leopard-Manden havde maattet bukke under. Det var det Hele.

De stakkels Dyr! Jeg begyndte at faa Øjnene op for en nederdrægtigere Side ved Moreaus Grusomhed. Jeg havde ikke før tænkt paa den Smærte og Bekymring, som maatte ramme disse stakkels Ofre, efter at de var slupne ud af Moreaus Hænder. Jeg havde kun gyst ved Tanken om de Dage fulde af legemlige Pinsler, som de maatte udstaa i Indhegningen. Men nu forekom dette mig at være det Ringeste. Tidligere havde de været Dyr og haft Instinkter, der var nøje afpassede efter deres Omgivelser — de havde været saa lykkelige som levende Væsener kan være. Nu ravede de af Sted, betyngede med den menneskelige Tilværelses Lænker, levede i en Frygt, som aldrig kunde forsvinde, og plagedes med en Lov, som de ikke kunde forstaa; den Parodi paa et Menneskeliv, som de levede, begyndte i Kvaler og var een eneste lang indre Kamp, een eneste lang Rædsel for Moreau — og i hvilken Hensigt? Det var det Letfærdige i Moreaus Handlemaade, som oprørte mig.

Dersom han havde haft et eller andet forstaaeligt Formaal, kunde jeg i det mindste indtil en vis Grad have sympathiseret med ham. Saa fintfølende ligeoverfor Smærte er jeg da heller ikke.

Jeg kunde nogenlunde have tilgivet ham, selv om hans Bevæggrund havde været Had. Men han følte sig saa fri for alt Ansvar og var saa fuldstændigt ligegyldig. Hans Nysgærrighed, hans vanvittige, formaalsløse Undersøgelser drev ham fremad, og disse Væsener blev kastede ud i Verden for at leve et Aarstid eller saa, for at kæmpe, fejle og lide, for tilsidst at dø en smærtefuld Død. De var ulykkelige; det gamle, dyriske Had drev dem til at plage hverandre, men Loven holdt dem tilbage fra en kort og hidsig Kamp og en afgørende Ende paa deres naturlige, gensidige Fjendskab.

I hine Dage undergik min Frygt for Dyrefolkene en Ændring, paa samme Maade som min personlige Frygt for Moreau. Jeg hensank i en ligefrem sygelig Sindstilstand, som var dyb og vedvarende, men som ikke havde noget at gøre med Frygt; denne Tilstand har efterladt blivende Mærker i min Sjæl. Jeg maa tilstaa, at jeg tabte Troen paa en fornuftig Verdensordning, da jeg saa, at denne Øs pinlige Meningsløsheder kunde eksistere. En blind Skæbne, en vældig, ubarmhjærtig Mekanisme syntes mig at forme og tildanne Livets System, og jeg selv, Moreau med hans Lidenskab for Undersøgelser, Montgomery med hans Lidenskab for stærke Drikke, Dyrefolkene med deres Instinkter

og indskrænkede Aandsævner, blev alle uden Med-
 ynk og uundgaaeligt sønderrevne og knuste i de
 travle Hjuls uendelige Virvar. Men denne Sinds-
 tilstand kom ikke paa een Gang over mig Jeg
 tror endogsaa, at jeg foregriber min Fortælling en
 Smule ved at tale om den nu.

Sekstende Kapitel.

En Katastrofe.

Der var næppe gaaet seks Uger, førend jeg havde mistet enhver anden Følelse end Mishag og Afsky for Moreaus skændige Eksperimenter. Min eneste Tanke var at slippe bort fra disse gyselige Karrikaturer af Skaberens Billede, tilbage til et behageligt og heldbringende Samkvem med Mennesker. Mine Medskabninger, fra hvem jeg saaledes var adskilt, begyndte i min Erindring at iklædes idyllisk Dyd og Skønhed. De venskabelige Følelser, som jeg i Begyndelsen havde næret for Montgomery, voksede ikke. Hans lange Adskillelse fra det menneskelige Samfund, hans hemmelige, lastefulde Tilbøjelighed til Drik, hans aabenbare Sympathi for Dyrefolkene var i mine Øjne Pletter paa ham. Flere Gange lod jeg ham gaa alene ud iblandt dem. Jeg undgik saa vidt muligt ethvert Samkvem med dem. Jeg tilbragte stadig mere og mere Tid nede paa Strandbredden med at spejde efter et befriende

Sejl, som aldrig viste sig, indtil vi en Dag ramtes af en forfærdelig Ulykke, der stillede mine sælsomme Omgivelser i fuldstændigt nye Forhold.

Det var omtrent en syv, otte Uger efter min Ankomst til Øen — maaske noget mere, thi jeg havde ikke gjort mig den Ulejlighed at holde Regnskab med Tiden — da denne Katastrofe hændte. Den indtraf tidligt om Morgen — saadan ved Sekstiden. Jeg var staaet tidligt op og havde spist Frokost, thi jeg var bleven vækket ved den Larm, som tre af Dyremændene gjorde ved at bære Brænde ind i Indelukket.

Efter Frokost gik jeg hen i Indhegningens aabne Port, hvor jeg stod og røg en Cigaret og nød den friske Morgenluft. Snart efter kom Moreau rundt om Hjørnet af Indhegningen og bød mig god Morgen. Han gik forbi mig, og jeg hørte ham bagved mig aabne Døren til sit Arbejdsværelse og træde ind. Saa forhærdet var jeg allerede bleven mod Stedets Rædsler, at jeg uden mindste Sindsbevægelse hørte den ulykkelige Puma begynde en ny Pinselsdag. Den modtog sin Plageaand med et Hyl, der næsten fuldstændigt lignede en vred, trættekær Kvindes.

Saa skete der noget. Den Dag i Dag ved jeg ikke nøjagtigt, hvad det var. Jeg hørte et skarpt

Skrig bagved mig og et Fald, og da jeg vendte mig om, saa jeg et frygteligt Ansigt styrte løs paa mig — ikke menneskeligt, heller ikke dyrisk, men djævelsk, brunt, furet af røde, forgrenede Ar, bedækket af røde Draaber, og med et Par flammende Øjne uden Laag. Jeg løftede Armen for at dække mig, men blev ramt af et Slag, som kastede mig bagover med en brækket Underarm, og det store Uhyre, indsvøbt i Charpi og med de blodplettede Bandager flagrende omkring sig, sprang over mig og forsvandt. Jeg trillede flere Gange rundt ned ad Strandbredden til, forsøgte at sætte mig over Ende, men sank sammen igen paa min brækkede Arm. Derefter kom Moreau til Syne med sit kraftige, blege Ansigt, hvis Udtryk blev endnu frygteligere ved Blodet, som dryppede fra hans Pande. I Haanden havde han en Revolver. Han tilkastede mig næppe et Blik, men foer straks af Sted paa Jagt efter Pumaen.

Jeg prøvede paa at rejse mig over Ende — det lykkedes, naar jeg støttede mig paa den anden Arm. Den indhyllede Skikkelse dér foran løb med lange Spring henad Stranden, og Moreau fulgte efter den. Den drejede Hovedet og fik Øje paa ham, gjorde saa en brat Vending og styrede over mod Krattet. Med hvert Skridt vandt den mere

og mere Forspring. Jeg saa den dukke ind mellem Buskene, og Moreau, som løb i skraa Linie for at afskære den Vejen, fyrede, idet den forsvandt, men skød fejl. Derpaa styrtede ogsaa han sig ind i det grønne Virvar.

Jeg stirrede efter dem, og saa blussede Smærten i min Arm op, og jeg rejste mig, vaklende og stønnende. I det samme viste Montgomery sig i Døren, fuldt paaklædt og med sin Revolver i Haanden.

»Du store Gud, Prendick!« sagde han uden at lægge Mærke til, at jeg var kommen til Skade. »Bæstet har slidt sig løs! Det rev Lænken helt ud af Muren. Har De set dem?« Derpaa tilføjede han pludselig, da han saa, at jeg greb mig om Armen: »Hvad er der i Vejen?«

»Jeg stod i Porten,« svarede jeg.

Han traadte frem og tog fat i min Arm. »Blod paa Ærmet,« sagde han og smøgede mit Skjorteærme op. Han stak Revolveren i Lommen, følte forsigtigt omkring paa min Arm, og førte mig saa ind i Huset. »Deres Arm er brækket,« sagde han. »Fortæl mig nøjagtigt, hvordan det hændte — og hvad der hændte.«

Jeg fortalte ham, hvad jeg havde set, i korte Sætninger afbrudte af Smærtensstønnen, og imidlertid forbandt han meget behændigt og hurtigt

min Arm. Tilsidst anbragte han den i et Bind fra min Skulder, og traadte saa tilbage og betragtede mig. »Det var det,« sagde han. »Men hvad nu?« Han tænkte sig om. Derpaa gik han ud og aflaasede Indhegningens Port. Han blev borte en Stund.

Jeg var hovedsageligt optaget af min Arm. Begivenheden syntes mig kun et nyt Led i Rædslernes Række. Jeg satte mig ned i Lænestolen, og jeg maa indrømme, at jeg forbandede Øen paa det Hjærteligste. Den første, dumpe Følelse af Smærte i min Arm var allerede gaaet over til en brændende Pine, da Montgomery igen viste sig.

Hans Ansigt var temmelig blegt og hans Underlæbe mere nedhængende end sædvanligt.

»Jeg kan hverken se eller høre noget til ham,« sagde han. »Det er faldet mig ind, at han maaske trænger til min Hjælp.« Han stirrede paa mig med sine udtryksløse Øjne. »Det var et stærkt Dyr,« sagde han. »Det ligefrem vred sin Lænke ud af Muren.«

Han gik hen til Vinduet, derpaa til Døren, og vendte sig saa om imod mig. »Jeg gaar ud for at se efter ham,« sagde han. »Her er en Revolver til, som De kan beholde. Sandt at sige er jeg noget ængstelig til Mode.«

Han tog Vaabenet frem, lagde det paa Bordet,

hvor jeg let kunde naa det, og gik derefter ud. Men han havde smittet mig med sin Uro. Jeg blev ikke siddende længe, efter at han var gaaet. Jeg tog Revolveren i Haanden og traadte hen i Døren.

Morgenluften var blikstille. Ikke det svageste Vindpust rørte sig, Havet laa som et Spejl, Himlen var skyfri og Strandbredden øde. Jeg følte mig trykket af denne Stilhed i min halvt spændte, halvt febrilske Tilstand.

Jeg forsøgte paa at fløjte, men Melodien døde hen af sig selv. Saa bandede jeg igen — for anden Gang den Morgen. Derpaa gik jeg hen til Hjørnet af Indhegningen og stirrede ind mod Land paa det grønne Krat, som havde opslugt Moreau og Montgomery. Hvornaar vilde de komme tilbage? Og hvorledes?

Saa viste der sig et langt Stykke oppe ad Strandbredden et lille graat Dyremenneske, som løb ned til Vandkanten og begyndte at plaske omkring i Vandet. Jeg slentrede tilbage til Døren, og saa atter til Hjørnet, og begyndte derpaa at gaa frem og tilbage ligesom en Skildvagt paa sin Post. En Gang standsede jeg ved at høre Montgomerys Stemme langt borte raabe: »Hal-lo! Mo-reau!« Smærterne i min Arm tog af, men den var brændende hed. Jeg var tørstig og følte, at jeg

havde Feber. Jeg holdt Øje med den fjærne Skikkelse, indtil den igen forsvandt. Mon Moreau og Montgomery aldrig vilde komme tilbage? Nu begyndte tre Søfugle at slaas om et eller andet strandet Bytte.

Saa hørte jeg langt borte bagved Indhegningen et Pistolskud. En lang Tavshed paafulgte, og saa lød der eet til. Derefter et hylende Skrig nærmere ved, og paany en uhyggelig Tavshed. Min Fantasi begyndte at plage mig. Derpaa knaldede pludselig et Skud tæt ved.

Forskrækket gik jeg hen til Hjørnet og fik Øje paa Montgomery; hans Ansigt var purpurrødt, hans Haar forpjusket og hans Benklæder revne itu for Knæene. Han saa dybt bestyrtet ud. Bagved ham kom Dyremanden M'ling luskende, og omkring M'lings Flab var der nogle ildevarslende brune Pletter.

»Er han kommen?« spurgte han.

»Moreau?« sagde jeg. »Nej.«

»Gud hjælpe os!« Han stønnede og snappede næsten krampagtigt efter Vejret. »Gaa ind igen,« sagde han og tog min Arm. »De er gale. De farer allesammen omkring, aldeles gale. Hvad kan der være hændt? Jeg ved det ikke. Jeg skal fortælle

Dem det Hele, naar jeg faar mit Vejr igen. Hvor er der noget Kognak?»

Han hinkede foran mig ind i Værelset og satte sig i Lænestolen. M'ling kastede sig ned lige udenfor Døren, hvor han laa og stønnede som en Hund. Jeg bragte Montgomery noget Kognak og Vand. Han sad og stirrede tomt hen for sig, mens han pustede ud. Efter nogle Minutters Forløb gav han sig til at fortælle mig, hvad der var sket.

Han havde fulgt deres Spor et Stykke Vej. I Begyndelsen var det tydeligt nok paa Grund af de nedtrampede og brækkede Grene i Krattet, de hvide Pjalter, som var revne af Pumaens Bandager, og hist og her Blodpletter paa Buskenes Blade. Han tabte imidlertid Sporet paa den stenede Jordbund hinsides Bækken, hvor jeg havde set Dyremennesket drikke, hvorefter han paa Maa og Faa vandrede mod Vest og raabte paa Moreau. Saa mødte han M'ling, der bar en let Økse i Haanden. M'ling havde ikke hørt noget til Historien med Pumaen; han havde været ude at hugge Brænde og havde hørt ham kalde. De gik saa videre sammen og raabte. To Dyremennesker kom luskende gennem Krattet og skævede til dem, med Fagter og et hemmelighedsfuldt Væsen, hvis Sælsomhed gjorde Montgomery forskrækket. Han raabte dem an, hvorpaa de flyg-

tede, som om de var sig en Brøde bevidst. Efter denne Hændelse holdt han op med at raabe, og da han endnu en Stund havde flakket om uden Maal og Med, besluttede han at besøge Hytterne.

Han fandt Kløften forladt.

Hans Skræk steg nu med hvert Minut, og han begav sig paa Hjemvejen. Saa mødte han de to Svine-Mænd, som jeg havde set danse Aftenen efter min Ankomst; de havde Blodpletter omkring Munden og var i høj Grad ophidsede. De kom løbende med Støj gennem Bregnerne og standsede med vilde Ansigter ved Synet af ham. Noget befippet knaldede han med Pisken, og øjeblikkeligt styrtede de løs paa ham. Aldrig før havde et Dyremenneske vovet det. Den ene jog han en Kugle gennem Hovedet, M'ling kastede sig over den anden, og de to trillede kæmpende om paa Jorden. M'ling fik Dyret under sig og satte Tænderne i dets Strube, hvorpaa Montgomery ogsaa skød det, mens det vred sig under M'lings Greb. Med nogen Vanskelighed fik han M'ling overtalt til at følge videre med ham.

Saa skyndte de sig tilbage til mig. Paa Vejen var M'ling pludselig styrtet ind i et Krat og havde jaget en lille Panther-Mand ud. Ogsaa denne Skabning havde været blodplettet og havde haltet af et Saar i Foden. Den var løbet et lille Stykke, men

havde derpaa rasende vendt sig om og sat sig til Modvæрге. Montgomery havde skudt den — til ingen Nytte, syntes det mig.

»Hvad betyder alt dette?« sagde jeg.

Han rystede paa Hovedet og skænkede sig et nyt Glas Kognak.

Syttende Kapitel.

Moreau findes.

Da jeg saa Montgomery skylle sin tredje Dosis Kognak ned, tog jeg mig den Frihed at skride ind. Han var allerede mere end halvt beruset. Jeg sagde ham, at der maatte være tilstødt Moreau noget Alvorligt, ellers vilde han nu være kommen hjem, og at vi maatte forvisse os om, hvori denne Katastrofe bestod. Montgomery gjorde nogle svage Indvendinger, men indrømmede tilsidst, at jeg havde Ret. Vi holdt Maaltid og begav os derefter alle tre paa Vej.

Det skyldes muligvis mit Sinds stærke Spænding den Gang, men den Dag i Dag staar denne Afmarsch ud i den stille Eftermiddags tropiske Hede ejendommeligt levende for mig. M'ling gik forrest med krogede Skuldre og sit underlige, sorte Hoved, der drejede sig med hurtige, pludselige Bevægelser, mens han spejdede omkring sig paa begge Sider af Vejen. Han var ubevæbnet.

Sin Økse havde han tabt under Sammenstødet med Svine-Mændene. Tænderne var hans Vaaben, dersom det kom til Kamp. Montgomery fulgte efter med dinglende Gang, Hænderne i Lommerne og nedslaaet Mine; han var i en Tilstand af beruset Gnavenhed ligeoverfor mig, fordi jeg ikke vilde lade ham faa mere Kognak. Jeg bar den venstre Arm i Bind — heldigvis var det den venstre — og havde min Revolver i den højre Haand.

Vi fulgte en smal Sti, som førte mod Nord-vest gennem Øens yppige Frodighed. Snart efter standsede M'ling og blev stiv over hele Kroppen, mens han lyttede. Den dinglende Montgomery var lige ved at løbe paa ham, men standsede saa ogsaa. Vi lyttede ivrigt og hørte inde mellem Træerne Lyden af Stemmer og Fodtrin, der kom nærmere.

»Han er død,« sagde en dyb, vibrerende Stemme.

»Han er ikke død, han er ikke død,« pjattede en anden.

»Vi har set det, vi har set det,« svarede flere Stemmer.

»Halløj!« brølede Montgomery med eet.
»Halløj der!«

»Gid Pokker havde Dem!« sagde jeg og greb fastere om min Pistol.

Der blev Stilhed; saa lød der en Bragen inde mellem den frodige Plantevækst, først her, saa der, og derefter kom et halvt Dusin Ansigter til Syne — sælsomme Ansigter, i hvilke der skinnede et sælsomt Lys. M'ling udstødte en brummende Lyd helt nede i Struben. Jeg fik Øje paa Abe-Manden — jeg havde allerede genkendt hans Stemme — og to af de hvidklædte, brune Væsener, som jeg havde set i Montgomerys Baad. Sammen med dem var de to spættede Dyr og den graa, modbydelige, krumryggede Skabning, som fremsagde Loven, med graa Haar hængende ned over Kinderne, svære graa Øjenbryn, og graa Lokker strittende ud over den midterste Aabning i dens skraanende Fjæs — et klodset Væsen uden rigtigt Ansigt, men med et Par underlige røde Øjne, som gloede nysgærrigt paa os mellem de grønne Buske.

En Tidlang var der ingen, der talte. Saa hikkede Montgomery: »Hvem sagde, at han var død?«

Abe-Manden saa til det haarede, graa Væsen med et brødefuldt Udtryk. »Han er død,« sagde dette Uhyre. »De har set det.«

Der var i ethvert Tilfælde ikke noget truende

ved denne lille Flok. De syntes rædselsslagne og forvirrede. »Hvor er han?« spurgte Montgomery.

»Derovre,« og det graa Væsen pegede.

»Er der en Lov nu?« spurgte Abe-Manden. »Skal det endnu være saadan og saadan? Er han virkelig død?« — »Er der en Lov?« gentog den hvidklædte Mand. — »Er der en Lov, du den Anden med Pisken? Han er død,« sagde det haarede, graa Væsen. Og de stod alle og gloede paa os.

»Prendick,« sagde Montgomery og vendte sit sløve Blik mod mig. »Han er død — det er jo tydeligt.«

Jeg havde staaet bagved ham under denne Samtale. Jeg begyndte at indse, hvorledes man maatte tage Situationen. Jeg traadte pludselig frem foran ham og opløftede min Røst: »Lovens Børn « sagde jeg, »han er ikke død.«

M'ling rettede sine skarpe Øjne mod mig. »Han har forandret sin Skikkelse — han har forandret sit Legeme,« vedblev jeg. »I nogen Tid vil I ikke faa ham at se. Han er dér« — jeg pegede opad — »hvor han kan holde Øje med jer. I kan ikke se ham, men han kan se jer. Frygt Loven.«

Jeg betragtede dem fast. De veg sky tilbage.
»Han er stor, han er god,« sagde Abe-Manden og kiggede frygtsomt op mellem Træernes tætte Løv.

»Og det andet Væsen?« spurgte jeg.

»Det Væsen, som blødte og løb og skreg og hylede — det er ogsaa dødt,« svarede den graa Skabning, stadig betragtede mig.

»Det var godt,« gryntede Montgomery.

»Den Anden med Pisken —« begyndte den graa Skabning.

»Hvad han?« spurgte jeg.

»Sagde, at han var død.«

Men Montgomery var endnu ædru nok til at forstaa min Bevæggrund til at benægte Moreaus Død. »Han er ikke død,« sagde han langsomt.
»Slet ikke død. Ikke mere død end jeg er.«

»Somme,« vedblev jeg, »har brudt Loven. De skal dø. Somme er allerede døde. Vis os nu, hvor hans gamle Legeme ligger — jeg mener det Legeme, som han har kastet fra sig, fordi han ikke længere har Brug for det.«

»Det er denne Vej, du Mand som gik ud i Søen,« sagde det graa Væsen.

Vi vandrede med disse seks Skabninger til Førere mellem de frodige Bregner og Slyngplanter og Træstammer mod Nordvest. Paa een Gang

hørte vi et Hyl og en Bragen mellem Grenene. og en lille, blegrød Menneskeskabning foer skrigende forbi. Lige i Hælene paa den kom et vildt, blodbesudlet Uhyre styrtende, som næsten var midt iblandt os, førend det kunde standse sin Fart. Det graa Væsen sprang til Side; M'ling foer snærende løs paa Uhyret, men ramtes af et Slag, som kastede ham bagover; Montgomery skød, men skød fejl, dukkede Hovedet, løftede Armen og vendte sig for at flygte. Jeg fyrede, men uden at standse Uhyret; jeg fyrede igen, lige ind i dets grimme Fjæs, og saa dets Ansigtstræk pludselig forsvinde. Min Kugle havde knust dets Ansigt. Alligevel sprang det forbi mig, greb fat i Montgomery, og styrtede saa hovedkulds om ved Siden af ham, holdende fast paa ham og trækkende ham med sig, mens det sprællede i Dødskampen.

Jeg stod alene tilbage sammen med M'ling, det døde Uhyre og den liggende Mand. Montgomery rejste sig langsomt over Ende og stirrede drukkent paa det dræbte Dyremenneske ved Siden af ham. Det gjorde ham mere end halvt ædru og han kom paa Benene, skønt med lidt Vanskelighed. Derpaa saa jeg det graa Væsen liste sig forsigtigt tilbage mellem Træerne.

»Se der,« sagde jeg og pegede paa det døde

Dyr. »Lever Loven ikke? Dette kommer af at bryde Loven.«

Han kiggede paa Liget. »Han sender den dræbende Ild,« sagde han med sin dybe Stemme; det var et Citat af Ritualet.

De Andre kom nu ogsaa til og gloede en Stund.

Til sidst vandrede vi videre og nærmede os Øens vestlige Side. Her stødte vi paa det søndergnavede og lemlæstede Lig af Pumaen, hvis Skulderblad var bleven knust af en Kugle, og omtrent tredive Alen længere borte fandt vi endelig, hvad vi søgte. Han laa med Ansigtet nedad paa en nedtrampet Plads i et Krat af Rør. Den ene Haand var næsten revet løs fra Armen, og hans sølvhvide Haar var tilsølet af Blod. Hans Hoved var bleven knust af Pumaens Lænker. De knækkede Rør under ham bar talrige Blodspor. Hans Revolver kunde vi ikke finde, skønt Montgomery vendte ham om.

*

*

*

Hjulpne af syv Dyremennesker — thi han var en svær Mand — bar vi ham tilbage til Indhegningen, idet vi af og til gjorde Holdt for at hvile os. Mørket var ved at falde paa. To Gange hørte vi usynlige Skabninger løbe hylende og skrigende forbi vor lille Skare, og een Gang viste det lille

blegrøde Dovendyr-Væsen sig, stirrede paa os og forsvandt igen. Men vi blev ikke mere angrebne. Ved Indhegningens Port forlod vore Ledsagere Dyrefolkene os; M'ling gik bort sammen med de Øvrige. Vi lukkede os ind, bar derefter Moreaus lemlæstede Lig ind i Gaarden og lagde det paa en Dynge Kvas.

Derefter gik vi ind i Arbejdsværelset og befriede alle de levende Væsener, vi fandt der, for deres Lidelser.

Attende Kapitel.

Montgomerys „blaa Mandag“.

Efter at have gjort dette, vasket os og spist, gik Montgomery og jeg ind i mit lille Værelse og begyndte for første Gang at drøfte vor Stilling alvorligt. Det var nu næsten Midnat. Han var saa godt som fuldstændigt ædru, men meget forvirret. Han havde i en mærkelig Grad staaet under Indflydelse af Moreaus Personlighed. Jeg tror ikke, at det nogensinde var faldet ham ind, at Moreau kunde dø. Denne Ulykke betød det samme som en pludselig Sammenstyrtning af de Sædvaner, der var blevne til en Del af hans Natur i de ti ensformige Aar eller mere, som han havde tilbragt her paa Øen. Han snakkede i uklare Udtryk, gav bagvendte Svar paa mine Spørgsmaal og hengav sig til vidtsvævende Betragtninger.

»Det er en asensdum Verden, vi lever i,« sagde han. »Sikken et Roderi det altsammen er! Jeg har jo slet ikke levet noget rigtigt Liv. Jeg

gad vide, hvornaar det skal begynde. I seksten Aar er jeg bleven kujoneret af Barnepiger og Skolelærere, der behandlede mig aldeles, som de havde Lyst — saa fem Aars Slæb og Slid med Lægevidenskaben i London — daarlig Mad, gement Logis, gemene Klæder, gemene Fornøjelser — saa gjorde jeg en Dumhed — ja, jeg vidste sgu ikke bedre — og saa maatte jeg pille af i en Fart til denne nederdrægtige Ø. Og her har jeg været i ti Aar! Hvad er Meningen med det Hele, Prendick? Er vi Mennesker kun Sæbebobler, som et Barn morer sig med?»

Det var vanskeligt at svare paa saadanne Lamentationer. »Hvad vi nu har at tænke paa,« sagde jeg, »er, hvordan vi skal slippe bort fra denne Ø.«

»Hvad Gavn kan vi have af at slippe bort? Jeg er et Udskud. Hvor skal jeg ty hen? De kan sagtens, Prendick. Stakkels gamle Moreau! Vi kan ikke lade ham ligge her for Lud og koldt Vand. Under de nuværende Omstændigheder Og desuden, hvad skal der blive af de Skikkeligere blandt Dyrefolkene?»

»Ja,« sagde jeg, »det kan vi besørge i Morgen. Jeg har tænkt paa, at vi jo kunde bruge det Kvas til Ligbaal og brænde hans Lig — og de andre

Væsener fra Arbejdsværelset Men hvordan vil det gaa med Dyrefolkene?»

»Det ved jeg ikke. De, der er lavede af Rovdyr, vil formodentlig tidligere eller senere bære sig ad som nogle Fæhoveder. Vi kan jo da ikke slaa dem allesammen ned for Fode. Kan vi vel? Det er formodentlig det, som Deres bløde Hjærte vilde foreslaa? Men de forandrer sig nok. De forandrer sig ganske sikkert.«

Saaledes snakkede han frem og tilbage uden at komme til nogen Afgørelse, indtil jeg tilsidst tabte Taalmodigheden. »For Fanden!« udbrød han til Svar paa en gnaven Bemærkning fra min Side. »Kan De da ikke indse, at jeg sidder værre i det end De?« Og han rejste sig op og hentede Kognaksflasken. »Drik,« sagde han, da han kom tilbage. »Drik, De snusfornuftige, blegnæbbede, hellige Atheist!«

»Nej, jeg gør ikke,« svarede jeg og holdt barskt Øje med hans Ansigt i Lampens gule Lys, mens han drak sig i en sluddervorn, ynkelig Tilstand. Jeg husker tydeligt, hvor inderligt led jeg var ved det Hele. Halvdrukken holdt han en Forsvarstale for Dyrefolkene og for M'ling. M'ling var det eneste Væsen, sagde han, som nogensinde virkeligt havde holdt af ham. Og saa fik han pludselig et Indfald.

»Fanden tage mig!« udbrød han, rejste sig vaklende og greb Kognaksflasken. En rent instinktmæssig Forstaaelse af, hvad han havde i Sinde, foer igennem mig som et Lyn. »De giver ikke det Dyr Spiritus!« sagde jeg, idet jeg sprang op og traadte henimod ham.

»Dyr!« gentog han. »De kan selv være et Dyr. Han drikker sin Snaps som et Kristenmenneske. Af Vejen, Prendick.«

»For Guds Skyld —« sagde jeg.

»Af Vejen!« brølede han og trak pludselig sin Revolver frem.

»Godt, som De vil,« svarede jeg og traadte til Side. Jeg havde halvvejs i Sinde at kaste mig over ham, idet han lagde Haanden paa Dørgrebet, men Tanken om min ubrugelige Arm afholdt mig derfra. »De har gjort Dem selv til et Dyr. Gaa De blot hen og søg Dyrenes Selskab.«

Han rev Døren op og stod med Ansigtet vendt halvt imod mig imellem det gule Lampelys og Maanens blege Skær; hans Øjehuler saa ud som sorte Klatter under hans korte, tykke Øjenbryn. »De er en højtidelig Stivstikker, Prendick, et dumt Asen! Altid er der noget, som De er bange for, eller noget, som De bilder Dem ind. Nu staar vi ved Begyndelsen til Enden. I Morgen

bliver jeg nødt til at skære Halsen over paa mig selv, men i Aften vil jeg have mig en Fandens gemytlig blaa Mandag.«

Han drejede sig om og gik ud i Maaneskinnet. »M'ling!« kaldte han. »M'ling, gamle Ven!«

Tre utydelige Skikkelser nærmede sig i det sølvklare Skær langsmed Randen af den graa Strandbred; den ene var en hvidklædt Skabning, de to Andre, der fulgte efter, saa ud som mørke Pletter. Derpaa saa jeg M'ling med sine krogede Skuldre komme rundt om Hjørnet af Huset.

»Drik,« raabte Montgomery. »drik, I Dyr! Drik og bliv til Mennesker. Jeg er, Fanden tage mig, klogere end Moreau! Han glemte dette her. Det er dette, som I har manglet. Drik, siger jeg jer!« Og svingende Flasken i Haanden løb han i et Slags hurtigt Trav mod Vest, og M'ling sprang frem imellem ham og de tre utydelige Skikkelser, som fulgte efter.

Jeg gik hen til Døren. Da Montgomery standse, var de allerede helt utydelige i Maanedisen. Jeg saa ham give M'ling en Slurk ren Kognak, og saa de fem Skikkelser smelte sammen til en ubestemt Klump. »Syng,« hørte jeg Montgomery raabe. »Syng allesammen: Fanden i Vold med

gamle Prendick! Det var Ret. Nu een Gang til: Fanden i Vold med gamle Prendick!»

Den mørke Gruppe opløste sig i fem enkelte Skikkelser, som langsomt drog bort henad den maanelyse Strandbred. Allesammen skraalede de i Munden paa hverandre, udhylede Forhaanelser af mig og gav paa alle mulige Maader de Følelser Luft, som denne nye Kognaksinspiration havde fremkaldt hos dem.

Lidt efter hørte jeg Montgomerys Stemme raabe langt borte: »Højre om!» og deres Brøl og Hyl trak sig efterhaanden ind i Skovens Mørke. Langsomt, meget langsomt, døde Larmen hen og der blev stille.

Natten laa nu atter i sin fredelige, straalende Skønhed. Det var meget klart i Vejret, og Fuldmaanen, som skinnede med stærk Glans paa den klare, blaa Himmel, sank nu ned mod Vest. Murens Skygge laa alenbred og kulsort for mine Fødder. Havet mod Øst var graat, mørkt og hemmelighedsfuldt, og mellem Søen og Skyggen glimtede og blinkede det graa Sand, der bestod af Obsidian og Krystaller, som en Strandbred af Diamanter. Bagved mig udsendte Lampen et varmt, rødt Lys.

Saa lukkede og laasede jeg Døren og gik ind

i Indelukket, hvor Moreau laa ved Siden af sine sidste Ofre — Jagthundene, Lamaen og nogle andre stakkels Dyr — med sit svære Ansigt, der var roligt selv efter hans frygtelige Død, og sine barske Øjne, som stod aabne og stirrede paa den døde, hvide Maane deroppe. Jeg satte mig paa Kanten af Afløbsrenden og begyndte at overveje mine Planer, med Blikket fæstet paa den uhyggelige Dynges Kvas med dens sølvhvide Lys og spøgelseagtige Skygger.

Næste Morgen vilde jeg samle nogle Levnedsmidler i Jollen, stikke Ild paa Ligbaalet her, og saa paany ro ud paa det øde, aabne Hav. Jeg følte, at der ingen Redning var for Montgomery — at han i Virkeligheden var halvvejs beslægtet med disse Dyrefolk og ikke egnede sig til at leve i det menneskelige Samfund. Jeg ved ikke, hvor længe jeg sad der og udkastede Planer. Det har formentlig varet omtrent en Timestid. Saa blev min Tankegang afbrudt ved, at Montgomery vendte tilbage til Egnen omkring Huset. Jeg hørte Hyl af mange Struber, forvirrede, jublende Raab, Hujen, Skraalen og ophidsede Hvin; de syntes at nærme sig Strandbredden og standse helt nede ved Vandkanten. Spektaklet steg og sank; jeg hørte tunge Slag og Brag af Træ, der splintredes, uden at det

dog den Gang foruroligede mig. Saa begyndte en uharmonisk Sang.

Mine Tanker gled tilbage til, hvorledes jeg skulde undfly. Jeg rejste mig op, hentede Lampen og gik ind i et Skur for at undersøge nogle Tønder, som jeg havde set der. Nogle Biskuitdaaser vakte min Nysgærrighed, og jeg aabnede en af dem for at se, hvad den indeholdt. I det samme fik jeg et Glimt at se af noget bagved mig — et rødt, flagrende Skær — og vendte mig hurtigt om.

Bagved mig laa Gaarden med skarpe Lys og sorte Slagskygger i Maanens Skær, og den Dynge af Brænde og Risknipper, hvorpaa Moreau og hans lemlæstede Ofre hvilede stablede oven paa hverandre. De syntes at kryste hverandre i et sidste, hævnghærrigt Livtag. Hans gabende Saar var sorte som Natten, og Blodet, der var sivet ned, laa i mørke Pøle paa Sandet. Derefter fik jeg Øje paa Aarsagen til Fantomet, uden dog at forstaa den: et rødt Lys, som kom og gik og dansede paa Muren ligeoverfor. Jeg troede, at det var et Gen-skær af min flimrende Lampe — hvilket senere viste sig at være en Fejltagelse -- og vendte mig igen til Forraadene i Skuret. Jeg vedblev at rode om iblandt dem, saa godt som en eenarmet Mand kunde, fandt adskillige nyttige Ting og lagde dem

til Side for at bære dem ned til Jollen i Morgen. Jeg kunde kun bevæge mig langsomt, og Tiden gik raskt. Snart begyndte Dagen at gry.

Sangen døde hen og gik over til en Skraalen, begyndte saa igen, men blev pludselig overdøvet af en stærk Tummel. Jeg hørte Stemmer raabe: »Mere, mere!« en Larm som af et Slagsmaal og pludselig et vildt Skrig. Støjen forandrede Karakter i saa høj Grad, at det tiltrak sig min Opmærksomhed. Jeg traadte ud i Gaarden og lyttede. Paa een Gang kom en Lyd, der skar gennem Forvirringen ligesom en Kniv — Knaldet af en Revolver.

Øjeblikkeligt foer jeg gennem mit Værelse hen til den lille Dør. Idet jeg gjorde det, hørte jeg nogle af Pakkasserne bagved mig glide ned med et Brag og en Klirren af Glas paa Skurets Gulv. Men jeg tog ingen Notits deraf. Jeg rev Døren op og saa ud.

Oppe paa Strandbredden ved Baadehuset brændte et Baal, der opsendte en Sky af Gnister mod det svage Daggry. Rundt om dette kæmpede en Masse sorte Skikkelser. Jeg hørte Montgomery raabe paa mit Navn og gav mig straks til at løbe henimod dette Baal med Revolveren i Haanden. Een Gang saa jeg det røde Glimt af Montgomerys Pistol fare ud tæt ved Jorden. Han maatte altsaa være

kastet omkuld. Jeg raabte af alle Kræfter og afyrede et Skud i Luften.

Jeg hørte nogen skrige: »Herren!« Den sorte, kæmpende Klump opløste sig i enkelte Individer, Baalet blussede stærkt op og sank saa sammen. Dyrefolkenes Flok flygtede for mig i pludselig panisk Skræk op ad Strandbredden. I min Ophidselse fyrede jeg efter dem, medens de forsvandt i Buskadset. Saa vendte jeg mig til den mørke Dyng, der laa paa Jorden.

Montgomery laa paa Ryggen med det haarede, graa Dyremenneske ovenpaa sig. Dyret var dødt, men klemte endnu Montgomerys Strube med sine krumme Kløer. Tæt ved laa M'ling med Ansigtet nedad og uden at røre sig; paa Halsen havde han et gabende Saar af et Bid og i Haanden Overdelen af den knuste Kognaksflaske. To andre Skikkelser laa tæt ved Baalet; den ene bevægede sig ikke, men den anden stønnede nu og da, løftede langsomt Hovedet og lod det falde igen.

Jeg greb fat paa det graa Væsen og trak det bort fra Montgomerys Legeme; dets Kløer flængede hans sønderrevne Jakke, mens jeg slæbte det til Side.

Montgomery var helt sort i Ansigtet og aandede næppe. Jeg stænkede Søvand i hans

Ansigt og lagde min sammenrullede Jakke under hans Hoved. M'ling var død. Det saarede Væsen ved Baalet — det var et Ulve-Menneske med et skægget, graat Ansigt — laa med Overkroppen paa det endnu glødende Træ; det arme Dyr havde faaet saa frygtelige Saar, at jeg af Medlidenhed straks skød det en Kugle gennem Hovedet. Det andet Dyr var en af de hvidklædte Okse-Mænd; han var ogsaa død.

Resten af Dyrefolkene var forsvundne fra Strandbredden. Jeg gik tilbage til Montgomery og knælede ved Siden af ham, mens jeg forbandede min Uvidenhed i Lægekunsten.

Baalet ved Siden af mig var sunket sammen, og kun nogle forkullede Bjælker, der glødede i den inderste Ende, og en graa Aske af Kvas var tilbage. Jeg forstod ikke, hvor Montgomery havde faaet Brænde fra til dette Baal. Saa lagde jeg Mærke til, at Dagen var ved at bryde frem. Himlen var bleven lysere, den nedgaaende Maane stod bleg og mat mod Dagens straalende Blaa. Mod Øst viste der sig en rød Stribe i Horisonten.

Da hørte jeg et dumpt Drøn og en hvislende Lyd bagved mig, saa mig om og sprang op med et Rædselsskrig. I Daggryets varme Skær saa jeg store Skyer af sort Røg vælde op fra Indelukket,

og gennem deres mørke Virvar skød flagrende Glimt af blodrøde Flammer. Saa fængede Straa-
taget. De bølgende Luer foer henover det skraa
Tag. En Ildtunge slikkede ud gennem Vinduet i
mit Værelse.

Jeg forstod straks, hvad der var sket. Jeg
huskede det Brag, jeg havde hørt. Da jeg var
styrtet ud for at hjælpe Montgomery, var jeg
kommen til at vælte Lampen.

Umuligheden af at redde noget fra Indheg-
ningen var indlysende. Mine Flugtplaner faldt mig
ind, og jeg drejede mig hurtigt om for at se, hvor
paa Lag de to Baade laa paa Strandbredden. De
var borte! To Økser laa paa Sandet ved Siden af
mig, Spaaner og Splinter var spredte rundt omkring.
og Baalets Aske laa sort og rygende i Daggryet.
Han havde brændt Baadene for at hævne sig paa
mig og forhindre os i at vende tilbage til det
menneskelige Samfund.

Et pludseligt, krampagtigt Raseri rystede hele
mit Legeme. Jeg følte mig næsten fristet til at
knuse hans taabelige Hoved, medens han laa hjælpe-
løs for mine Fødder. Men med eet bevægede han
den ene Haand, saa svagt, saa ynkeligt, at min
Harne forsvandt. Han stønnede og aabnede Øjnene
et Sekund.

Jeg knælede ned ved Siden af ham og løftede hans Hoved. Han aabnede Øjnene paany, stirrede i Tavshed paa Daggryet, og derpaa mødte hans Blik mit. Øjenlaagene faldt til igen. »Gør mig ondt,« sagde han lidt efter med en Kraftanstrængelse. Han syntes at forsøge paa at tænke. »Enden,« mumlede han, »Enden paa denne tossede Verden. Sikken et Roderi —«

Jeg lyttede. Hans Hoved faldt hjælpeløst om paa den ene Side. Jeg tænkte, at noget at drikke maaske kunde forfriske ham, men der var hverken noget at drikke eller noget at give ham det i. Pludselig syntes han at blive tungere. Mit Blod blev Is.

Jeg bøjede mig ned over hans Ansigt og lagde Haanden paa hans Bryst under hans sønderrevne Skjorte. Han var død. Og i det samme Øjeblik som han døde, hævede en hvidglødende Linie, den øverste Rand af Solen, sig hinsides den vidtstrakte Bugt, sendte sine Straaler henover Himlen og forvandlede det mørke Hav til et rullende Kaos af blændende Lys. Straaleskæret lagde sin Glans over hans fortrukne Ansigt.

Jeg lod forsigtigt hans Hoved synke ned paa den simple Pude, jeg havde lavet til ham, og rejste mig op. Foran mig laa det straalende, øde Hav, den frygtelige Ensomhed, hvor jeg allerede havde

lidt saa meget; bagved mig Øen, lydløs i den tidlige Morgen. Dyrefolkene var hverken til at høre eller se. Indelukket med dets Levnedsmidler og Ammunition brændte larmende, med pludselige, spillende Ildsluer, en stødvis Knalden og af og til et Brag. De tunge Røgskyer drev bort fra Strandbredden og rullede henover de fjærne Trætoppe henimod Kløften med Hytterne.

Nittende Kapitel.

Alene blandt Dyrefolkene.

Frem fra Buskadset traadte tre af Dyrefolkene med deres krogede Skuldre, fremstrakte Hoveder, vanskabte, kejtede Hænder og spørgende, fjendtlige Øjne. De nærmede sig med tøvende Bevægelser.

Jeg vendte mig om mod disse Folk; det var at tage Kampen op med Skæbnen, ganske ene og med en brækket Arm. I min Lomme havde jeg en Revolver med tre tomme Kamre. Blandt Spaanerne, der var spredte over Stranden, laa de to Økser, hvormed Baadene var blevne huggede i Stykker. Bagved mig begyndte Flodbølgerne at rulle ind over Sandet.

En modig Optræden var min eneste Redning. Jeg saa de fremrykkende Uhyrer fast ind i Øjnene. De undgik mit Blik og snusede med dirrende Næsebor efter Ligene, der laa bagved mig paa Strandbredden. Jeg gik nogle faa Skridt tilbage,

greb den blodplettede Pisk, som laa under Ulve-Mandens Legeme, og knaldede med den.

De standsede og gloede paa mig. »Hils,« sagde jeg. »Bøj jer!«

De nølede. Den Ene gjorde Mine til at bøje Knæ. Med Hjærtet i Halsen gentog jeg min Befaling og traadte frem imod dem. En knælede, og derpaa de to andre.

Jeg drejede mig og gik henimod Ligene, idet jeg dog stadig holdt Ansigtet vendt mod de tre knælende Dyremennesker, ligesom en Skuespiller, der gaar henover Scenen med Ansigtet vendt mod Publikum.

»De har brudt Loven,« sagde jeg og satte min Fod paa Lovsigemanden. »Derfor er de blevne dræbte. Selv Lovsigemanden. Selv den Anden med Pisken. Stor er Loven! Kom her og se.«

»Ingen kan undslippe,« sagde en af dem, idet han nærmede sig og betragtede Ligene.

»Ingen kan undslippe,« svarede jeg. »Derfor hør og gør, som jeg byder.« De rejste sig op og saa spørgende til hverandre.

»Bliv staaende der,« sagde jeg.

Jeg tog Økserne, hængte dem i Bindet om min Arm, vendte Montgomery om, stak hans Revolver til mig — der var endnu to Skud i den —

bøjede mig over ham for at lede og fandt et halvt Dusin Patroner i hans Lomme.

»Tag ham,« sagde jeg, idet jeg rejste mig op igen og pegede paa ham med Pisken. »Tag ham, bær ham ud i Søen og kast ham i Vandet.«

De nærmede sig, øjensynligt endnu bange for Montgomery, men mere bange for min knaldende, blodige Piskesnært, og efter nogen Famlen og Nølen, nogle Piskesmæld og Raab, løftede de ham varsomt, bar ham ned til Stranden og traadte plaskende ud i Havets blinkende Bølger. »Videre,« sagde jeg, »videre! — Bær ham langt ud.«

De vadede ud, indtil Vandet gik dem til Armhulerne; saa standsede de og saa paa mig. »Slip,« sagde jeg, og Montgomerys Lig forsvandt med et Plask. Det var, ligesom om der var noget, der klemte mit Bryst sammen. »Godt!« sagde jeg med halvkvalt Stemme, og de skyndte sig frygt-somt tilbage til Stranden, efterladende lange Strimer i det sølvklare Vand. I Vandkanten standsede de, drejede sig om og gloede ud over Søen, som om de ventede, at Montgomery straks vilde stige op igen for at hævne sig.

»Nu dem,« sagde jeg og pegede paa de andre Lig.

De tog sig vel i Agt for at komme i Nær-

heden af det Sted, hvor de havde kastet Montgomery i Vandet, men bar i Stedet derfor de fire døde Dyrefolk omtrent halvandet hundrede Alen langs med Strandbredden, førend de vadede ud og kastede dem i Søen.

Mens jeg holdt Øje med dem, da de bar M'lings lemlæstede Lig bort, hørte jeg lette Fodtrin bagved mig; jeg vendte mig hurtigt om og saa det store Hyæne-Svin omtrent en Snes Alen fra mig. Hans Hoved var bøjet, hans skinnende Øjne fæstede paa mig, og han havde knyttet sine vanskabte Hænder og holdt dem tæt ind til Kroppen. Da jeg vendte mig om, standsede han og blev staaende i en sammenkrøben Stilling med Blikket en Smule bortvendt.

Et Øjeblik stod vi saaledes Ansigt til Ansigt. Jeg lod Pisken falde og greb om Pistolen i min Lomme. Thi det var min Hensigt ved første gunstige Lejlighed at dræbe dette Dyr, det frygteligste af alle dem, der endnu var tilbage paa Øen. Maaske det ser ud som Forræderi, men det var alligevel min faste Beslutning. Jeg var langt mere bange for ham end for hvilkesomhelst andre to af Dyrefolkene. Hvis han beholdt Livet, vidste jeg, at mit Liv var truet.

Det tog mig vel en halv Snes Sekunder at fatte mig. Saa raabte jeg: »Hils! Bøj dig!«

Han viste Tænder og snærrede: »Hvem er du, at jeg skulde«

Jeg rev Revolveren op af Lommen, maaske med lidt for krampagtigt Hastværk, sigtede og fyrede hurtigt. Jeg hørte ham udstøde et Vræl, saa ham løbe til Siden og vende sig, vidste, at jeg havde skudt forbi, og spændte Hanen med min Tømmelfinger for at fyre paany. Men han styrtede allerede af Sted, idet han sprang hid og did, og jeg vovede ikke at risikere et Fejlskud til. Hvert Øjeblik skottede han til mig over sin Skulder. Han løb i en skraa Retning opad Strandbredden og forsvandt i de tætte, bølgede Røgskyer, som stadig vældede ud fra det brændende Indelukke. I nogen Tid blev jeg staaende og stirrede efter ham. Saa vendte jeg mig igen til mine tre lydige Dyrefolk og gav dem Tegn til, at de skulde slippe det Lig, som de endnu stod og holdt paa. Derefter gik jeg tilbage til det Sted ved Baalet, hvor Ligene havde ligget, og sparkede Sand henover det, indtil alle de brune Blodpøle var opsugede og skjulte.

Med en Haandbevægelse sendte jeg mine tre Slaver bort og gik op over Strandbredden ind i Krattet. Jeg bar min Pistol i Haanden og Pisken

tilligemed Økserne stukne ind i Bindet om min Arm. Jeg længtes efter at være alene for at tænke over den Stilling, hvori jeg nu befandt mig.

En frygtelig Omstændighed, som først netop begyndte at gaa op for mig, var, at paa hele Øen var der nu ikke et sikkert Sted, hvor jeg kunde være alene og trygt kunde hvile eller sove. Jeg havde samlet Kræfter i en forbavsende Grad siden min Ankomst til Øen, men jeg var endnu tilbøjelig til at blive nervøs og synke sammen under stærkt Tryk. Jeg følte, at jeg burde gaa tværs igennem Øen, sætte mig paa en god Fod med Dyrefolkene og sikre mig deres Tillid. Men Modet svigtede mig. Jeg vendte tilbage til Stranden, drejede mod Øst forbi det brændende Indelukke og styrede Kaasen mod et Sted, hvor en lav Odde af Koralsand løb ud mod Revet. Her kunde jeg sætte mig ned og tænke, med Ryggen til Havet og Ansigtet vendt mod eventuelle Forsøg paa Overrumpling. Og der sad jeg med Hovedet støttet paa Knæene, mens Solen brændte paa min Isse, og Frygten voksede i mit Indre, mens jeg spekulerede paa, hvorledes jeg skulde opholde Livet, indtil Frelsens Time slog — hvis jeg da nogensinde blev frelst. Jeg søgte at overskue hele Situationen saa roligt jeg kunde,

men det var umuligt at holde Sindsbevægelserne ude af Spillet.

Jeg begyndte at tænke paa Grunden til Montgomerys Fortvivlelse. »De forandrer sig nok,« havde han sagt. »De forandrer sig ganske sikkert.« Og Moreau — hvad var det, Moreau sagde? »Dyret i dem er haardnakket og vokser Dag for Dag frem igen« Saa faldt Hyæne-Svinet mig ind. Jeg følte mig overbevist om, at dersom jeg ikke dræbte dette Uhyre, vilde det dræbe mig Lovsige- manden var død — desværre! Og nu vidste de, at vi med Piskene kunde dræbes ligesom de selv

Stirrede de allerede paa mig ud fra de grønne Masser af Bregner og Palmer histovre — og ventede, indtil jeg kom indenfor deres Rækkevidde? Lagde de Raad op imod mig? Hvad sagde Hyæne-Svinet til dem? Min Fantasi ledte mig ud i en Sump af ubestemt Rædsel.

Mine Tanker forstyrredes af en Skrigen af Søfugle, der flokkedes om en mørk Genstand, som Bølgerne havde skyllet op paa Stranden tæt ved Indhegningen. Jeg vidste, hvad denne Genstand var, men jeg havde ikke Mod til at gaa tilbage og jage dem bort. Jeg begyndte at gaa langsmed Strandbredden i den modsatte Retning i den Hensigt at gaa rundt om Øens østlige Hjørne og saa-

ledes nærme mig Kløften med Hytterne uden at behøve at gennemskære Krattet, hvor jeg var udsat for mulige Baghold.

Da jeg havde fulgt Strandbredden omtrent en halv Fjerdingvej, fik jeg Øje paa et af mine tre Dyremennesker, som traadte ud fra Krattet og kom henimod mig. Mine egne Fantasier havde nu gjort mig saa nervøs, at jeg øjeblikkeligt trak Revolveren frem. Selv Væsenets forsonlige Fagter afvæbnede mig ikke.

Tøvende kom det nærmere. »Gaa bort,« raabte jeg. Der var i dette Væsens krybende Holdning noget, der stærkt mindede om en Hund. Det trak sig lidt tilbage, akkurat som en Hund, der faar Ordre til at gaa hjem, studsede derpaa og saa bøn-faldende paa mig med sine brune Hundeøjne. »Gaa bort,« gentog jeg. »Kom mig ikke nær.«

»Maa jeg ikke komme dig nær?« sagde Væsenet.

»Nej. Gaa bort,« vedblev jeg og smældede med min Pisk. Saa tog jeg Pisken mellem Tænderne og bukkede mig ned efter en Sten, og denne truende Bevægelse jog Væsenet bort.

Saaledes naaede jeg uden Ledsager Dyrefolkenes Kløft, skjulte mig blandt de Planter og Rør, der skilte denne Klippespalte fra Havet, og holdt Øje med dem, der viste sig, idet jeg stræbte

af deres Fagter og Udseende at danne mig en Mening om, hvilket Indtryk Moreaus og Montgomerys Død og Ødelæggelsen af Smærtens Hus havde gjort paa dem. Nu ved jeg, hvor taabelig min Fejghed var. Havde jeg vist mig ligesaa modig som om Morgenens og ikke ladet Grublerierne i Ensomheden nedbryde min Kækhed, kunde jeg have grebet Moreaus herreløse Scepter og hersket over Dyrefolkene. Men nu forspildte jeg selv Lejligheden og sank ned til at være slet og ret Fører blandt mine Ligestillede.

Ved Middagstid kom nogle af dem og satte sig paa Hug i det varme Sand for at sole sig. Sultens og Tørstens bydende Stemmer overdøvede nu min Frygt. Jeg traadte frem fra Buskadset og gik med Revolveren i Haanden ned mod disse siddende Skikkelser. En af dem — en Ulve-Kvinde — vendte Hovedet og gloede paa mig, og derefter gjorde de Andre det samme. Ingen gjorde Mine til at rejse sig eller hilse mig. Jeg følte mig for svag og for træt til at hævde min Overlegenhed mod saa mange og lod Øjeblikket glide mig ud af Haanden.

»Jeg trænger til Føde,« sagde jeg i en næsten undskyldende Tone, idet jeg traadte nærmere.

»Der er Føde i Hytterne,« sagde en Okse-Vildsvine-Mand dorskt og uden at se paa mig.

Jeg gik forbi dem og ned i den næsten forladte Kløfts Skygge og Stank. I en tom Hytte gjorde jeg mig tilgode med nogle Frugter, og derpaa anbragte jeg nogle tilsølede og halvraadne Grene og Kæppe som en Barrikade foran Aabningen og lagde mig med Ansigtet mod denne og Haanden paa Revolveren; de sidste tredive Timer havde udtømt mine Kræfter, det trætte Legeme forlangte sin Ret, og jeg lod mig synke hen i en let Slummer, stolende paa, at dersom nogen fjærnede den skrøbelige Forhindring, som jeg havde bygget, vilde det gøre tilstrækkelig Støj til at redde mig fra en Overrumpling.

Tyvende Kapitel.

Dyrefolkenes Tilbagefald.

Paa denne Maade blev jeg en af Dyrefolkene paa Doktor Moreaus Ø. Da jeg vaagnede igen, var det mørkt rundt omkring mig. Min forbundne Arm gjorde ondt. Jeg satte mig over Ende uden i Begyndelsen rigtigt at vide, hvor jeg var. Jeg hørte Stemmer tale sammen udenfor. Derpaa saa jeg, at min Barrikade var forsvunden, og at der ikke længere var noget, der spærrede Aabningen til Hytten. Min Revolver var endnu i min Haand.

Jeg hørte noget drage Aande og saa noget krybe sammen tæt ved Siden af mig. Jeg holdt Vejret og søgte at skælne, hvad det var. Det begyndte at bevæge sig, langsomt men uden at standse. Derpaa gled noget Blødt, Varmt, Fugtigt henover min Haand.

Alle mine Muskler trak sig sammen. Jeg rev Haanden til mig. Jeg vilde udstøde et Rædselskrig, men det kvaltes i min Strube. Saa kom jeg

imidlertid til Forstaaelse af, hvad der var sket — akkurat saa meget, at jeg kunde standse min Finger, der allerede laa paa Revolverens Aftrækker.

»Hvem er det?« hviskede jeg hæst, stadig pegende med Revolveren henimod Væsenet.

»Mig, Herre.«

»Hvem er du?«

»De siger, at der er ingen Herre nu. Men jeg ved det bedre, jeg ved det bedre. Jeg kastede Ligene i Vandet, o du som gaar ud i Søen — Ligene af dem, du dræbte. Jeg er din Slave, Herre.«

»Var det dig, jeg mødte nede paa Stranden?« spurgte jeg.

»Det var mig, Herre.«

Denne Skabning var mig øjensynligt tro, thi den kunde jo have overfaldet mig, medens jeg sov. »Det er godt,« sagde jeg og strakte Haanden ud til et nyt slikkende Kys. Saa begyndte det at gaa op for mig, hvilken Gavn jeg kunde have af dens Nærværelse, og mit Mod steg. »Hvor er de Andre?« spurgte jeg.

»De er gale. De er Tosser,« sagde Hunde-Manden. »De sidder nu histovre og taler sammen. De siger: »Herren er død; den Anden med Pisken er død. Han, som gik ud i Søen, er — hvad vi

er. Vi har ingen Herre, ingen Piske, intet Smærtens Hus mere. Det er forbi. Vi elsker Loven, og vi vil holde den; men der er ingen Smærte, ingen Herre, ingen Piske mere i al Evighed.» Saaledes taler de. Men jeg ved det bedre, Herre, jeg ved det bedre.»

Jeg følte ud i Mørket og klappede Hunde-Manden paa Hovedet. »Det er godt,« sagde jeg igen.

»Snart vil du dræbe dem alle,« sagde Hunde-Manden.

»Snart,« svarede jeg, »vil jeg dræbe dem alle — naar visse Dage er gaaede og visse Ting er hændte. Hver eneste af dem vil blive dræbt med Undtagelse af dem, som du mener bør skaanes.»

»Hvem Herren ønsker at dræbe, ham dræber Herren,« sagde Hunde-Manden i en vis tilfreds Tone.

»Og for at deres Synder kan forøges,« sagde jeg, »saa lad dem leve i deres Daarskab, indtil Tidens Fylde kommer. Lad dem ikke faa at vide, at jeg er Herren.«

»Hvad Herren vil, er det Rigtige,« svarede Hunde-Manden med sit Hundebloods beredvillige Takt.

»Men een har syndet,« sagde jeg. »Ham vil

jeg dræbe, første Gang jeg træffer ham. Naar jeg siger til dig: »Ham er det,« saa kast dig over ham. — Og nu vil jeg gaa hen til de Mænd og Kvinder, som er forsamlede.«

Et Øjeblik blev Hyttens Døraabning formørket af Hunde-Manden, idet han traadte ud. Derpaa fulgte jeg efter og stod nu næsten paa det samme Sted, hvor jeg havde staaet, den Gang jeg hørte Moreau og hans Jagthund forfølge mig. Men nu var det Nat, hele den stinkende Kløft omkring mig var bælmørk, og udenfor den saa jeg ikke en grøn, sollys Skraaning, men et rødt Baal, foran hvilket skrutryggede, groteske Skikkelser bevægede sig hid og did. Længere borte stod Skovtykningen som en kompakt sort Masse, og Grenene, der dannede dens øverste Rand, saa ud som sorte Kniplingsfrynser. Maanen steg netop op over Kløftens Rand, og henover dens Skive bølgede, som en Skraabjælke over et Vaabenskjold, den Dampsøjle, der bestandig strømmede op fra Øens Fumaroler.

»Gaa ved Siden af mig,« sagde jeg til Hunde-Manden, idet jeg samlede mit Mod, og Side om Side gik vi henad den smalle Sti, uden at tage synderlig Notits af de utydelige Skikkelser, som kiggede efter os ud fra Hytterne.

Ingen af dem, der sad omkring Baalet, gjorde Mine til at hilse mig. De Fleste af dem ignorerede mig paa en demonstrativ Maade. Jeg saa mig om efter Hyæne-Svine-Manden, men han var der ikke. I alt sad en Snes Stykker af Dyrefolkene paa Hug og stirrede ind i Baalet eller passiarede med hverandre.

»Han er død, han er død, Herren er død,« lød Abe-Mandens Stemme til højre for mig. »Smærtens Hus — der gives ikke noget Smærtens Hus.«

»Han er ikke død,« sagde jeg med høj Røst. »Selv i dette Øjeblik iagttager han os.«

Dette forbløffede dem. Tyve Par Øjne vendte sig imod mig.

»Smærtens Hus er forsvundet,« sagde jeg. »Men det vil komme igen. I kan ikke se Herren. Men selv i dette Øjeblik lytter han histoppe.«

»Det er sandt, det er sandt!« sagde Hunde-Manden.

Min Sikkerhed gjorde dem noget urolige. Et Dyr kan være baade glubskt og snedigt, men kun et rigtigt Menneske kan lyve. »Manden med den forbundne Arm fortæller en sælsom Ting,« sagde en af Dyrefolkene.

»Jeg siger jer, at saadan er det,« svarede jeg.

»Herren og Smærtens Hus vil komme igen. Ve den, som bryder Loven!«

De saa nysgærrigt til hverandre. Med fremkunstlet Ligegyldighed begyndte jeg dovent at hakke i Jorden foran mig med min Økse. Jeg lagde Mærke til, at de betragtede de dybe Huller, som jeg huggede i Grønsværet.

Saa kom Satyren med en tvivlende Bemærkning; jeg svarede ham, hvorpaa et af de spættede Væsener gjorde Indvendinger, og en livlig Diskussion begyndte rundt om Baalet. Med hvert Minut følte jeg mere og mere, at jeg for Øjeblikket var i Sikkerhed. Jeg talte nu uden den Snappen efter Vejret, som skyldtes min stærke Spænding, og som i Begyndelsen havde generet mig. I Løbet af en Times Tid lykkedes det mig at overbevise adskillige af Dyrefolkene om Sandheden af, hvad jeg forsikrede, og gøre Størstedelen af de Øvrige tvivlraadige. Jeg holdt skarpt Udkig efter min Fjende Hyæne-Manden, men han viste sig ikke. Nu og da kunde en mistænkelig Bevægelse faa mig til at fare op, men min Tillidsfuldhed voksede hurtigt. Efterhaanden som Maanen begyndte at gaa ned, gav mine Tilhørere sig til at gabe — hvorved de viste de mærkværdigste Tænder i det hendøende Baals Skær — og een for een trak de

sig tilbage til Hulerne i Kløften. Og jeg gik med dem, thi jeg frygtede Stilheden og Mørket og vidste, at jeg var sikrere, naar jeg var sammen med flere af dem, end med een enkelt.

Paa denne Maade begyndte den længste Del af mit Ophold paa Doktor Moreaus Ø. Men fra den Nat og indtil Enden kom, hændte der kun een Ting, som er værd at fortælle, iblandt en Mængde smaa, ubehagelige Oplevelser og en uafsladelig, oprivende Uro. Jeg foretrækker derfor slet ikke at berette noget om dette Tidsrum, men kun fortælle denne ene Hovedbegivenhed i de ti Maaneder, jeg levede i fortroligt Samliv med disse halvt menneskelige Dyr. Der er meget, som er fast indprentet i min Erindring, og som jeg kunde nedskrive — Ting, som jeg med Glæde vilde give min højre Haand for at kunne glemme. Men de kan ikke hindre mig i at fortælle min Historie. Naar jeg nu ser tilbage paa hin Tid, undrer det mig, hvor hurtigt jeg vænnede mig til disse Uhyrers Skikke og genvandt min Tillidsfuldhed. Naturligvis havde jeg nogle Stridigheder med dem og kan endnu den Dag i Dag fremvise Mærker af deres Tænder, men de fik snart en gavnlig Respekt for min Behændighed i at kaste med Sten og for min Økses Hug. Og Hunde-Mandens Troskab var

mig til uhyre Gavn. Det viste sig, at deres simple sociale Rangstige væsentligst var baseret paa Ævnen til at tilføje smærtelige Saar. Og jeg tør med Sandhed sige — uden Forfængelighed, haaber jeg — at jeg indtog en ret fremragende Stilling iblandt dem. Et Par af dem, hvem jeg under forskellige Stridigheder havde tilføjet temmelig drøje Skrammer, bar Nag til mig, men det gav sig hovedsageligt Luft bag min Ryg og i en sikker Afstand for mine Kastevaaben.

Hyæne-Manden undgik mig, og jeg var altid paa Udkig efter ham. Min uadskillelige Kammerat, Hunde-Manden, hadede og frygtede ham i højeste Grad, og jeg tror virkelig, at dette laa paa Bunden af Dyrets Hengivenhed for mig. Det blev mig hurtigt klart, at det nævnte Uhyre havde smagt Blod og havde fulgt Leopard-Mandens Eksempel. Han lavede sig et Leje et eller andet Sted i Skoven og levede i Ensomhed. Een Gang forsøgte jeg paa at overtale Dyrefolkene til at jage ham, men jeg havde ikke den fornødne Avtoritet til at faa dem til at arbejde sammen med et bestemt Formaal. Atter og atter søgte jeg at nærme mig hans Hule og overrumple ham, men han var mig altid for snild; han saa eller lugtede mig og slap bort. Men han gjorde til Gengæld hver Sti i Skoven

farlig for mig og mine Venner med sine lumske Baghold. Hunde-Manden vovede næppe at vige fra min Side.

I den første Maanedes Tid var Dyrefolkene ret menneskelige, i Sammenligning med deres senere Tilstand, og jeg nærede endogsaa ret venlige Følelser for et Par af dem foruden min Hunde-Mand, eller kunde dog i det mindste finde mig i deres Selskab. Det lille blegrøde Dovendyr fattede en ejendommelig Hengivenhed for mig og fulgte mig, hvor jeg gik og stod. Abe-Manden derimod kedede mig. I Kraft af, at han ogsaa havde fem Fingre, gjorde han Fordring paa at være min Ligemand og pjattede bestandig det skamløseste Vrøvl til mig. Der var for Resten noget ved ham, som morede mig en Smule: han havde et fantastisk Greb paa at lave nye Ord. Jeg tror, han bildte sig ind, at det at fremplapre Ord uden Mening var den rette Maade at benytte sine Tale-gaver paa. Han kaldte det »store Tanker« til Forskel fra »smaa Tanker«, hvorved han forstod Livets fornuftige dagligdags Interesser. Dersom jeg nogensinde gjorde en Bemærkning, som han ikke forstod, priste han den i høje Toner, bad mig gentage den, lærte den udenad og gik hen og fremsagde den — med et galt Ord hist og her —

for alle de skikkeligere Dyrefolk. Hvad der var ligefremt og forstaaeligt, brød han sig ikke om. Jeg opfandt nogle højst mærkværdige »store Tanker« til hans specielle Brug. Nu er jeg af den Anskuelse, at han var den taabeligste Skabning, jeg nogensinde har truffet paa; han havde paa den vidunderligste Maade udviklet den særligt menneskelige Enfoldighed uden at miste den mindste Smule af en Abes naturlige Fjollethed.

Saaledes gik det, som sagt, i de første Uger af mit ensomme Liv blandt disse Dyr. I denne Tid overholdt de de Sædvaner, som Loven paa-bød, og opførte sig i det Hele taget passende. Een Gang fandt jeg endnu en sønderreven Kanin — jeg er sikker paa, at det var en Bedrift af Hyæne-Svinet — men det var ogsaa alt, hvad der hændte. Henimod Maj lagde jeg imidlertid for første Gang tydeligt Mærke til en stigende Forskel mellem deres Ord og deres Opførsel, en stigende Vanskelighed ved at frembringe artikulerede Lyde, en stigende Utilbøjelighed til at tale. Min Abes Mands Pjatten blev vidtløftigere, men mindre og mindre forstaaelig og mere og mere abeagtig. Nogle af de andre syntes fuldstændigt at miste Talens Brug, skønt de den Gang endnu forstod, hvad jeg sagde til dem. Kan Læseren tænke sig

et Sprog, der en Gang har været tydeligt og bestemt, blive udvisket og uklart, miste Form og Indhold og atter blive til meningsløse Lydkomplekser? Og det var forbunden med større og større Vanskelighed for dem at gaa i oprejst Stilling. Skønt de øjensynligt skammede sig over sig selv, greb jeg nu og da en eller anden af dem i at gaa paa Hænder og Fødder, fuldstændigt ude af Stand til igen at antage en menneskelig Holdning. De tog mere kejtet paa de Genstande, som de greb fat paa; at labe i Stedet for at drikke, at gnave i Stedet for at spise blev Dag for Dag almindeligere. Jeg forstod tydeligere end nogensinde før, hvad Moreau havde sagt om, at »Dyret i dem var haardnakket«. De faldt tilbage, og det meget hurtigt.

Nogle af dem — jeg lagde med en vis Forbavselse Mærke til, at alle de, der gik i Spidsen, var Kvinder — begyndte at ringeagte Paabuddet om Velanstændighed — for Størstedelen med fuldt Overlæg. Andre gjorde endogsaa offentlige Attentater paa det anerkendte Monogami. Det var tydeligt, at Lovens Tradition var ved at miste sin Kraft; men jeg vil ikke gaa nærmere ind paa dette ubehagelige Æmne. Min Hunde-Mand gled lidt efter lidt igen tilbage til at være Hund; Dag

for Dag biev han mere stum, firbenet og lodden. Jeg lagde næppe Mærke til Overgangen, førend Kammeraten ved min højre Haand var bleven til en luskende Hund ved min Side. Efterhaanden som Skødesløsheden og Opløsningen greb om sig fra Dag til Dag, blev Hulerne, som aldrig havde været synderligt hyggelige, saa modbydelige, at jeg forlod dem, gik tværs Øen og byggede mig en Hytte af Grene iblandt de sværtede Ruiner af Moreaus Indhegning. Jeg vidste, at en Erindring om Smærte endnu gjorde, at man paa dette Sted var mest i Sikkerhed for Dyrefolkene.

Det vilde være umuligt at give en nøjagtig Beretning om hvert enkelt Stadium af disse Uhyrers Tilbagefald; at fortælle, hvordan deres Lighed med Mennesker Dag for Dag forsvandt; hvorledes de opgav at tilhyle og indsvøbe sig og tilsidst bortkastede hver eneste Pjalt Tøj; hvordan Haaret begyndte at gro paa de blottede Lemmer; hvordan deres Pander trak sig tilbage og deres Underansigter blev fremstaaende. Forandringen var langsom, men ustandselig. For dem selv saa vel som for mig foregik den uden bratte og overraskende Overgange. Jeg bevægede mig endnu i Sikkerhed iblandt dem, fordi intet Stød under deres Gliden nedad Skraaplanet havde antændt den voksende

Ladning af dyriske Sprængstoffer, som Dag for Dag fordrev deres menneskelige Egenskaber.

Men jeg begyndte at frygte for, at Sprængningen nu maatte komme snart. Min St. Bernhards-hund fulgte mig til Indhegningen, og dens Vagtsomhed gjorde det undertiden muligt for mig at faa en nogenlunde fredelig Søvn. Det lille blegrøde Dovendyr blev sky, forlod mig og krøb atter tilbage til sit naturlige Liv i Træernes Grene. Vi befandt os netop i den Tilstand af Ligevægt, som vilde herske i en af disse »lykkelige Familier«, som Dyretæmmere fremviser i Bure, dersom Dyretæmmeren forlod det for bestandigt.

Naturligvis sank disse Væsener ikke ned til saadanne Dyr, som Læseren kan se i en enhver zoologisk Have — til almindelige Bjørne, Ulve, Tigere, Okser, Svin og Aber. Der var stadig noget ejendommeligt ved dem alle; i hver af dem havde Moreau blandet forskellige Dyr sammen; een var maaske væsentligst bjørneagtig, en anden væsentligst katteagtig, en tredje væsentligst okseagtig, men i dem alle var der indpodet noget af andre Skabninger, og Resultatet deraf var, at en Slags almindelig Dyriskhed kom til Syne gennem hver enkelts særlige Anlæg. Og endnu hændtes det nu og da, at jeg overraskedes ved at finde forsvindende

Rester af Menneskelighed hos dem — for Eksempel en momentan Tilbagevenden af Taleævnens, en uventet Behændighed i Brugen af Forpoterne, eller et ynkeligt Forsøg paa at gaa oprejst.

Ogsaa jeg maa være undergaaet en sælsom Forandring. Mine Klæder hang om mig som gule Pjalter, gennem hvis Rifter den vejrbidte Hud viste sig. Mit Haar blev langt og forpjusket. Man har sagt mig, at mine Øjne den Dag i Dag er ejendommeligt skinnende og har et underligt hurtigt og rastløst Blik.

I Begyndelsen tilbragte jeg Dagen paa den sydlige Strand, spejdende efter et Skib — under Forhaabninger og Bønner om at faa et Skib at se. Jeg gjorde Regning paa, at den lille Skonnert »Lykken« vilde vende tilbage, naar Aaret var omme, men den kom aldrig. Fem Gange saa jeg Sejl og tre Gange Røg, men aldrig lagde et Skib bi ved Øen. Jeg havde bestandig et Baal parat, men dette er uden Tvivl bleven forklaret som et vulkansk Udbrud.

Først i September eller Oktober begyndte jeg at tænke paa at bygge en Flaade. Imidlertid var min Arm kommen sig, saa at jeg igen kunde bruge begge Hænder. I Begyndelsen blev jeg helt forskrækket over min egen Hjælpeløshed. Jeg

havde aldrig i mit Liv givet mig af med Tømmerhaandværket eller lignende Arbejde, og jeg tilbragte mange Dage med at prøve paa at tilhugge og sammenbinde Træstammer. Reb havde jeg ingen af, og jeg kunde ikke finde noget, som kunde erstatte det; ingen af de talrige Slyngplanter syntes mig bøjelig eller stærk nok, og til Trods for alle de videnskabelige Brokker, jeg havde i mit Hoved, kunde jeg ikke hitte paa noget Middel til at gøre dem brugbare. Jeg tilbragte over fjorten Dage med at rode om mellem de sværtede Ruiner i Indhegningen og paa Strandbredden, hvor Baadene var blevne brændte, og søge efter Søm og andre Metalstumper, som kunde være mig til Nytte. Nu og da kom en eller anden af Dyrefolkene og gloede paa mig, men naar jeg kaldte paa dem, sprang de altid bort. Saa kom der en Periode med Tordenvejr og voldsomme Regnbyger, som i høj Grad sinkede mig i mit Arbejde, men endelig blev Flaaden da færdig.

Jeg var henrykt over den. Men med en vis Mangel paa praktisk Sans, som altid har været min Ulykke, havde jeg bygget den en Fjerdingsvej eller mere fra Havet, og førend jeg havde faaet slæbt den ned til Stranden, var den gaaet i Stumper og Stykker. Maaske var det en Lykke for mig, at

jeg ikke kom til at sætte den i Søen. Men den Gang følte jeg mig saa fortvivlet over dette fejlslagne Haab, at jeg i nogle Dage sad helt sløv paa Strandbredden, stirrede paa Vandet og tænkte paa at dø.

Men det var dog ikke min Hensigt at tage Livet af mig selv, og der hændte da ogsaa en Begivenhed, som paa en Maade, der ikke var til at misforstaa, advarede mig imod den Taabelighed at lade Dagene gaa saaledes — thi hver Dag voksede Faren for et Overfald fra Dyrenes Side. Jeg laa en Dag i Skyggen af Indhegningens Mur og stirrede ud over Havet, da jeg med eet foer op ved at føle noget Koldt røre ved min Hæl; jeg drejede mig om og opdagede det lille bleg-røde Dovendyr, som med plirende Øjne saa mig ind i Ansigtet. Det lille Væsen havde for længe siden mistet Taleævnens og de hurtige Bevægelser, dets stride Haarvækst blev Dag for Dag tættere og dets stumpede Kløer skævere. Da det saa, at det havde vakt min Opmærksomhed, udstødte det en stønnende Lyd, gik et lille Stykke Vej henimod Buskadset og skottede saa tilbage til mig.

Straks forstod jeg ikke dets Mening, men lidt efter faldt det mig ind, at det vilde have, at jeg skulde følge efter det, og dette gjorde jeg da ogsaa

tilsidst — langsomt, thi Vejret var varmt. Da Dyret naaede Træerne, krøb det op i dem, thi det havde lettere ved at bevæge sig blandt de svajende Slyngplanter end paa Jorden.

Paa et Sted, hvor Græsset var nedtrampet, fik jeg pludselig Øje paa en uhyggelig Gruppe. Min St. Bernhardshund laa død paa Jorden, og tæt ved dens Lig sad Hyæne-Svinet sammenkrøben, flængede med sine vanskabte Kløer i det bævrende Kød, gnavede af det og snærrede af Henrykkelse. Da jeg traadte nærmere, hævede Uhyret sine funklende Øjne op mod mine, dets Læber trak sig dirrende tilbage og blottede dets blodige Tænder, og det knurrede truende. Det var ikke bange, skammede sig heller ikke; det sidste Spor af Menneskelighed var forsvundet. Jeg gik endnu et Skridt frem, standsede, og trak min Revolver op af Lommen. Endelig stod jeg Ansigt til Ansigt med min Fjende.

Dyret syntes ikke at tænke paa Flugt. Det lagde Ørene tilbage, rejste Børster og krøb sammen. Jeg sigtede imellem dets Øjne og fyrede. Men i samme Øjeblik sprang det lige løs paa mig og væltede mig over Ende som en Kegle. Det greb fat i mig med sin vanskabte Haand og slog mig i Ansigtet. I sit Spring faldt det ovenpaa mig, saa

at jeg kom til at ligge under dets Bagkrop, men heldigvis havde jeg ramt, hvor jeg sigtede, og det døde næsten øjeblikkeligt. Jeg krøb frem under dets modbydelige Krop, rejste mig skælvende og stirrede paa Uhyret, der vred sig i Dødskampen. Nu var i det mindste den Fare overstaaet. Men jeg vidste helt vel, at dette kun var det første af en Række Tilbagefald, som før eller senere maatte komme.

Jeg brændte begge Ligene paa et Baal af Kvas. Jeg indsaa nu aldeles tydeligt, at hvis jeg ikke forlod Øen, var min Død kun et Tidsspørgsmaal. Det var nu kommen saa vidt, at Dyrene, med Undtagelse af eet eller to, havde forladt Kløften og lavet sig Lejer, hvert efter sin Lyst, rundt om i Øens Buskadser. Kun faa af dem strejfede omkring om Dagen; de Fleste sov, og en Nyankommen kunde have troet, at Øen var øde; men om Natten genlød Luften af deres uhyggelige Skrig og Hyl. Jeg havde halvvejs i Sinde at foranstalte et almindeligt Blodbad imellem dem — sætte Fælder for dem eller gaa løs paa dem med min Kniv. Hvis jeg havde haft tilstrækkelig mange Patroner, vilde jeg ikke have tøvet med at begynde Jagten. Der kunde nu næppe være en Snes Stykker af de farlige Rovdyr tilbage; de

Kækkeste af dem var allerede døde. Efter at min stakkels Hund, min sidste Ven, var bleven dræbt. optog ogsaa jeg til en vis Grad den Skik at sove om Dagen for at kunne være paa min Post om Natten. Jeg ombyggede min Hytte ved Indhegningens Mur og gjorde dens Aabning saa lille, at hvis nogen forsøgte paa at trænge derind, vilde det nødvendigvis gøre betydelig Støj. Dyrene havde ogsaa glemt Brugen af Ild, og deres fordums Frygt derfor var vaagnet igen. Jeg gav mig paany — og denne Gang med en næsten lidenskabelig Iver — til at hamre Pæle og Grene sammen til en Flaade, hvorpaa jeg kunde flygte.

Jeg havde tusind Vanskeligheder at overvinde. Jeg er overordentlig kejtet med mine Hænder, og i mine Skoledage var der ikke noget, der hed Sløjd, men paa en eller anden Maade lykkedes det mig tilsidst at tømre en klodset Flaade sammen, og denne Gang sørgede jeg for, at den var solid. Den eneste uoverstigelige Hindring var, at jeg ingen Beholder havde til det Drikkevand, som jeg nødvendigvis maatte medtage, dersom jeg begav mig ud paa dette ubefærdede Hav. Jeg tænkte paa at forsøge paa at lave mig et Lerkar, men jeg kunde intet Ler finde paa hele Øen. Jeg vandrede længe sløvt omkring paa Øen og stræbte

af al Magt at finde en Udvej fra denne ene, sidste Vanskelighed. Stundom hengav jeg mig til vilde Udbrud af Raseri og huggede et eller andet ulykkeligt Træ til Splinter i min uudholdelige Ærgrelse. Men der faldt mig intet Middel ind.

Saa kom der tilsidst en Dag, en vidunderlig Dag, som jeg tilbragte i Henrykkelse. Jeg fik Øje paa et Sejl mod Sydvest — et lille Sejl, ligesom en lille Skonnerts — og øjeblikkeligt stak jeg Ild paa en stor Dynge Kvas, blev staaende ved Siden af og spejdede, til Trods for Baalets og Middags-solens Hede. Hele Dagen holdt jeg Øje med Sejlet uden at spise eller drikke, saa at det tilsidst svimlede for mig. Dyrene kom og gloede paa mig, syntes at undre sig, og gik bort igen. Fartøjet var endnu langt borte, da Aftenens Mørke opslugte det, men hele Natten arbejdede jeg med at holde Baalet i Brand, og Dyrenes forundrede Øjne skinnede ud fra Mørket. Ved Daggry var Sejlet kommen nærmere, og jeg kunde se, at det var en lille Baads snavsede, firkantede Sejl. Mine Øjne var saa trætte af at spejde, at mit Syn næsten svigtede mig. To Mænd sad i Bunden af Baaden, den ene i Boven og den anden ved Roret. Men Baaden sejlede saa løjerligt; den blev ikke holdt ordentligt op i Vinden, men girede og drev af.

Efterhaanden som det blev lysere, gav jeg mig til at vifte til dem med den sidste Pjalt af min Trøje; men de lagde ikke Mærke til mig og blev siddende med Ansigterne vendte mod hinanden. Jeg gik ud paa den yderste Spids af den lave Odde, gestikulerede og raabte. Der kom intet Svar; Baaden fortsatte sin meningsløse Kurs og nærmede sig Bugten langsomt, ganske langsomt. Pludselig fløj en stor, hvid Fugl op fra Baaden, men ingen af Mændene rørte sig eller syntes at lægge Mærke til den. Den kredsede rundt og kom saa svævende ind over mit Hoved med sine stærke Vinger udsprede.

Saa holdt jeg op med at raabe, satte mig ned ude paa Pynten, støttede Hovedet i Hænderne og stirrede. Langsomt, langsomt drev Baaden forbi mod Vest. Jeg kunde være svømmet ud til den, men en ubestemt, kold, navnløs Frygt holdt mig tilbage. Om Eftermiddagen førte Floden den ind paa Land, og den stødte paa Grund omtrent halvandet hundrede Alen Vest for Ruinerne af Indelukket.

Mændene i den var døde — havde været døde saa længe, at deres Lig faldt fra hinanden, da jeg væltede Baaden om paa Siden og trak dem ud. Den ene af dem havde rødt, purret

Haar ligesom Skipperen paa »Lykken«, og en snavset, hvid Nathue laa i Bunden af Baaden. Mens jeg stod ved Siden af Baaden, kom tre af Dyrefolkene luskende ud af Buskadset og snusede henimod mig. Jeg blev greben af en krampagtig Væmmelse. Jeg skød den lille Baad ud i Søen og klavrede om Bord i den. To af Dyrene var Ulve, og de nærmede sig med dirrende Næsebor og funklende Øjne; den tredje var den rædselsfulde, ubeskrivelige Blanding af Bjørn og Okse.

Da jeg saa dem liste sig henimod Resterne af de ulykkelige Mennesker, hørte dem snærre ad hverandre og øjnede deres skinnende Tænder, veg min Modbydelighed Pladsen for en vanvittig Rædsel. Jeg vendte Ryggen til dem, strøg Sejlet og begyndte at ro ud i rum Sø. Jeg kunde ikke overvinde mig til at se mig om.

Men jeg blev liggende Natten over mellem Revet og Øen, og næste Morgen sejlede jeg hen til Aaens Udløb og fyldte den tomme Tønde, som jeg fandt om Bord, med Drikkevand. Saa opbød jeg al min Taalmodighed, samlede en Mængde Frugter og jagede og dræbte to Kaniner med mine sidste tre Patroner. Medens jeg var sysselsat hermed, lod jeg Baaden ligge for Anker paa den indre Side af Revet af Frygt for Uhyrene.

En og tyvende Kapitel.

Mennesket alene.

Om Aftenen lettede jeg Anker og drev langsomt men sikkert ud i rum Sø for en mild sydvestlig Brise. Øen blev mindre og mindre, og den tynde Røgsøjles Linie fortonede sig svagere og svagere mod den røde Solnedgang. Endelig forsvandt den lave, mørke Plet i Horisonten, og jeg saa nu kun Oceanet rundt omkring mig. Dagslyset og det straalende Skær paa den vestlige Himmel blegnede og gled bort, som om det var et lysende Tæppe, der blev trukken til Side, og tilsidst stirrede jeg ind i det blaa, uendelige Dyb, som Dagens stærke Solskin plejer at skjule for vort Blik, og jeg saa Stjernernes svævende Skarer. Havet var stille, Himlen var stille; jeg var alene med Natten og Stilheden.

Saaledes drev jeg i tre Døgn, spiste og drak kun lidt, grublede over alt, hvad der var hændet mig, men følte ikke nogen synderlig Lyst til igen

at faa Mennesker at se. Een eneste snavset Pjalt Tøj bar jeg om Livet, og mit Haar var et forpjusket, sort Virvar; jeg er vis paa, at de, der fandt mig, ansaa mig for gal. Mærkeligt nok havde jeg aldeles intet Ønske om at vende tilbage til det menneskelige Samfund. Jeg var kun glad over at være sluppen bort fra de modbydelige Uhyrer. Den tredje Dag blev jeg taget op af en Brig, der sejlede fra Apia til San Francisco. Hverken Skipperen eller Styrmanden vilde tro min Fortælling; de mente, at jeg var gaaet fra Forstanden paa Grund af Ensomhed og Fare. Af Frygt for, at Andre skulde være af samme Anskuelse, undlod jeg at fortælle mine Æventyr oftere og paastod, at jeg ikke kunde huske noget af hvad der var hændt mig i Tiden mellem »Lady Vains« Undergang og min Frelse — det vil sige i et helt Aar.

Jeg maatte handle med største Varsomhed for at undgaa at blive mistænkt for at være sindsyg. Jeg pintes af min Erindring om Dyrefolkenes Lov, om de to døde Sømænd, om Bagholdene i Mørket, om Liget i Rørkrattet. Og — hvor unaturligt det end kan lyde — med min Tilbagekomst til Menneskenes Samfund fulgte ikke den Tillidsfuldhed og Sympathi, som jeg havde ventet, men en underlig Forøgelse af den Usikkerhed og Frygt,

som jeg havde følt under mit Ophold paa Øen. Ingen vilde tro mig; jeg stod Menneskene næsten ligesaa fjærnt, som jeg havde staaet Dyrefolkene. Maaske havde mine Stalbrødres naturlige Vildhed til en vis Grad smittet mig.

Man siger, at Rædsel er en Sygdom, og jeg tør i ethvert Tilfælde sige, at en hvileløs Frygt nu i flere Aar har hersket i min Sjæl — en saadan Følelse, som en halvt tæmmet Løveunge kan have. Denne sygelige Frygt antog en højst mærkelig Form hos mig. Jeg kunde ikke komme bort fra den Tanke, at de Mænd og Kvinder, som jeg traf paa, var Dyrefolk — Dyr, hvis Sjæle havde faaet et vist ydre Præg af Menneskelighed, og som endnu saa nogenlunde bevarede dette Præg, men som dog snart vilde begynde at falde tilbage, at vise først eet og saa et andet dyrisk Kendetegn. Men jeg har betroet mig til en ualmindelig kompetent Mand — en Specialist i Sindssygdomme, som tidligere havde kendt Moreau, og som syntes i det mindste halvvejs at skænke min Fortælling Tiltro — og han har hjulpet mig meget.

Ihvorvel jeg ikke venter, at Rædselen fra hin Ø nogensinde fuldstændigt vil forlade mig, ligger den dog i Reglen dybt nede paa Bunden af min

Sjæl, som en fjærn Sky, en Erindring, en svag Mistillid; men der er Tider, hvor denne lille Sky breder sig og formørker hele Himlen. Jeg ser mig om og betragter mine Medmennesker. Og jeg ræddes. Jeg ser Ansigter med skarpe, klare Øjne, andre sløve eller truende, atter andre urolige og upaalidelige — men intet, der lyser af en fornuftig Sjæls rolige Myndighed. Jeg har en Følelse, som om Dyret i dem var ved at stige op til Overfladen, og venter hvert Øjeblik at se det samme nedværdigende Skuespil som paa hin Ø opført efter en større Maalestok. Jeg ved, at dette er en Indbildning, og at disse tilsyneladende Mænd og Kvinder rundt om mig virkelig er Mænd og Kvinder og altid vil vedblive at være det, at de er fuldkomment fornuftige Skabninger, opfyldte af menneskekærlige Tilbøjeligheder og medlidende Omsorg, hævede over Instinkter og ikke Slaver af nogen fantastisk Lov — at de kort sagt er forskellige fra Dyrefolkene i Eet og Alt. Alligevel gyser jeg tilbage for dem, for deres nysgærrige Blikke, deres Spørgsmaal og deres Hjælp, og længes efter at slippe bort fra dem og være alene.

Det er Grunden til, at jeg har taget Bolig

paa Kysten nærved de store, frie Klitter og kan flygte ud iblandt dem, naar denne Skygge ruger over min Sjæl; og de øde Klitter er prægtige under den klare Himmel, som Blæsten fejer ren. Da jeg boede i London, var Rædselen næsten uudholdelig. Jeg kunde ikke slippe bort fra Menneskene; deres Stemmer trængte ind gennem Vinduerne, og aflåsedes Døre var kun en tarvelig Sikkerhed. Jeg plejede at gaa ud paa Gader og Stræder for at bekæmpe min Indbildning, men omstrejfende Kvindfolk mjavede efter mig, Mænd tilkastede mig stjaalne, begærlige, skinsyge Blikke, udmattede, blege Arbejdere gik hostende forbi mig med trætte Øjne og ivrige Skridt ligesom saarede, bloddryppende Hjorte, gamle Folk, krum-bøjede og sløve, stavrede forbi og mumlede hen for sig, og ingen af dem allesammen tog nogen Notits af en pjaltet Skare grinende Børn. Stundom gik jeg ind i en Kirke, men selv der forekom det mig i min forvirrede Tilstand, at Prædikanten pjattede »store Tanker«, ligesom Abe-Manden plejede at gøre; eller naar jeg besøgte et offentligt Bibliothek, forekom de opmærksomme Ansigter, der sad bøjede over Bøgerne, mig at tilhøre Rovdyr, der taalmodigt ventede paa Bytte.

Særligt modbydelige var mig de tomme, udtryksløse Ansigter af Folk, som jeg traf i Jærnbanevogne og Omnibusser; de syntes ligesaa lidt at være mine Medskabninger, som Lig kunde være det, saa at jeg ikke turde rejse, med mindre jeg var sikker paa at kunne være alene i Kupéen. Og det syntes mig endogsaa, at jeg selv heller ikke var en fornuftbegavet Skabning, men kun et Dyr, som pintes af en eller anden Uorden i Hjærnen, der tvang det til at vandre hvileløst om, ligesom et Faar, der har Drejesyge.

Men denne Stemning kommer — Gud være lovet — sjældnere over mig nu. Jeg har trukken mig bort fra støjende Byer og Menneskesværme og tilbringer mine Dage omgiven af tankevægtige Bøger — Lanterner, som er tændte af straalende Menneskesjæle til at kaste Lys ud over vort Liv. Jeg ser kun faa Fremmede og holder kun en lille Husstand. Mine Dage vier jeg til Læsning og kemiske Eksperimenter, og jeg tilbringer mange klare Nætter med at studere Astronomi. Man faar — skønt jeg ikke ved hvorledes eller hvorfor — en Følelse af uendelig Fred og Tryghed ved at betragte Himlens straalende Stjærneskarer. Dér maa det være, synes jeg, i Stoffets

uhyre, evige Love, og ikke i Menneskenes daglige Bekymringer og Synder og Sorger, at det i os, som er mere end dyrisk, kan finde sin Trøst og sit Haab. Jeg haaber, ellers kunde jeg ikke leve. Og hermed ender min Fortælling — i Haab og Ensomhed.

I Den hemmelighedsfulde Ø.

Fortælling

af

H. G. Wells.

København.

William Sørensens Forlag.

Pris 2 Kr. 50 Øre.

Omslaget trykt hos L. A. Jørgensen, København.

